

Aoi

Khi
Hikaru
còn
trên
thế
gian
này

⋮

1

Nomura Mizuki
Takeoka Miho minh họa
Suigyo dịch

Khi Hikaru còn trên thế gian này..... 1. Aoi

(Hikaru ga Chikyuu ni Itakoro..... 01)

Tác giả: Nomura Mizuki

Họa sĩ: Takeoka Miho

Dịch giả: Suigyo

Phát hành: Hikari Lightnovel (Thaihabooks)

Xuất bản: NXB Văn Học

Solo text: Hà Du

ebook©hotaru-team

Nomura Mizuki

Cô sinh ra và lớn lên tại tỉnh Fukushima, một tỉnh nằm ở phía đông bắc Nhật Bản, được mệnh danh là “Vương quốc của những bài hợp xướng”. Từ khi còn nhỏ, cô đã rất yêu thích sáng tác truyện, ước mơ của cô là trở thành một nhà văn.

Với tác phẩm đầu tay *Tiếng ca tại sân bóng bàn trên đỉnh Akagi*, cô đã đoạt giải nhất dành cho hạng mục tiểu thuyết của giải thưởng Entame lần thứ ba do Famitsu Entertainment tổ chức. Sở thích của cô là sáng ngữ, chiều ngữ, tối ngữ, nói chung là tất cả những gì liên quan tới ngữ.

Takeoka Miho

Cô sinh ngày mùng 1 tháng 7 tại Tokyo, sau đó chuyển đến sống tại tỉnh Saitama. Cực kỳ yêu thích trà, thảo, các cuốn sách tranh cổ, màu nước và các cuốn kí họa hiệu Gekkoso. Mỗi khi vẽ hay làm ra được một thứ gì đó là cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

<http://www.nezicaplant.com/>

Tập 1: Aoi

“Tớ vẫn còn chấp niệm đối với thế giới này”.

“Hoàng Tử” đa tình của học viện, Hikaru - hồn ma ấy đã xuất hiện trước mặt Koremitsu và phát ngôn một câu như vậy. Việc bị một con ma ám đến suốt đời không phải là thứ có thể đem ra làm trò đùa được đâu! Nghĩ vậy, Koremitsu đành miễn cưỡng đồng ý hợp tác để xóa bỏ thứ “chấp niệm” ấy, thế nhưng, đối tượng của cậu ta, Saotome Aoi - cô thiếu nữ được gọi là “Tiểu thư Aoi” ấy lại ngoan cố không thềm nghe Koremitsu nói, thậm chí Koremitsu còn bị hội trưởng hội học sinh, Saiga Asai nghi ngờ và ghét bỏ. Đúng vào lúc ấy, Koremitsu nghe được một tin đồn nọ xoay quanh cái chết của Hikaru-!?

Cuốn tiểu thuyết hiện đại bí ẩn về tình yêu học đường của Nomura Mizuki chuẩn bị được mở ra!!

(*) Aoi

Trong bộ truyện *Khi Hikaru còn trên thế gian này.....*, tiêu đề của mỗi tập đều trùng với tiêu đề của một chương trong bộ tiểu thuyết *Truyện cổ Genji* của nữ sĩ Murasaki Shikibu.

Aoi là tiêu đề của chương Chín trong bộ truyện, cũng là tên một nhân vật trong truyện. *Aoi* là chính thất của Hikaru Genji.

Trong tiếng Nhật, *Aoi* còn có nghĩa là hoa thực quỳ.

Không biết là chuyện xảy ra từ lúc nào vậy nhỉ?

Mikado Hikaru, con người có tất cả mọi hào quang của thế giới ấy, con người được tất cả mọi loài hoa hết mực yêu thương ấy, đột nhiên qua đời trong một vụ tai nạn.

Khi ấy, cậu vẫn còn chưa tròn mười sáu tuổi...

Vừa nghe thông báo về cái chết của cậu ấy trên điện thoại, tôi vừa vô thức lần theo dòng ký ức của mình.

Tôi nhớ về cái lần tôi thực sự muốn gặp Hikaru đến mức từ bỏ cả lớp vở bọc mang tên lý trí và tự chủ của mình.

Tôi nhớ lại tối hôm qua, khi linh hồn tôi rời khỏi thể xác, bay ra ngoài màn đêm đen đặc, đem khao khát vô cùng mãnh liệt muốn được gặp cậu ấy mà, vượt qua con đường đất lầy lội, vượt qua những bụi cỏ sắc nhọn cứa lên đôi bàn chân, vượt qua màn mưa lạnh lẽo thấm sâu vào từng thớ da thịt, chạy vụt đến bên cậu ấy.

Dẫu có phải biến thành ác quỷ đi chăng nữa thì tôi cũng không bao giờ dừng bước.

Người đã chiếm trọn trái tim tôi là một người con trai tàn nhẫn, ích kỷ, dối trá và cô độc đến không thể cứu vãn nổi, nhưng lại rất đổi thân yêu.

Ngay từ khi mới bắt đầu, hẳn cậu ấy đã biết rằng đó là một tình yêu không thể được tha thứ, là một tội ác đáng bị nguyên rủa, là thứ sẽ không bao giờ nhận được lời chúc phúc từ những người xung quanh. Rằng đó là một tình yêu dày vò chỉ đem đến tuyệt vọng và nỗi đau - những thứ lúc nào cũng thiêu đốt, đâm thẳng vào tim và

nghiền nát cơ thể cậu ấy. Rằng đó là một tình yêu khổ sở đến xé lòng.

Chẳng phải cậu ấy đã cắn ngón tay, tự thề với bản thân mình rằng sẽ chỉ tiếp tục yêu trong bóng tối, nơi ánh trăng không len lỏi tới được, nhất định không để cho ai khác nhận ra sao?

Cậu ấy đã quyết định rằng đây chính là bí mật mà mình phải giữ kín cả đời này.

Vậy mà tại sao, tối hôm qua, Hikaru lại nói ra những lời đó chứ?

Chìm trong dòng nước mưa lạnh như băng, đứng trên ranh giới giữa sự sống và cái chết, gương mặt của Hikaru khi đó là...

Biểu cảm ấy, ánh mắt ấy, cử chỉ ấy, thứ mà chỉ có mình tôi nhìn thấy.

Đó là một sự phản bội tàn nhẫn đối với tình yêu.

Hikaru,

Vào lúc ấy,

Cậu đã suy nghĩ những gì vậy?

Chương 1: Cậu đã chết rồi cơ mà?

(U oa... Sao lại toàn là con gái thế này?)

Koremitsu nhìn một vòng quanh hội trường tang lễ với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Áo khoác trang nhã kết hợp với váy xếp li màu đen là đồng phục của học viện Heian, nơi Koremitsu đang theo học, thế nhưng, thứ cậu không ngờ tới là việc ngoài nó ra thì còn có nhiều loại đồng phục nữ sinh khác đến như vậy, nào là váy liền, đồng phục thủy thủ, rồi vest, áo khoác lửng, và cả váy có đính ruy băng nữa chứ, những loại đồng phục đa dạng về màu sắc và kiểu dáng ấy đang phủ kín hết cả hội trường.

Mà không chỉ có vậy.

Một cô gái trông có vẻ là sinh viên đại học khoác trên mình một bộ trang phục màu đen quý phái đang khóc nức lên từng tiếng “Hikaru, Hikaru”. Cạnh đấy là một phụ nữ hình như là dân văn phòng, cô ta cầm trên tay một chiếc khăn mùi xoa lau đi những dòng nước mắt lăn trên má trong khi hai bờ vai thì run rẩy. Đằng sau hai người đó, một quý cô trông như thể một ngôi sao nổi tiếng đang rũ đôi mắt đẫm lệ của mình xuống, còn ở cuối hội trường, đến cả một cô bé tầm tuổi học sinh tiểu học cũng đang nhỏ xuống từng giọt lệ tí tách từ đôi mắt đỏ hồng như một chú thỏ của mình.

Sau khi biết được địa điểm và thời gian tổ chức đăng trên bảng

tin trường, Koremitsu đã quyết định tham dự buổi tang lễ này. Vậy nhưng, rất nhanh chóng cậu ấy đã phải hối hận về quyết định đó của mình.

Giữa đám con gái đang gào khóc sướt mướt này thì một tên nam sinh trung học với cái lưng gù gù, hai con mắt sắc bén, mái đầu đỏ luộm thuộm và một gương mặt khó đăm đăm quả thực là vô cùng nổi bật.

Ngay lập tức, những người có mặt trong hội trường đều quay ra nhìn Koremitsu với vẻ đầy nghi ngờ.

Cả các nữ sinh mặc đồng phục của trường Heian cũng tỏ ra rất ngạc nhiên không hiểu tại sao một học sinh mới nhập học với đầy rẫy những tai tiếng lại xuất hiện ở đây.

Vậy nhưng, không một ai dám bước đến hỏi cả. Có vẻ như bọn họ sợ rằng đến gần sẽ bị cậu xé xác nên chỉ lúng túng nhìn đi chỗ khác và cố gắng tránh xa cậu ra.

Nhưng cho dù có ai đó dám hỏi cậu lý do đi chẳng nữa thì chính bản thân Koremitsu cũng chẳng biết phải trả lời ra sao.

Thật là, tại sao mình lại đến tham dự tang lễ của cái tên tình ái viên mãn mà mình còn chưa nói chuyện tử tế lấy nổi một lần này nhỉ?

Koremitsu nhìn lên bức di ảnh của Hikaru được đặt tại mặt chính diện của hội trường, nơi tràn ngập hương thơm của gỗ bạch đàn.

Trên đó là hình ảnh một cậu thiếu niên đẹp như thiên sứ đang mỉm cười, được bao bọc trong những bông cẩm chướng, bách hợp và hoa cát tường.

Từ làn da trắng muốt như pha lê, đôi mắt trong veo, sống mũi thẳng tắp đến cặp môi đầy đặn và cần cổ mảnh dẻ, cậu sở hữu trên gương mặt toàn những đường nét ngọt ngào và thanh tú hết như một thiếu nữ.

Phải, lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy trong trường Koremitsu cũng đã thắc mắc không hiểu tại sao một nữ sinh lại mặc đồng phục của nam sinh làm gì.

Mãi sau, Koremitsu mới được biết cậu thiếu niên thân thiện, có giọng nói mang âm hưởng thần bí ấy, được mệnh danh là Hoàng tử của học viện, là một người rất được hâm mộ. Thậm chí từ khi còn học mẫu giáo, Hikaru đã thu hút được cảm tình của rất nhiều cô gái rồi.

Trong ngôi trường đầy rẫy những cậu ấm cô chiêu con nhà giàu này, cậu ta vẫn sở hữu một gia thế và tài sản nổi bật hơn hẳn so với những người khác, ấy vậy nhưng thái độ dịu dàng với tất cả mọi người làm tan chảy trái tim của vô số nữ sinh ấy cũng chẳng vì thế mà thay đổi.

Quả nhiên cậu ta là một tên con trai đẹp mã, có cuộc sống viên mãn, khác hẳn so với mình, lúc đó Koremitsu đã nghĩ vậy.

Không biết vì lý do gì mà ngay trong lần đầu gặp mặt, Mikado Hikaru đã bắt chuyện với cậu bằng một vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

“Tớ có việc muốn nhờ cậu.”

Hikaru đã nói vậy, thế nhưng, cả việc đó có lẽ cũng chỉ là một sự nhầm lẫn mà thôi.

Tuy nhiên, cho dù suy nghĩ như thế, Koremitsu vẫn luôn bận tâm

về “việc muốn nhờ” của Hikaru khi đó.

Thế nên cậu cảm giác như sét đánh ngang tai khi hay tin Hikaru đã qua đời trước khi mọi chuyện được làm sáng tỏ.

Nghe nói khi đang đi nghỉ Tuần lễ Vàng tại một biệt thự ở Shinshuu, Hikaru đã ngã xuống một dòng sông chảy xiết giữa lúc trời mưa và chết đuối.

Việc một người đã từng trò chuyện với mình, dù chỉ đôi ba câu thoáng qua, phải chấm dứt cuộc đời ở cái tuổi mười lăm tươi mơn mớn này là một cú sốc rất lớn đối với Koremitsu, điều này khiến cậu lại một lần nữa cảm nhận được sự phù du và vô thường của sinh mạng. Cậu nhớ lại cái lần bố mình mất và lòng ngực cảm giác như bị siết lại.

Cứ như vậy, bị nhấn chìm trong những cảm xúc phức tạp khó có thể xác định, giữa làn mưa phùn tí tách rơi, Koremitsu bước đến hội trường tang lễ này.

Ngồi xuống một chiếc ghế xếp trong hội trường với bản mặt cúi gằm, Koremitsu nheo mắt lại và nhìn lên di ảnh. Xung quanh cậu vang lên những giọng nói thủ thỉ mềm mại của các cô gái.

“Hikaru là một đứa trẻ xinh xắn đến vậy.”

“Dịu dàng đến vậy.”

“Nụ cười của cậu ấy tươi tắn đến thế cơ mà.”

“Chất giọng của cậu ấy thật ngọt ngào xiết bao.”

“Cậu ấy có những ngón tay thanh tú như của một người nghệ sĩ vậy.”

“Mặc dù cậu ấy rất đa tình nhưng mình vẫn không thể nào ghét

cậu ấy được.”

“Cậu ấy rất cô độc, chính vì vậy nên cũng thật đáng yêu.”

“Cậu ấy vốn là người được ban cho tất cả những điều tốt lành nhất trên thế gian này cơ mà.”

“Không phải cậu ấy là một đứa trẻ sinh ra được bao bọc trong ánh hào quang hay sao?”

Toàn bộ hội trường đều đau buồn khóc thương cho cái chết của cậu thiếu niên khi tuổi đời còn quá trẻ.

Điệu nhạc cầu siêu đầy ai oán càng như xát thêm muối vào vết thương lòng, đau đớn gấp bội.

Thế nhưng, Koremitsu lại biết quá ít về người đã mất kia để có thể cảm thấy buồn bã và đồng cảm được với các cô gái đó.

Nỗi đau buồn của họ như những cơn sóng bủa vây, cứ từ từ, từ từ thấm sâu vào da thịt Koremitsu. Chính vào lúc cậu bắt đầu thấy hơi rờn rợn, dần vật và khó chịu trước thứ cảm giác ấy thì...

Koremitsu để ý thấy một cô gái ở hàng ghế dành cho người thân.

Cô ấy vẫn còn trẻ. Có lẽ mới chỉ trên hai mươi tuổi một chút thôi.

Đó là một cô gái có vẻ ngoài mong manh như một bông hoa sắp lìa cành vậy, bao bọc xung quanh cơ thể mảnh mai ấy không phải là một bộ váy liền mà là một bộ kimono màu đen tuyền, với mái tóc được búi gọn ra sau lưng.

Vào khoảnh khắc khi cô lọt vào tầm mắt của cậu, Koremitsu liền hít sâu vào một hơi.

Mikado...?!

Trong thoáng chốc, cậu đã lầm tưởng rằng chính Mikado Hikaru

mới là người đang ngồi ở đó.

Cô gái đó giống Hikaru đến lạ lùng.

Cả mái tóc mềm mượt tan ra thành màu vàng óng ả mỗi khi ánh nắng chiếu vào, cả làn da trắng như tuyết đầu mùa, cả đôi mắt và cánh mũi thanh tú, đôi môi đẹp tựa cánh hoa lãn cần cổ mảnh khảnh kia đều giống Hikaru y hệt.

Trên gương mặt trắng muốt phẳng phát nét mong manh kia là những dòng nước mắt lăn dài, cô ấy hơi rủ mắt xuống dưới.

Là chị gái của Mikado... sao?

Và rồi, cô ấy mỉm cười đầy chậm rãi.

Mặc dù những giọt lệ vẫn tuôn rơi từ đôi mắt ấy, vậy nhưng, đôi môi của cô thì lại khẽ cong lên.

Một nụ cười tuyệt mỹ, thoáng qua có nét gì đó rất yên bình.

Thần trí Koremitsu nửa tỉnh nửa say giữa làn hương bạch đàn khiến người ta gần như nghẹt thở này, cậu chăm chú ngắm nhìn nụ cười ôn hòa không phù hợp chút nào với bầu không khí của hội trường đám tang đó.

Tại sao... cô ta lại cười chứ?

Một nụ cười đẹp đến vậy. Một nụ cười trông vui vẻ đến vậy.

Tại sao, ở lễ tang này...

Nụ cười của cô gái trông giống chị của Hikaru ấy chỉ xuất hiện trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi, cứ như thể một cơn mộng tưởng vô thực vậy.

Trong lúc còn đang mơ màng, thứ lọt vào tai Koremitsu lúc ấy chính là một giọng nói sắc bén vang vọng, cắt đứt mọi dòng suy tư

của cậu.

“Cậu là đồ ngu ngốc!”

Giật mình, Koremitsu liền nhìn về hướng phát ra âm thanh đó.

Đứng trước di ảnh của Hikaru là một cô nữ sinh mặc đồng phục của học viện Heian.

Mái tóc cô buông dài sau lưng, bên trên có đính vài sợi ruy băng màu đen. Ở cô gái ấy toát ra vẻ trẻ con và có vẻ ngoài như thể tiểu thư sinh ra trong một gia đình quyền quý nào đó vậy. Trong đôi mắt to ngấn lệ ấy dâng trào nỗi tức giận và niềm căm hận sâu sắc, đôi tay nắm chặt khẽ run, cô nhìn đầy phẫn nộ vào Hikaru đang mỉm cười trên di ảnh.

Từ làn môi đỏ mọng đang run rẩy ấy, những ngôn từ dữ dội lại tuôn ra.

“Bị chết đuối dưới sông, đúng là ngu ngốc! Thật đáng xấu hổ! Tôi đã tưởng rằng cậu sẽ bị một cô gái nào đó đâm chết cơ chứ. Là tại cậu suốt ngày lãng nhãng với hết người này tới người nọ nên mới bị quả báo đấy!”

“Dừng lại đi, Aoi.”

Ngay lập tức, một nữ sinh khác, cao ráo và trông khá trưởng thành, cũng mặc đồng phục trường Heian liền đi tới, ôm lấy đôi vai của cô gái kia định kéo cô ta ra khỏi hội trường.

Trong lúc bị đẩy đi, cô gái với những chiếc ruy băng đen vẫn còn cố quay lại nhìn lên bức di ảnh của Hikaru.

Gương mặt xanh xao giận dữ của cô ấy khiến cho tim Koremitsu nảy thịch lên một cái.

Đôi môi mỏng manh ấy lại cử động, bằng một giọng nói sắc bén và đầy khinh miệt, cô nói.

“Đồ dối trá.”

Câu nói ấy như một con dao bén ngọt đâm thẳng vào lồng ngực Koremitsu.

Trong thực tế, quả thực đã có một cơn đau nhói dữ dội chạy thẳng vào tim cậu.

Này này... cảnh tượng hỗn loạn này là gì đây?

Toàn bộ hội trường trở nên lặng ngắt như tờ trong chốc lát rồi dần dần ồn ào trở lại.

Tất cả mọi người đều thủ thỉ nói với nhau về chuyện vừa xảy ra.

Đồ dối trá...

Trong đầu Koremitsu vẫn còn đọng lại giọng nói đầy trách móc, ánh mắt dữ dội và biểu cảm đau xót của cô thiếu nữ ấy.

Đồ dối trá,

Đồ dối trá,

Cậu Mikado đó có khuôn mặt trong sáng như của một thiên thần, vậy mà lại bị một cô gái nói như vậy trong đám tang của mình. Rốt cuộc là cậu ta đã làm gì vậy nhỉ?

Giọng nói chất chứa nỗi đau đớn trần trụi ấy cứ lặp đi lặp lại bên tai Koremitsu, hét lên từng tiếng “Đồ dối trá”.

Cho dù Hikaru đã chết nhưng vẫn không thể nào làm nguôi ngoai đi cơn giận dữ của cô ấy, không hiểu cô gái đó có quan hệ thế nào

với Hikaru cơ chứ?

Và Hikaru, rốt cuộc, đã nói dối điều gì vậy nhỉ?

Mà thôi... Cũng đâu phải chuyện gì liên quan đến mình...

Rất nhanh sau đó, lễ tụng kinh cầu siêu liền bắt đầu, hội trường lại một lần nữa chìm trong bầu không khí bi thương.

Cả cô gái trẻ trông giống Hikaru ở hàng ghế dành cho người thân cũng nghiêm cẩn cúi đầu.

Hình ảnh cô gái với những dải ruy băng đen ném về phía Hikaru những lời buộc tội cũng dần phai nhòa trong tâm trí của Koremitsu.

Chỉ có điều, vào lúc xếp hàng tuần tự lên dâng hương, cầm lên một nén hương, vừa nhắm mắt lại và cúi đầu xuống, cậu vừa tự thì thầm trong đầu.

“Việc muốn nhờ” của cậu, rốt cuộc là thứ gì thế?

Lẽ tất nhiên, di thể nằm trong quan tài của Hikaru cũng chẳng thể nào trả lời cho cậu được.

Sau khi tang lễ kết thúc, Koremitsu rời khỏi hội trường, bên ngoài trời đã chập choạng tối, mưa phùn vẫn lất phất rơi, làm không khí càng thêm âm ỉ.

Che ô phiền phức quá đi mất...

Chính vào lúc cậu định cứ để đầu trần như vậy mà đập lên mặt đất còn đọng nước ấy thì...

... Akagi ơ.

Koremitsu có cảm giác như ai đó vừa gọi tên mình.

Cậu đứng lại và nhìn về phía sau.

...Là tưởng tượng à?

Ngay đằng sau cậu là hai cô gái mặc đồng phục của học viện Heian, thấy cậu quay lại, bọn họ liền giật bắn người lên và đứng sững lại.

Biểu cảm của hai cô gái làm tâm trạng Koremitsu đáng ghét, cậu khom lưng bước tiếp.

“Tại sao một kẻ thô lỗ, cộc cằn như vậy lại đến tham dự tang lễ của Điện hạ Hikaru được nhỉ?”

Nghe thấy câu nói mà hai người ấy len lén rí vào tai nhau từ đằng sau lưng mình, Koremitsu cũng chỉ đành tặc lưỡi cho qua.

Thế giới này tồn tại những người rất dễ bị người khác hiểu lầm.

Nỗi bất hạnh của chàng trai mười lăm tuổi Akagi Koremitsu hầu hết đều bắt nguồn từ ngoại hình mà ra.

Đôi mắt liếc ngược lên gườm gườm trông như thể đang bực bội, cáu kỉnh. Khóe miệng méo xệch xuống đầy khó chịu. Các cơ trên khuôn mặt lúc nào cũng cứng đờ ra.

Trên người cậu chẳng có bất cứ điểm nào đáng yêu hay thân thiện, còn sắc khí tỏa ra xung quanh thì luôn sặc mùi u ám. Cộng thêm ánh nhìn sắc lẹm, thân thể gầy guộc, cái dáng đi lom khom và mái tóc rể tre màu nâu đỏ làm người khác trông thấy chỉ có thể nhìn ra được một tên côn đồ thứ thiệt mà thôi.

Ngẫm lại thì ngay từ thuở nhỏ cậu đã được ném trái biết bao nhiêu hiểu lầm không kể xiết.

Ở trường mẫu giáo, Koremitsu thường hay bị những đứa trẻ xa lánh vì sợ hãi trước ánh mắt dữ dằn của cậu, còn trong lễ nhập học

ở trường tiểu học, cô bé ngồi bên cạnh cậu đột nhiên khóc toáng lên, kéo theo những đứa trẻ khác cùng khóc và tạo ra một bầu không khí cực kỳ náo loạn.

Chẳng hiểu tại sao chuyện đó cuối cùng lại bị suy diễn thành chuyện Koremitsu bắt nạt bạn gái, và thế là cậu bị các bà mẹ gán cho cái mác “Đứa trẻ mà con mình không được chơi cùng”. Thế rồi cậu tiếp tục trải qua những ngày tháng ở trường trong cô độc.

Khi lên cấp hai, cậu tự nhiên bị các đàn anh đang ngồi chồm hổm tụ tập họp bàn gì đó đằng sau trường vô cớ gây hấn, trong lúc đang liều mạng để thoát khỏi đám rắc rối đó thì cậu liền bị đặt cho những cái tên nào là “Đại ca băng đảng”, nào là “Đầu gấu Đại vương” và bị xếp vào hàng các nhân vật nguy hiểm, trong suốt ba năm học không có nổi đến một người bạn.

Và rồi, cả buổi lễ tốt nghiệp mà cậu sẽ không bao giờ quên.

Tách khỏi đám bạn cùng lớp đang bịn rịn không nỡ chia tay nhau ấy, cậu một mình ra đứng thẫn thờ dưới một gốc cây anh đào khô héo.

Cứ như thế này mãi thì không được.

Hẳn nhiên, là Koremitsu đã dự tính trước cả rồi.

Năm học cao trung, mình phải chú ý để không bị gọi bằng mấy cái biệt danh như là “Ác ma tóc đỏ”, rồi thì “Gã trai đem đến điềm xấu” với cả “Con chó hoang với ánh nhìn dữ tợn” nữa mới được. Phải kết bạn đi thôi.

Cậu đã quyết tâm như thế.

Tuy nhiên...

Vào hôm ngay trước lễ nhập học, tại ngã tư của một con đường lớn, cậu bị một chiếc xe tải đâm, nặng đến mức phải nhập viện và mất tới một tháng để hồi phục.

Vừa chạy vội được đến bệnh viện, người giám hộ của cậu, cô Koharu, liền tức giận hét lên.

“Tại sao mà cứ gây ra hết tai nạn này đến tai nạn khác thế hả?! Mất bao công mới đỗ được vào một trường dân lập cao trung danh giá đầy khó nhọc! Chỉ vì phải nhập viện mà vắng mặt trong lễ nhập học là sao? Bị xe tải đâm ở ngã tư lúc đèn đỏ á, mà có còn là con nít nữa đâu!”

Rốt cuộc sau khi thoát khỏi những ngày tháng u ám tại bệnh viện, cậu đã có một ngày đi học đầu tiên hết sức đáng nhớ.

Bên tay phải kẹp lấy một cái nạng, bên tay trái bó bột treo lên thành hình tam giác, còn trên đầu thì quấn băng trắng xóa, Koremitsu đứng như trời trồng giữa hành lang dài tít tắp băng qua khu vườn bên trong dãy nhà lớp học.

“Chết tiệttttt, phòng giáo viên ở chỗ nào hả trời?”

Mỗi lần cậu định hỏi đường là tất cả mọi người đều vội vã dạt hết ra xa, chính vì thế nên cậu mới bị lạc tới cái nơi khỉ ho cò gáy này trong lúc không để ý đây.

Trên khoảng vườn rộng lớn có bố trí những chậu cây với tán lá được tỉa tót một cách rất nghệ thuật và các viên sỏi kích cỡ lớn nhỏ khác nhau, thậm chí còn có thể nhìn thấy cả hồ nước lẫn dòng suối nhỏ uốn lượn xung quanh nữa.

Vì học viện Heian là một trường học danh giá, lại hoạt động theo

hình thức liên thông từ mẫu giáo cho đến tận đại học nên có lẽ cho dù chỉ là một khoảng sân đi nữa cũng phải tốn rất nhiều tiền của.

Hồi mùa đông, khi đến trường để tham dự kỳ thi đầu vào, Koremitsu đã vô cùng xúc động khi thấy cả nhà vệ sinh lẫn sân vườn đều được chăm sóc kỹ lưỡng đến mức sạch bong không một vết bẩn. Nếu là ngôi trường cao quý như thế này thì chắc sẽ không có những đàn anh điên rồ hay giấu dao trong bộ đồng phục không đúng nội quy đâu nhỉ, và ắt hẳn là cậu sẽ dễ dàng hòa nhập với các bạn cùng lớp hơn nhiều, Koremitsu đã kỳ vọng như vậy.

Vậy nhưng, vừa mới bước vào trường mà cậu đã bị mọi người xa lánh rồi lạc đường luôn thì thật là...

Khốn kiếp... đũa nào đũa nấy đều chỉ biết đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Máy tiếng xì xào đồn đại vớ vẩn về việc bố mẹ tôi là xã hội đen nên tôi mới được vào trường qua cổng sau, rồi thì tôi quyết đấu với băng đảng đầu gấu của trường khác, đánh đến khi bọn chúng thừa sống thiếu chết còn tôi cũng phải nhập viện, tôi đều nghe thấy hết cả đấy. Nếu muốn nói xấu người khác thì làm thế nào để người bị nói xấu không nghe thấy được ấy. Đấy chính là phép lịch sự tối thiểu, biết không hả?!

Tâm trạng càng trở nên âm ảm, cậu lại tiếp tục gõ nạng còm cộp và bước đi trên hành lang.

Đột nhiên, dưới bóng của một cây cột phía trước, cậu chợt trông thấy có một người đang đứng.

Người ấy đứng im, lưng khẽ tựa lên cây cột. Một bờ vai mảnh mai bên dưới lớp áo khoác và quần... hử, là một gã con trai à?

Ánh nắng ban mai từ ngoài khu vườn chiếu vào chạm lên mái tóc

mềm mại của người ấy, khiến nó phát ra ánh hoàng kim lấp lánh.

Không biết người này làm gì mà mới sáng ra đã đứng vu vơ một mình ở chỗ này thế nhỉ?

Mà thôi, thật may mắn quá.

Đúng lúc Koremitsu đang tiến lại gần định hỏi đường đến phòng giáo viên thì người đó chợt quay mặt về phía cậu.

Hả? Là con gái... sao?

Diện mạo quá tinh tế và dịu dàng so với một gã con trai của người ấy khiến cho Koremitsu cảm thấy có chút bối rối. Cậu tự hỏi tại sao một cô gái lại đi mặc đồng phục nam sinh để làm gì.

Mà không, quả nhiên vẫn là con trai... phải không nhỉ?

Người ấy ôn hòa nheo đôi mắt trong trẻo của mình lại và mỉm cười với nét mặt tràn đầy vẻ thân thiện. Thế rồi, đôi môi của người ấy cử động.

“Akagi ơ!”

Một giọng nói ngọt ngào cất lên.

Giọng nói ấy như thể tỏa ra hương thơm, rồi nhẹ nhàng, quyến rũ lan vào tới nơi tận cùng bên trong tai người nghe vậy. Đứng trước thứ âm sắc thần bí ấy, Koremitsu liền dừng chân lại.

“Cậu là Akagi Koremitsu, học sinh lớp 10, hôm nay mới bắt đầu đến trường ngày đầu tiên phải không?”

“Tại sao cậu lại biết tên tôi?”

Trông thấy sự cảnh giác của Koremitsu, chàng trai liền vui vẻ đáp lại:

“Chuyện về một học sinh mới nhập học có lai lịch cực kỳ khủng

khiếp đang trở thành chủ đề bàn tán khắp trong trường đấy. Người ta đồn rằng cậu đã quyết đấu với một băng đảng đầu gấu, chỉ có một mình mà địch lại mười người, còn đánh cho bọn họ thừa sống thiếu chết và được tôn lên làm thủ lĩnh đời thứ hai mươi bảy, từ đó tạo nên truyền thuyết về Đầu gấu Đại vương. Mấy vết thương đó thực sự là chiến tích đáng tự hào của trận quyết đấu đó sao?”

Người dám bắt chuyện với Koremitsu thì nhất định không phải là một người tầm thường. Thêm vào đó, cậu học sinh này lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi chút nào mà vẫn có thể nhìn thẳng vào Koremitsu, còn thản nhiên mỉm cười nữa chứ.

Chính vì vậy nên thay vì tức giận khi đột ngột bị gọi là thủ lĩnh băng đảng, cậu lại cảm thấy hoài nghi nhiều hơn.

Người này thế mà lại có thể bình thản trò chuyện với một kẻ bị đồn là thủ lĩnh băng đảng cơ à...

Cậu con trai này, không lẽ mặc dù bề ngoài thì trông có vẻ nữ tính nhưng thực chất bên trong lại rất can đảm? Hay chỉ đơn giản là ngu ngốc? Hơn nữa, cậu đang suy tính gì mới được cơ chứ?

Vẫn với bản mặt nhăn nhó ấy, Koremitsu thẳng thừng kể ra hết mọi chuyện, rằng những vết thương trên người cậu là do bị xe tải đâm vào, rằng thực tế trong khu này chẳng có thủ lĩnh băng đảng nào hết và ngay từ đầu cậu đã chẳng phải là đầu gấu gì rồi.

“Thế tại sao cậu lại bị xe tải đâm thế?” Người kia liền ngắt lời.

“... Chỉ là chuyện ngẫu nhiên thôi.”

“Chuyện ngẫu nhiên của cậu đúng là ngoài sức tưởng tượng đấy.”

“... Thì biết làm sao được. Thực tế nó là ngẫu nhiên, vậy thôi.”

“Hừmm, nhưng mà bình thường người ta có ngẫu nhiên đâm vào xe tải không ấy nhỉ?”

“...”

Koremitsu không hề muốn nhắc tới chuyện đó. Hơn nữa, bởi đối phương trò chuyện với cậu quá mức tự nhiên nên người không quen với việc nói chuyện với người khác là Koremitsu cảm thấy có chút ảm ách trong bụng.

Ánh nhìn như thể đang quan sát một loài thú hiếm kia cũng khiến cậu khó chịu nữa.

“... Phòng giáo viên ở đâu thế?”

Vào lúc cậu cắt ngang câu chuyện bằng một câu nói cộc lốc như vậy, cậu học sinh kia cũng chẳng hé tỏ ra bực bội gì cả mà rất thoải mái chỉ cho cậu.

“Cứ đi thẳng đằng này, rẽ trái rồi đi lên cầu thang ở cuối hành lang, nó ở trên tầng hai đó.”

“Ra là vậy à?”

Đúng lúc Koremitsu lại chống nạng lạch cạch và định đi lướt qua cậu học sinh ấy thì lại bị gọi giật lại.

“Akagi này, hôm nay tớ để quên sách giáo khoa môn Văn học cổ điển ở nhà mất rồi. Cậu cho tớ mượn được không?”

Hả?

Trong một khoảnh khắc, não bộ của Koremitsu dường như ngừng hoạt động.

Tại sao tự nhiên lại hỏi sách giáo khoa ở đây vậy?

Thế nhưng, khi cậu quay lại thì chợt đối diện với ánh mắt long lanh đang nhìn mình.

“... Hôm nay lớp tôi không học Văn học cổ điển.”

Không đoán được ra ý đồ của chàng trai đó là gì, cậu bèn đáp lại.

“Thế à, thật đáng tiếc.”

Khẽ lẩm bẩm như vậy, cậu học sinh ấy lại nở một nụ cười đầy ẩn ý rồi nói:

“Nếu thế thì lần sau, tớ sẽ đến lớp của Akagi để mượn sách. Khi đó, tớ có việc muốn nhờ cậu.”

Việc muốn nhờ? Là cái gì chứ?

Nghe thấy yêu cầu của chàng trai đó nâng cấp từ việc mượn sách lên thành có việc muốn nhờ Koremitsu liền nhíu mày lại tỏ vẻ nghi ngờ.

“Tớ là Mikado Hikaru học lớp 10A. Gặp lại cậu sau nhé.”

Chàng trai ấy vui vẻ vẫy tay rồi chạy mất hút về phía khu vườn.

Gương mặt tươi cười rực rỡ tựa nắng trưa hè ấy hằn sâu vào tâm trí của Koremitsu.

Ở phía rừng thông đối diện, cậu nghe thấy những tiếng “A, Điện hạ Hikaru!”, “Chào buổi sáng, Điện hạ Hikaru!” được cất lên bằng chất giọng mềm mại của nữ sinh.

Koremitsu liền ngơ ngác, lắng nghe những thanh âm ấy từ từ khuất dần.

Đó là chuyện xảy ra trước Tuần lễ Vàng.

Một tuần sau, Koremitsu đến trường khi tay đã tháo bột và không

cần chống nạng nữa, nhưng thứ đầu tiên đập vào mắt cậu lại chính là khung cảnh tất cả các nữ sinh đều đang khóc nức nở. Cậu thoáng nghe thấy tiếng ai đó nỉ non: “Không ngờ là Điện hạ Hikaru lại chết như vậy”.

Rốt cuộc thì Mikado cũng chẳng đến mượn sách và đó là lần duy nhất cả hai nói chuyện với nhau.

Trên con đường nhập nhoạng tối, dầm mình trong làn mưa che mờ lối đi, Koremitsu bước về nhà.

Từ khi rời khỏi lễ tang, cậu vẫn luôn suy nghĩ về Hikaru.

Cũng đành chịu thôi sao...

Mặc dù chỉ mới gặp nhau có một lần nhưng quả thực không thể phủ nhận ảnh hưởng của lần gặp mặt đó đối với Koremitsu, hơn nữa, trong tang lễ, cũng đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Chính bởi vì gần như không biết chút nào về con người tên là Mikado Hikaru này nên những ngôn từ, cử chỉ nhẹ nhàng hay ánh mắt và nụ cười đầy thâm ý ấy mới càng trở thành một câu hỏi lớn tồn tại trong tâm trí Koremitsu.

Hikaru ngoài đời thực là một con người như thế nào vậy nhỉ?

Nếu như cậu ta không chết mà vẫn còn sống thì... liệu cậu ta có thực sự đến mượn sách giáo khoa hay không?

Liệu cậu có mở tung cánh cửa lớp học với một nụ cười rạng rỡ rồi vui vẻ cất giọng, “Akagi! Tớ để quên sách ở nhà rồi, cho tớ mượn đi!” hay không đây?

Vào lúc khung cảnh ấy chợt lóe lên trong đầu dù chỉ vài giây,

Koremitsu cảm thấy sâu trong tâm khảm mình, có thứ gì đó như vỡ vụn ra; có lẽ đó chính là một chút ít thương cảm dành cho cậu thiếu niên đã phải từ giã cõi đời khi chỉ mới mười lăm tuổi.

Mưa bỗng nhiên rơi nặng hạt thêm một chút.

Khi về đến căn nhà gỗ cũ kĩ, nơi ông nội cậu đang tận dụng làm lớp luyện thư pháp ở gian ngoài thì mái tóc đỏ bù xù ấy đã trở nên ướt nhẹp, dính hết cả lên tai, lên mắt cậu.

Vừa mở cánh cửa trượt ngoài bậc thềm ra, Koremitsu liền trông thấy cô Koharu cầm lọ muối và nghiêm khắc ra lệnh cho cậu:

“Koremitsu, quay lưng ra đây!”

Bộ đồ nỉ thể thao với ống tay áo xắn cao và mái tóc được tùy tiện búi lại đằng sau là phong cách thường ngày của cô Koharu.

Người cô đã ly hôn và quay về sống ở nhà mẹ đẻ này của cậu làm công việc kiểm soát việc nhập khẩu hàng hóa thông qua máy tính có nối mạng tại nhà. Hiện tại Koremitsu, cùng với ông nội và cô của mình, ba người đang sống cùng nhau dưới một mái nhà.

Nghe lời cô Koharu và quay lưng lại, cậu ngay lập tức nghe thấy tiếng rắc muối rào rào lên người mình.

Cho dù là để giải trừ âm khí đi chăng nữa thì cô cũng rắc hơi nhiều quá rồi đấy, bộ định ướp muối cháu luôn đấy à?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng xét đến đoạn quyền lực tối cao trong nhà đang dần chuyển giao từ ông nội sang người cô này, cậu lại giữ im lặng.

“Được rồi, giờ thì quay lại đây nào.”

Koremitsu lại quay ngược lại và nhận thêm một vốc muối tạt vào

ngực, vào chân mình. Trên bộ quần áo sũng nước đâu đâu cũng thấy dính một vài hạt muối.

“Bồn tắm đang có nước nóng rồi đấy, vào luôn bây giờ đi. Xong là đến giờ ăn tối ngay đấy nên đừng có mà lè rà lè rề đấy nhé.”

Cô Koharu tuyên bố bằng những ngôn từ mạnh mẽ rất đàn ông.

Đúng lúc đó, Koremitsu bất chợt nghe thấy một tiếng cười khúc khích phát ra từ phía sau lưng mình.

“Chị gái của Akagi có vẻ là một người rất vui tính và mạnh mẽ đấy nhỉ. Còn có gương mặt giống y hệt cậu nữa chứ.”

“Hử?”

Trong khoảnh khắc, Koremitsu bỗng dừng bước.

Cái gì vậy? Hình như ban nãy vừa có một giọng nói lạ phát ra đâu đây...

Mà không, chắc lại do mình tưởng tượng ra thôi.

Cho rằng đó chỉ là thứ gây ra bởi cơn mệt mỏi sau khi phải ở lâu trong hội trường tang lễ, nơi mà cậu chẳng mấy khi lui tới, Koremitsu liền trùm tấm khăn tắm mà cô Koharu đưa cho lên đầu rồi bước tới phòng tắm.

Chỉ cần ngâm mình xuống bồn tắm ấm áp thì nhất định cả thân thể lẫn tâm hồn đều sẽ được thư giãn và đầu óc cũng sẽ sáng khoái hơn thôi.

Nghĩ đoạn, cậu bèn cởi áo khoác đồng phục xuống, tháo ra từng chiếc cúc trên tấm áo sơ mi ướt nặng nề đầy khó chịu rồi cởi sạch từ đầu đến chân.

Vừa mở được cánh cửa kính dẫn vào phòng tắm ra thì giọng nói

ngọt ngào, đầy đặn ấy lại cất lên.

“Ồ ồ..., bề ngoài trông cậu có vẻ gầy guộc nhưng lại có cơ bắp rõ ràng khác hẳn với tớ nhỉ. Quả đúng là Đầu gấu Đại vương.”

“Tôi không phải là đầu gấu”.

Mà không, trước đó thì phải hỏi, là ai đang nói vậy?

Nếu là giọng của ông nội thì nghe trẻ trung quá. Còn nếu là giọng của cô Koharu thì lại dịu dàng quá mức.

“Tớ mà cời đồ thì lúc nào cũng bị nói là xinh đẹp, rồi mịn màng, trắng trẻo như con gái, đúng là tổn thương lòng tự trọng của một người đàn ông nhỉ?”

Giọng nói đầy đặn tạo cảm giác nhón nhột trên đầu cánh mũi ấy giống hệt như giọng nói của cậu thiếu niên mà Koremitsu từng gặp trên hành lang ngày hôm đó vậy.

Thế nhưng, cậu thiếu niên ấy đã mất từ mấy hôm trước rồi cơ mà. Chính hôm nay Koremitsu còn đến phúng viếng và thắp hương tại tang lễ của cậu ta mà.

“Mặc dù lồng ngực cậu khá gầy nhưng trông lại cực kỳ rắn chắc đấy. Tuyệt quá nhỉ, đó là hình thể lý tưởng đó.”

Không lẽ chứng hoang tưởng do mệt mỏi lại kéo dài đến mức này sao?

Hơn nữa, âm thanh này lại rất rõ ràng, dường như phát ra từ phía trên đầu cậu...

Hoang mang nhìn về phía ấy, ngay giây tiếp theo, Koremitsu liền hét toáng lên.

“U oaaaaaaaaaaaaa!”

Không thể tin nổi! Là một chàng trai xinh đẹp gương mặt tựa thiên thần đang mặc đồng phục của học viện! Mikado Hikaru!

Ở trên trần phòng tắm! Cùng với đám hơi nước!

“Ơ, ơ kìa? Không lẽ nào, cậu nhìn thấy tớ hả? Akagi?”

Ở phía bên kia, cậu thiếu niên ấy cũng thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Mái tóc biến thành màu vàng khi tan vào trong nắng ấy mềm mại nhảy múa xung quanh gương mặt nhỏ nhắn của cậu, cứ như thể cậu đang được tắm trong những cơn gió xuân dịu dàng vậy.

Hikaru tròn mắt nhìn xuống Koremitsu, người đang bám chặt tay lên thành bồn tắm giữa người ra đằng sau, còn miệng thì mở ra đóng vào không thốt ra nổi lời nào. Dáng vẻ được bao bọc trong làn hơi nước ấy hoàn toàn chẳng khác chút nào so với hình ảnh một thiên sứ hạ phàm cả. Nếu thay bộ đồng phục bằng một tấm vải trắng quấn quanh người thì có khi Koremitsu cũng phải lóa mắt trước độ thần thánh của cậu ta mất.

“C-Cậu, rõ ràng là đã chết rồi cơ m...”

Ngẩng mặt lên trần, Koremitsu hỏn hển nói.

Đúng lúc ấy thì cô Koharu bước tới, mở ra cánh cửa kính và hét lên.

“Làm sao thế, Koremitsu?! Trượt chân ngã dập đầu rồi à?! Đừng có mà nói với cô là mày lại muốn nhập viện rồi đấy nhé!”

Không biết có phải là do đang giữa lúc chuẩn bị cơm tối hay không mà bên tay phải của cô vẫn còn cầm lăm lăm một con dao nhọn hoắt.

“Ko-Koharu... Thứ đó...”

Đầu ngón tay run rẩy của Koremitsu chỉ lên trần nhà.

Phía trên đó là một cậu trai xinh đẹp trong bộ đồng phục đang nổi bông bênh. Không hiểu là do quá rảnh rỗi không có việc gì làm hay do đó là phản xạ tự nhiên mỗi khi nhìn thấy phái nữ của Hikaru mà cậu ấy liền quay sang nhìn cô Koharu mỉm cười.

Nếu như cô Koharu mà là một thiếu nữ đôi mươi thì có lẽ đã tan chảy ra thành nước rồi cũng nên. Quả là một nụ cười ngọt ngào. Vậy nhưng, cô Koharu lại cất giọng đờ đờ sát khí.

“Hả? Mà bị gián bay vào người á? Mà cũng có phải con gái đâu, mới chỉ có thể thì đừng có mà kêu a á lên.”

“Bộ cô không nhìn thấy hả?!”

“Ờ, chả thấy gián cũng chả thấy rết gì luôn.”

“Nhưng mà có một tên con trai mặc đồng phục ở đây này!”, tuy đã định hét lên như vậy, thế nhưng, trông thấy khuôn mặt cau kính như thể sẵn sàng cho cậu một dao nếu như thốt ra câu nào ngu ngốc ấy, Koremitsu lại thôi.

Thế rồi, cô Koharu đóng sầm cửa kính lại và đi mất.

“Chị gái này đúng là mạnh mẽ quá nhỉ.”

Bị người khác bơ mặt nụ cười thương hiệu của mình, Hikaru nhún vai và nói.

Koremitsu thì vừa lạp đi lạp lại trong đầu...

Bình tĩnh, bình tĩnh lại nào.

... vừa cố gắng chỉnh đốn lại hình tượng ban nãy của mình.

Mikado Hikaru, một người lẽ ra đã qua đời, lại xuất hiện trong

phòng tắm nhà Koremitsu.

Mặc dù vẫn còn chân nhưng cơ thể Hikaru lại đang nổi bông bênh trong không khí.

Hơn nữa, cô Koharu cũng không hề nhìn thấy cậu ta.

Koremitsu liền lén lút liếc sang tấm gương treo trên tường phòng tắm. Hình ảnh duy nhất phản chiếu trong đó chỉ có cơ thể trần trụi của Koremitsu cùng với đám hơi nước mà thôi.

Cậu nhìn lại lên Hikaru một lần nữa.

Quả nhiên là vẫn còn ở đây.

Lại nhìn sang tấm gương.

Một cậu con trai tóc đỏ có ánh mắt cau có đang nhìn đáp lại với một nét mặt tái xanh.

“À này, Akagi ơ!”

Đột nhiên, giọng nói ấy tiến sát lại gần hơn.

“!”

Quay người lại, cậu trông thấy Hikaru đang ở ngay sau mình. Gương mặt hiền hòa như thể một người huấn luyện thú đang dạy cho một con chó còn nhe nanh và rú lên đầy hưng phấn biết thế nào là kiên nhẫn, Hikaru nói.

“Đúng như những gì ban nãy Akagi nói, tớ đã chết rồi. Thế nên, tớ đoán rằng thú đang tồn tại ở đây chỉ còn là linh hồn của tớ mà thôi, ừ, nhất định là như vậy. Mặc dù tớ cũng không hiểu định nghĩa linh hồn là như thế nào cho lắm, nhưng đây có vẻ là cách giải thích dễ hiểu nhất, hơn nữa, tớ cũng thích truyện thần thoại hơn là truyện khoa học viễn tưởng, vậy nên cứ tạm cho là như thế đi. Cậu cứ

ngĩ giống vậy luôn cũng được đó, Akagi.”

Chẳng được chút nào hết! Cậu tự mình giải thích rồi tự mình đồng tình cái gì chứ! Mà này, đối với dương sự thì đột nhiên trông thấy một người đã chết mò mò nói chuyện chẳng phải là truyện thần thoại gì đâu, mà là truyện kinh dị đấy!

Tuy trong đầu thì cần nắn như vậy nhưng cậu lại không bật ra được tiếng nào.

Vốn dĩ ma quỷ là chuyện mà cậu chỉ tin khi đang còn học lớp Một, lớp Hai mà thôi... thế nhưng, bóng hình của Mikado Hikaru lại không phản chiếu ở trong gương.

Trong lúc Koremitsu đang kẹt trong cơn đấu tranh tư tưởng giữa hiện thực và thường thức thì...

“Đây, nhìn này.”

Hikaru vươn cánh tay mảnh khảnh trắng muốt ấy ra và chạm vào tay Koremitsu. Bàn tay của cậu xuyên qua cả da thịt lẫn xương cốt của Koremitsu rồi hiện ra ở phía bên kia.

Koremitsu ép mình nuốt lại thứ âm thanh suýt bật ra nơi đầu cuống họng. Hình ảnh tay của một người khác mọc lên trên chính cánh tay của mình là thứ mà cả đời này cậu không bao giờ muốn phải nhìn thấy. Cảm giác này quá vô thực, đến mức khiến cho Koremitsu rùng hết cả mình, cứ như thể có một con rết đang bò trên sống lưng cậu vậy.

Vội vã rút tay lại ôm vào ngực, cậu há miệng ra, cố gắng hấp thụ lấy vài ngụm không khí.

“N-Nếu như đây không phải là một giấc mơ mà là hiện thực, nếu

như cậu thực sự là một hồn ma thì tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong phòng tắm nhà tôi chứ?”

Hai người không phải là bạn bè.

Cũng chẳng học cùng lớp với nhau.

Đến cả nói chuyện cũng chỉ có đúng duy nhất một lần đó.

Đôi mắt trong vắt hút hồn người khác của Hikaru nhìn vào Koremitsu.

“Không phải đột nhiên đâu. Tớ đã ở phía trên cậu suốt từ khi cậu rời lễ tang về đây đó. Lúc còn ở hội trường tang lễ, tớ có gọi ‘Akagi oi’ và chẳng phải cậu cũng quay lưng nhìn lại đấy còn gì?”

Những lời ấy của Hikaru làm cho Koremitsu chấn động.

Quả đúng là lúc ra về mình đã có cảm giác như nghe thấy giọng nổi của ai đó thật. Cứ như thể đã có một người nào đó gọi tên mình vậy. Vậy thì hóa ra kể từ lúc ấy cậu ta đã luôn trôi nổi phía trên đầu mình sao?! Cả trên đường về cậu ta cũng luôn bám theo đằng sau mình à?

Chỉ cần tưởng tượng thôi là cậu đã thấy trời đất quay cuồng rồi. Thế nhưng, Hikaru thì vẫn tỏ vẻ ngây thơ và nói.

“Chắc là lúc đó tớ đã ám vào Akagi rồi đó. Ám theo kiểu thuật ngữ ma quỷ ấy mà.”

“Này! Tại sao lại là tôi chứ? Tôi đã gây thù chuốc oán với cậu lúc nào hả? Hay thực ra là cậu đang nhắm tới chức thủ lĩnh băng đảng đầu gấu đời thứ hai mươi bảy? Cậu cho rằng tôi đã vượt mặt cậu nên định gửi thư quyết đấu à? Thế nên cậu mới bắt chuyện với tôi trên hành lang lúc đó, có phải không? Nếu thế thì tôi lập tức trả nó

cho cậu luôn đấy, cứ tự do mà khắc nó lên mộ của cậu hay gì đó đi. Nếu cậu muốn thì tôi cũng có thể dùng dùi đục khắc nó lên mộ cho cậu luôn.”

Trông thấy mạch máu trên trán Koremitsu giật giật đầy khó chịu, Hikaru liền nở một nụ cười tươi tắn rồi nói:

“Không phải vậy, tớ đâu có thù ghét gì cậu đâu.”

“Thế thì là gì cơ chứ?”

Bị Koremitsu ném cho một cái lườm, vậy nhưng Hikaru vẫn rất bình thản đáp lại.

“Tớ đã đặt chỗ trước rồi mà?”

“Hả?”

Koremitsu xem chừng như không tin nổi vào tai mình.

Đặt chỗ trước là thế nào cơ?

“Tớ đã bảo cậu là tớ sẽ đến mượn sách giáo khoa mà. Còn bảo là vào lúc ấy, sẽ có việc muốn nhờ cậu nữa.”

Gương mặt đẹp như thiếu nữ ấy mỉm cười nhìn thẳng vào Koremitsu.

Mặc dù rất muốn quay mặt nhìn đi chỗ khác nhưng Koremitsu lại nhoài người về phía Hikaru.

“Này, cái việc muốn nhờ ấy rốt cuộc là cái gì thế?”

Từ lúc biết được tin Hikaru đã qua đời, chuyện đó vẫn luôn lảng vảng trong tâm trí của cậu, cứ như một miếng xương cá mắc vào trong họng gỡ mãi không ra vậy.

Liệu “thứ gì đó” mà Hikaru muốn nhờ cậu là cái gì cơ chứ?

Rốt cuộc nó là thứ gì mà khiến Hikaru phải nhờ đến một người

không quen không biết mới gặp mặt lần đầu như Koremitsu?

Phải nhờ đến một kẻ bị đồn thổi là một tên đầu gấu hung ác và bị tất cả mọi người xa lánh như cậu chứ?

Nụ cười trên khóe môi Hikaru liền tắt lịm, ánh mắt dần chuyển sang màu buồn thảm. Cặp lông mày cau lại, đôi mắt khể rử xuống, Hikaru rơi vào im lặng.

“...”

Này, tại sao cậu lại đột nhiên im lặng thế? Tại sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt tràn ngập đau thương như vậy chứ?

Đột nhiên phải đối diện với vẻ mặt nghiêm trọng ấy, Koremitsu chợt cảm thấy bồn chồn không yên.

Đúng lúc từng giọt mồ hôi của cậu bắt đầu tuôn ra trước sự ngột ngạt của bầu không khí im lặng ấy thì khóe miệng Hikaru liền khể hé mở.

“Cái đó thì... không cần nữa.”

Hikaru nhỏ giọng thì thầm.

“Hả? Thế là thế nào chứ?”

Koremitsu lờ lên giọng đầy hung bạo. Cậu đã phải trần trở đến mất ăn mất ngủ vì việc đó mà lại nhận được một câu trả lời như vậy, thật không tài nào chấp nhận được.

“Đừng có mà lảng tránh kiểu như thế, có gì thì nói cho rõ ràng vào”.

Trước thái độ tức giận của Koremitsu, Hikaru liền chấp lại đôi tay mảnh dẻ, trắng muốt của mình ra chiều xin lỗi.

“Xin lỗi, thực ra là lúc chết, dường như một vài phần kí ức của tớ

đã biến mất, thế nên tớ cũng không nhớ rõ cho lắm.”

Koremitsu nhìn Hikaru bằng ánh mắt nghi ngờ như thể muốn hỏi “Thật không vậy?”, thế nhưng, Hikaru vẫn mỉm cười và nói.

“Nhưng dù sao thì tớ cũng đã mất công đặt trước rồi mà, hơn nữa, xét đến việc ngay cả sau khi chết, tớ và cậu vẫn có duyên hội ngộ như thế này, liệu cậu có thể giúp tớ làm một việc khác thay thế được không?”

“Một việc khác thay thế á?”

Hikaru thân thiện gật đầu.

“Ừ. Tớ nghĩ tớ đi theo ám cậu chính là vì việc này. Là vì tớ muốn được cậu giúp đỡ.”

Bên trong đôi mắt của Hikaru đang nhìn Koremitsu chứa đựng một sức lôi cuốn kỳ lạ khiến người ta bất giác bị hút vào trong đó.

Hoàng tử của học viện.

Hikaru mang trong mình cả vẻ sâu sắc, cả ánh hào quang chói lọi lẫn sự cao quý hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu mà người thường không tài nào với tới được ấy.

... Tớ là người cho dù có làm ra bất cứ chuyện gì đi chăng nữa cũng đều sẽ được tha thứ đấy.

Nụ cười tươi tắn trên gương mặt ấy cứ như thể muốn nói lên điều đó vậy.

Chết rồi.

Mặc dù không hiểu tại sao, nhưng bản năng của Koremitsu dường như đang gióng lên một hồi chuông báo động.

Một loại dự cảm đáng sợ biến thành dòng điện chạy dọc thân thể

cậu, dự cảm rằng nếu cứ để chuyện này tiếp diễn thì rồi cậu sẽ bị dắt mũi vào mưu kế của đối phương.

Đúng lúc ấy thì...

“Koremitsu! Mà còn định gào mấy câu độc thoại trong phòng tắm đến khi nào đấy hả?! Bộ vừa kết bạn với con gián nào à?! Tắm nhanh lên rồi ra ngay!”

Cô Koharu lại một lần nữa mở cánh cửa phòng tắm ra rồi hét lên.

“V-Vâng.”

Koremitsu đáp lại, tay cầm một chiếc chậu che đi phần nửa thân dưới của mình.

“... Tớ mà là một con gián á?”

Hikaru lẩm bẩm, ra chiều vô cùng ủ dột.

“U oa! Hóa ra là ở Nhật vẫn còn tồn tại kiểu bàn trà thấp này cơ à?”

Tại phòng khách, trong lúc Koremitsu đang ngồi ăn cơm tối cùng với cô Koharu và ông nội thì Hikaru, cứ như một vị Hoàng tử lần đầu tiên được trải nghiệm cuộc sống của thường dân hạ đẳng, trôi lững lờ xung quanh căn phòng với vẻ rất hiếu kỳ; mỗi khi tìm thấy một thứ gì đó mới lạ, Hikaru lại thốt lên đầy cảm thán rồi bắt đầu nhìn nó chòng chọc, đôi khi còn khẽ mỉm cười và đôi mắt thì cứ tròn xoe lên thích thú.

“A, món khoai môn hầm kia! Trông lớp vỏ bóng nhẫy kia ngon quá, tuyệt thật đấy, quả là một món ăn đầy ấp hương vị mẹ nấu, làm tớ cũng muốn ăn.”

Đúng lúc vừa chạm đũa vào miếng khoai và đang định bỏ vào miệng của mình thì lại bị nhìn chăm chăm bằng ánh mắt đầy thèm thường, Koremitsu cảm thấy ngượng chín cả mặt.

Cậu là một con ma mà, có ăn được cơm đâu.

Mặc dù rất muốn phản bác lại Hikaru, nhưng do cả ông nội lẫn cô Koharu đều đang tiếp tục bữa cơm của mình với vẻ mặt khó dăm dăm như thường lệ nên Koremitsu cũng không dám cất lời.

Đúng là hai người bọn họ không nhìn thấy, cũng chẳng nghe thấy được giọng nói của cậu thật nhỉ?

Đứng trước sự thật ấy, một lần nữa, những cảm xúc khó chịu lại trào lên.

“Nè nè, chữ viết trên bức thư pháp kia đẹp thật đấy, là ai viết thế?”

Ông nội viết.

“Bức tượng hình con chồn ở bên này là cái gì vậy?”

Ai mà biết được.

“Oa oa, cánh cửa kéo này được sửa sang lại bằng giấy Washi này. A, bên này cũng thế nữa! Cái này là tự làm sao? Khéo tay thật đấy.”

Đừng có mà sẫm soi kỹ đến cả mấy chi tiết nhỏ nhất ấy nữa điiii!

Trong lúc cậu vẫn cầm nguyên đôi đũa và cái bát trên tay mà lờm về phía Hikaru thì...

“Koremitsu, từ nãy đến giờ mày cứ đảo mắt nhìn trời nhìn đất mãi là thế nào hả?”

Bị cô Koharu nhắc nhở, sau đó, đến cả người ông nội sinh ra từ

thời tiền chiến của cậu cũng mở miệng cần nhân.

“Đừng có mà làm rơi vãi hạt cơm nào không là bị phạt đấy.”

Thấy vậy, cậu đành rụt cổ về.

Trong lúc đó, Hikaru vẫn tiếp tục tỏ ra đầy hứng thú vừa quan sát tấm cửa kéo vừa thốt lên “A, còn bên này lại được dán bằng giấy Chiyogami nhỉ. Lại còn được cắt thành hình con rùa nữa...”

Đang giữa lúc Koremitsu tưởng rằng cậu ta sẽ chỉ dừng ở đó thì...

“Akashi này, Kokeshi kìa! Rất nhiều búp bê Kokeshi đang được xếp ở đây này! Nhà cậu sưu tầm Kokeshi hả? Kokeshi đáng yêu quá nhỉ, những đôi mắt hẹp dài này chính là tượng trưng cho vẻ đẹp của Nhật đấy.”

Hikaru lại tiếp tục trở nên phấn khích.

Bình tĩnh lại một chút đi! Cậu chết rồi cơ mà.

Gân xanh trên trán Koremitsu tiếp tục giật lên bần bật.

Nói là vậy nhưng nếu bị Hikaru nhìn chăm chăm đầy oán hận từ một góc nhà giống như một con ma bình thường thì cũng khó chịu cho cậu lắm.

Nói tóm lại, phải di dời con ma nói nhiều này khỏi căn phòng có ông và cô Koharu càng sớm càng tốt.

Nếu không thì Koremitsu sẽ bị nhìn như một kẻ đáng ngờ mất.

Quyết định dừng lại ở một bát cơm, mặc dù ngày thường thể nào cậu cũng phải ăn thêm bát nữa, Koremitsu đứng dậy.

“Cháu đi đây.” Cậu gằm gừ trong cổ họng

“Chỉ có mỗi đi lên phòng mình thôi mà giả vờ tỏ ra ngẫu cái gì

chứ, bộ mày là một tên xã hội đen đang chuẩn bị đi đột kích chắc?”

Ngay lập tức, cô Koharu liền châm chọc.

“Đầu tiên, trước khi nói chuyện, cậu ngồi xuống ngay đi.”

Vào phòng riêng, đóng cửa lại, ném đệm ngồi lên chiếu tatami, Koremitsu nghiêm khắc ra lệnh.

“Akagi, dù tớ rất vui khi cậu mang cả đệm ngồi ra để chào đón tớ, tuy nhiên tớ là một hồn ma mà, có dùng đệm ngồi thì cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy đâu. Nhưng riêng ý tốt của cậu thì tớ sẽ tiếp nhận.”

Trong tư thế khẽ gập chân lại, vừa trôi nổi trong không khí, Hikaru vừa vui vẻ nói.

“Không có ai chào đón cậu đâu! Nếu cậu mà cứ tiếp tục bồng bênh ngay trước mặt tôi thế này thì lạnh sống lưng lắm, nên là đặt chân xuống đất đi... à mà không, trong trường hợp này thì phải nói là đặt đầu gối xuống đi mới phải... mà nói tóm lại là nếu cậu muốn tôi nghe chuyện của cậu thì tỏ thái độ giống như thế hơn một chút đi!”

Trong lúc cậu đang xù lông lên tức giận thì...

“Ừ, tớ hiểu rồi.”

Hikaru lại tỏ ra vâng lời đến mức ngạc nhiên, xếp đầu gối thật gọn lại, đặt mình ngồi xuống đệm theo kiểu seiza.

So với Koremitsu lúc nào cũng có dáng ngồi gù xuống thì đó là một tư thế seiza hoàn toàn đúng chuẩn mực với sống lưng thẳng tắp trông đẹp hơn rất nhiều. Ngoại trừ việc đầu gối có hơi chìm vào

bên trong đệm ngồi thì mọi thứ đều hoàn hảo.

“Thế này được chưa? Cậu sẽ nghe câu chuyện của tớ chứ?”

Hikaru nở một nụ cười thuần khiết.

Nói thế nào ấy nhỉ... cái tên này... giọng điệu nghe đáng ghét thật.

Vừa nghĩ vậy, Koremitsu vừa khoanh chân đánh uych một cái trên chiếu tatami.

“Hừm, nếu chỉ là nghe thôi thì được.”

“Nếu được thì tớ cũng muốn cậu cùng hợp tác với tớ luôn nữa. Thực ra là tớ vẫn còn chấp niệm đối với một cô gái. Mà sắp sửa đến sinh nhật của cô ấy rồi. Tớ đã buộc một bức thư vào cành tử đinh hương và gửi đến nhà cô ấy vào ngày cuối cùng của Tuần lễ Vàng đấy.”

Tại sao lại phải cố tình buộc thư vào một cành cây chứ? Dùng tin nhắn hay điện thoại thì không được à? Koremitsu cảm thấy thật không thể hiểu nổi.

Ánh mắt và khóe môi của Hikaru mở ra đầy ngọt ngào.

Bên trong bức thư gửi cho người yêu ấy, hình như có viết:

“Đây là món quà sinh nhật thứ nhất. Trong ngày sinh nhật của em, tôi sẽ chuẩn bị thêm sáu món quà nữa, hãy chờ nhé.”

Bộ con gái là một thứ sinh vật tham lam đến mức nếu không nhận được tôi bảy món quà sinh nhật thì sẽ không tài nào cảm thấy thỏa mãn hả? Cứ mỗi lần sinh nhật mà lại phải tặng đến tận bảy món quà thì hẳn là tốn cả đống tiền đấy. Mà hơn thế nữa thì cậu cũng giỏi thật đấy, nghĩ được ra tận bảy món quà để tặng con gái.

Koremitsu có cảm tưởng như mình đang được nghe câu chuyện của một chiều không gian khác vậy.

Thế nhưng, Hikaru lại tiếp tục rũ mắt xuống trông đầy đau khổ.

“Như cậu đã thấy, tớ chết đi mà không kịp thực hiện lời hứa. Thế nên, liệu cậu có thể tặng quà cho cô ấy thay tớ được không?”

“Việc muốn nhờ của cậu có liên quan đến con gái à?”

“Ừ, là một cô gái rất quan trọng với tớ.”

Khẽ nhướn mày lên, Hikaru một lần nữa nở cười dịu dàng đầy hạnh phúc. Trái lại, khuôn mặt Koremitsu thì lại trở nên cau có khùng khiếp.

“Tôi từ chối.”

“Ế ế ế! Đ-Đợi đã, nhanh quá, nhanh quá đó, Akagi.”

Cho dù là một hồn ma nhưng tុkaru trước giờ vẫn luôn tỏ ra vô lo vô nghĩ, vậy nên đây chính là lần đầu tiên cậu tỏ ra dao động.

Koremitsu vẫn tiếp tục sùng sĩa mặt mày và nói.

“Nếu là việc liên quan đến con gái thì xin miễn cho.”

“Tại sao!”

“Ông nội nói là không được lại gần bọn con gái.”

“Thế là thế nào chứ?”

“Hai mươi năm trước, vợ của ông nội, nói cách khác là bà nội của tôi, nói rằng muốn bắt đầu lại cuộc đời mới nên đã để lại đơn ly hôn rồi đi mất đấy.”

Kể từ đó, câu cửa miệng của ông nội đã trở thành “Thế nên ông bảo phụ nữ chính là như vậy mà” và cuộc tranh cãi của ông với cô Koharu, người phụ nữ đã ly hôn có câu cửa miệng là “Bọn đàn ông

hạ đẳng”, không bao giờ có thể đi đến hồi kết. Theo như những gì cô Koharu nói thì việc bà nội cạn kiệt tình cảm với ông nội cũng là chuyện tất nhiên mà thôi.

“Chuyện... chuyện đó đúng là một cú sốc lớn đối với ông nội của cậu nhĩ. Nhưng mà chỉ có mình bà cậu thì đâu thể nào đại diện cho toàn thể phái nữ được đâu.”

“Người phụ nữ từng là mẹ tôi, vào năm tôi học lớp Một, đã bỏ lại tôi và bố rồi trốn đi cùng người đàn ông khác.”

“Ụ!”

Hikaru liền nghẹn lời.

“Hơn nữa người đàn ông đó lại chính là thầy giáo chủ nhiệm của tôi.”

“Ế ế!”

“Bố tôi chết vì nhồi máu cơ tim nửa năm sau đó.”

“R-Ra... là vậy. Trước giờ cậu đã vất vả nhiều rồi nhĩ. C-Chuyện bố cậu cũng thật là đáng tiếc... nhưng mà, bạn gái của tớ không để lại đơn ly hôn, lại không bỏ trốn, mà tớ cũng đâu có nhờ cậu kết hôn hay hẹn hò với cô ấy đâu. Tớ chỉ muốn cậu gửi cho cô ấy vài món quà mọn vào ngày sinh nhật để tớ có thể siêu thoát mà không vướng bận gì thôi mà. Đó, nếu cứ bị tớ ám mãi như thế này thì chính cậu cũng khó chịu lắm đúng không nào!”

“Nếu cậu không nghe lời thỉnh cầu của tớ thì tớ sẽ bám theo cậu mãi đó”, vừa đe dọa đầy ẩn ý, Hikaru vừa dùng khuôn mặt đáng thương của mình để cố gắng thuyết phục.

“Nè, cầu xin cậu đấy. Đó là một lời hứa vô cùng quan trọng. Tớ

chẳng có bạn bè nào khác, chỉ có thể nhờ đến Akagi được thôi!”

“Cậu bảo cậu không có bạn á? Đừng có điều. Cậu rõ ràng là một tên có đời sống viên mãn, lại còn nổi như cồn nữa, không phải sao?”

Hikaru được sinh ra với một dung mạo đẹp đến rục rỡ, tính cách thì thân thiện, phóng khoáng, được mệnh danh là Hoàng tử của học viện, đi đến đâu cũng có một đám đông âm ỉ bám theo, ấy vậy mà lại thốt ra câu “Không có bạn”, thật khiến cho người không có bạn thật sự là Koremitsu phải nổi giận.

Nỗi đau của con người sống một cuộc đời luôn luôn gặp phải thất bại vào mỗi giờ học thể dục hay mỹ thuật, khi cô giáo yêu cầu “Cả lớp chia thành các nhóm nhỏ hai người đi nào” chắc chắn là thứ mà một tên sống khoa trương như thế này không bao giờ có thể hiểu được.

Chỉ muốn hỏi đường đến phòng giáo viên một chút thôi mà những người xung quanh đều vội vàng chạy trốn cứ như ong vỡ tổ, cả trong giờ nghỉ cũng chẳng có ai để nói chuyện cùng. Sự thống khổ của con người không biết làm gì khác với chỉ vồn vện mười phút ngắn ngủi ấy, chỉ có thể suốt ngày vùi đầu ôn bài giết thời gian làm sao mà thể loại thiếu gia được cưng chiều như cậu ta có thể hiểu được cơ chứ?

Thấy Koremitsu như vậy, Hikaru liền rủ vai xuống đầy ử dột và gục đầu xuống.

“Đó là sự thực đó... Đúng là từ hồi mẫu giáo tớ luôn dễ dàng được phái nữ yêu quý thật, các bạn nữ trong lớp đều muốn trở thành bạn gái tớ và trong một cuộc họp toàn khối ở tiểu học, sau khi

bàn bạc, mọi người đã đưa ra kết luận ‘Bạn Hikaru là của tất cả mọi người nên nghiêm cấm bất cứ ai độc chiếm cho riêng mình’ và một hiệp định đã được ký kết đấy.”

... Cậu đang khoe khoang đấy à? Mà những đứa trẻ tiểu học quyết định thứ đó bằng cách bỏ phiếu đa số thực sự là không chấp nhận được.

Khuôn miệng của Koremitsu lại càng ngày càng méo xệch xuống.

“Nhưng mà cũng chính vì thế nên bọn con trai lúc nào cũng cô lập tớ đấy.”

Đôi tai của Koremitsu liền giật nảy lên.

Bị cô lập... ấy hả?

“Trong giờ thể dục, mỗi khi phải làm gì đó theo nhóm hai người là lại không có ai muốn lập nhóm với tớ cả.”

Tai của Koremitsu lại càng phản ứng dữ dội hơn.

“Kể cả khi lên Sơ trung cũng vậy, tớ bị gọi ra đằng sau nhà thể chất, bị một người buộc tội là cướp mất bạn gái của họ rồi bắt giải quyết ân oán... Thế là một tin đồn khủng khiếp đã lan truyền ra mà bọn con trai trong lớp không một ai chịu đứng ra giải oan cho tớ cả.”

Tưởng tượng ra tình cảnh ấy, lồng ngực Koremitsu như thắt lại.

Nỗi khổ sở của việc bị dựng chuyện, đồn cho tiếng xấu và bị cô lập là thứ mà cậu hiểu rõ hơn ai hết.

Những bữa trưa một mình ở trường. Những ngày tháng vừa lắng nghe các bạn cùng lớp trò chuyện vui vẻ đằng sau lưng mình, vừa im lặng tiếp tục đưa đĩa. Quá rảnh rỗi, cậu thậm chí còn dùng compa vẽ bậy lên bàn học rồi đặt tên cho chúng là “Sam”, là “John”

rồi bắt đầu tự trò chuyện trong đầu.

Những luồng ký ức cứ liên tiếp trào tới khiến hốc mắt cậu nóng rục lên.

Vậy sao, hóa ra cậu cũng biết đến nỗi khổ đó à?

Cậu cũng đã phải vượt qua những nỗi buồn đó sao?

Dù cho vẫn còn vương bận với thế giới này tới mức phải biến thành một hôn may ấy vậy mà lại chẳng có lấy người bạn nào, con người cô đơn như cậu chỉ còn có thể nhờ vả vào mình mà thôi.

Vậy sao, chính là như vậy sao?

Như vậy thì đau khổ thật đấy, chết tiệt.

“Chẳng... chẳng còn cách nào khác... Chỉ là gửi quà thôi đấy nhé.”

Koremitsu quay mặt đi chỗ khác, chớp chớp mắt và phun ra một câu cộc lốc. Nghe xong, Hikaru liền cất giọng như thể vừa trút được gánh nặng.

“Cảm ơn cậu! Tớ biết nếu là Akagi thì chắc chắn sẽ giúp đỡ tớ mà. Thực sự cảm ơn cậu lắm.”

Những lời thể hiện lòng biết ơn và sự tin cậy đầy thẳng thắn ấy khiến cho một thứ gì đó ấm nóng chọt dâng lên trong cuống họng của Koremitsu.

“Tôi... đi vệ sinh đây.”

Để không lộ ra thứ chất lỏng mặn chát đang rơm rớm trên khóe mắt, cậu cúi gầm xuống và nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Mở cửa phòng vệ sinh, Koremitsu lau đi dòng chất lỏng trên mắt, thở ra một hơi rồi kéo cả xuống, đúng lúc đó thì...

“!”

Bên trên chiếc bồn cầu, Hikaru đang trôi nổi, một nụ cười mỉm ra chiều ái ngại hiện lên trên gương mặt.

“U oaa! Tại sao cậu lại đi theo tôi! Tại sao cậu lại nhìn trộm tôi! Bộ cậu là tên biến thái à!”

“Lúc ở trong phòng tắm tớ đã nhìn thấy hết rồi mà”

Trông thấy biểu cảm hết hồn của Koremitsu, Hikaru liền thở dài một tiếng rồi cất lời với một vẻ mặt nghiêm trọng.

“Tớ phải thông báo cho cậu một chuyện vô cùng đáng tiếc.”

“Gì, gì vậy?”

Koremitsu hít sâu vào một hơi. Cố gắng để làm giảm nhẹ cú sốc cho cậu, Hikaru nói ra bằng một giọng bình tĩnh nhất có thể.

“Có vẻ như mỗi lần cậu di chuyển là tớ cũng sẽ di chuyển theo đấy. Thế nên cậu không cần phải bận tâm về tớ đâu, cứ tiếp tục làm việc cậu cần làm đi!”

Chương 2: Vị Hoàng tử ấy dường như rất say mê phái nữ...

Sau khi thử nghiệm nhiều lần với mức độ và quy mô không gian khác nhau, kết luận được rút ra là Koremitsu và Hikaru có thể duy trì một khoảng cách nhất định, tuy nhiên, khoảng cách ấy tối đa cũng chỉ tầm có ba mét, còn nếu như đó là một không gian bị giới hạn bởi các bức tường như phòng vệ sinh hay tủ âm tường thì nếu Koremitsu không di chuyển, Hikaru cũng sẽ chẳng thể nào ra khỏi đó được.

Nếu cứ tiếp tục bị gắn với Hikaru kể cả trong lúc giải quyết nỗi buồn như thế này thì không phải là chuyện có thể đùa được đâu. Đến cả bọn con gái thân thiết suốt ngày nắm tay nhau cùng đi vào toilet cũng chẳng dính lấy nhau một cách mật thiết đến thế. Cho dù Hikaru là một kẻ cô đơn, không có bạn bè đến thế nào đi chăng nữa thì chuyện này cũng không thể nào chấp nhận được.

Gương mặt Koremitsu như muốn bốc hỏa nhớ lại cảm giác bất tiện khó tả lúc đi tiểu tiện bị Hikaru chứng kiến từ đầu đến đuôi.

Làm gì có ai phiền phức đến thế này được cơ chứ? Cho dù là sớm hơn chỉ một ngày hay một phút cũng tốt, phải nhanh chóng hóa giải chấp niệm của cậu ta để cậu ta siêu thoát mới được.

Sáng ngày hôm sau, Koremitsu tới trường với một quyết tâm cao độ.

“Lần đầu tiên tớ được đi trên tàu điện đầy áp người như thế này đấy.”

Gương mặt của Hikaru lộ ra từ khe hở giữa hai hành khách đang trò chuyện với nhau là một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp. Cả hai bên gương mặt đó còn bị chìm vào trong mặt và đầu của những hành khách khác nữa chứ, thực sự là trông không thể nào siêu thực hơn được nữa.

Chẳng hề nhận ra Koremitsu đang phải liếc mắt đi chỗ khác, kể cả sau khi xuống tàu điện rồi, Hikaru vẫn vừa bước đi bên cạnh cậu trên con đường ven sông dẫn đến trường, vừa tiếp tục tán nhảm mấy chuyện vớ vẩn.

“Hồi trước tớ từng là thành viên của câu lạc bộ Làm vườn đấy. Sang tháng Năm, bọn tớ có dự định sẽ gieo hạt hoa thược dược và tía tô đất. Koremitsu, còn câu lạc bộ của cậu thì sao?”

Không biết từ lúc nào mà cách Hikaru gọi cậu đã chuyển từ “Akagi” sang “Koremitsu”.

“Cậu tỏ ra thân thiết quá mức rồi đấy”, Koremitsu lên tiếng phàn nàn.

“Thì vì bọn mình đã được ‘thiết lập’ để trở thành bạn bè rồi mà, nếu cứ gọi là Akagi thì chẳng phải nghe xa lạ lắm sao? Koremitsu cứ gọi tớ là Hikaru cũng được đó.”

Hikaru ngay lập tức đáp lại.

“Rồi sao? Cậu ắt hẳn là sẽ tham gia mấy câu lạc bộ Võ đối kháng nhỉ? Là boxing hay kung fu vậy?”

“Hồi tiểu học tôi có tham gia Chăm sóc gà tây và thả trong câu

lạc bộ Chăm sóc động vật.”

Vẫn với khuôn mặt khó đăm đăm ấy, Koremitsu đưa ra một câu trả lời chẳng ăn khớp với biểu cảm của mình một chút nào cả.

“Ra vậy, hóa ra cậu thích động vật à?”

“Gà tây mà nướng lên rồi ăn thì ngon lắm đấy.”

“Cái mũi màu đỏ ấy đúng là đáng yêu thật đấy. Trông giống như hoa bỉ ngạn vậy đó.”

Hikaru cũng chẳng thêm để tâm mà lại tiếp trò chuyện (?).

Tên Hoàng tử vô lo này có thực sự ý thức được rằng mình đã chết rồi không vậy!

Cố gắng kìm xuống ham muốn hét lên giận dữ, Koremitsu bước qua cánh cổng đồ sộ dẫn vào bên trong trường.

Học viện Heian là một cơ sở giáo dục liên thông từ mẫu giáo lên tới đại học, và tuy rằng khối Cao trung và Sơ trung có cổng vào khác nhau nhưng lại được đặt trong cùng một khuôn viên trường học.

Trong lúc cậu đang đứng trước ngăn tủ đựng đồ để thay giày thì...

“A.”

Hikaru chợt cất tiếng.

Trên bảng thông báo trong hành lang có dán tờ thời báo của trường đăng một bức ảnh của Hikaru lúc còn sống.

Bên cạnh đó là những mảnh giấy màu có viết những lời tiễn đưa của các học sinh trong trường.

“Vĩnh biệt”, “Tớ đã yêu cậu nhiều lắm”, “Tớ sẽ không quên cậu

đâu”, “Điện hạ Hikaru chính là tuổi thanh xuân của chúng em”.

Đúng lúc này, hàng đoàn nữ sinh cũng đang kéo tới, nối đuôi nhau viết nên những dòng tin nhắn tiễn biệt với cặp mắt đỏ hoe. Trong số đó, cũng có người vừa đọc thư vừa bật khóc lên nức nở. Một cô nữ sinh ngồi sụp xuống, hai tay ôm lấy mặt và được cô bạn bên cạnh an ủi, cho dù chính bản thân cô bạn ấy cũng đang nước mắt lưng tròng.

Koremitsu có cảm giác như toàn thân mình đang đông cứng lại vậy.

Cậu nói rằng mình không có hạn bẽ, thế nhưng lại có hàng đồng người tỏ ra tiếc thương cho cái chết của cậu đấy chứ?

Mặc cho thân thể trở nên tê liệt trước nỗi đau đớn khôn nguôi này, lồng ngực cậu thì lại đập thành thịch đến mức bồng rả cả lên.

Vào lúc cậu đang tưởng rằng Hikaru ắt hẳn cũng phải cảm động tới mức rơm rớm lệ thì bên cạnh, một chất giọng ngọt ngào chọt cất lên.

“Bạn nữ tựa như hành cúc đại đàng yêu dung đưa trong gió xuân kia ơ, đừng khóc như vậy nữa. Nước mắt không hợp với bạn đâu.”

Không thể ngờ được! Không phải là Hikaru vừa đến gần cô nữ sinh đang khóc và nhẹ nhàng đưa tay ra sau lưng cô ấy đó chứ!

Thế rồi, bằng những cử chỉ hết sức tự nhiên, cậu khẽ ghé mặt vào cạnh tai cô gái ấy, ôm lấy cô, dịu dàng như thể đang chạm vào một món đồ dễ vỡ (Mặc dù một nửa phần cánh tay của Hikaru gần như chìm hết vào trong người cô gái kia) và bắt đầu thì thầm vào tai cô.

“Bạn có biết ý nghĩa của loài hoa cúc dại không? Nó có nghĩa là ‘tươi vui’ đấy. Này, cười lên đi nào. Cho tớ thấy nụ cười vui vẻ của bạn đi.”

Koremitsu đang vô cùng kinh ngạc.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Hikaru khẽ nheo mắt lại, đôi bờ môi ngọt ngào hé mở. Trong giọng nói ấy ẩn chứa một loại mật ngọt làm tan chảy đến tận xương tủy, khi thốt ra câu ấy, xung quanh Hikaru dường như được bao bọc trong một luồng hào quang lấp lánh.

“... Này.”

Ngay trước gương mặt cau có của Koremitsu, Hikaru lại tiến lại gần một cô gái khác, nắm lấy (?) cánh tay nhỏ nhắn đang run rẩy của cô và yêu thương ghé bờ môi mình lên cạnh tai cô.

“Cả bạn nữ giống như một bông thanh cúc xanh biếc này nữa, hãy vui vẻ lên đi mà. Ý nghĩa của thanh cúc chính là ‘hạnh phúc’ đó. Ất hẳn là ngày thường, bạn là một cô gái mạnh mẽ và tràn đầy hy vọng đúng không nào?”

Cứ như vậy, Hikaru lại tiếp tục đi vòng quanh đám nữ sinh đang khóc thút thít trước bảng tin, hết xoa đầu (?) rồi lại nắm tay (?) bọn họ.

“Bạn nữ như bông mao lương vàng nở giữa cánh đồng kia ơ, gương mặt bạn lúc tươi cười sẽ dễ thương hơn nhiều. A, cả bạn nữ tựa cành hoa tuyết điểm thanh khiết kia nữa, nếu bạn khóc nhiều như vậy thì đôi mắt đáng yêu ấy sẽ tan chảy ra mất thôi. Nếu tớ gửi đến bạn một nụ hôn thì liệu bạn có ngừng khóc vì tớ không nhỉ?”

Ôm lấy đôi gò má thấm đẫm những giọt nước mắt bằng cả hai tay, Hikaru dịu dàng từ từ đưa mặt lại gần. Koremitsu liền nổi đóa và gầm lên.

“Dừng lại ngay! Tên háo sắc kia!”

Hikaru quay lại nhìn Koremitsu bằng một gương mặt ngây thơ.

Koremitsu giậm chân bình bịch, bước về phía Hikaru.

“Giờ trò tình tứ gì vậy hả?! Tự nghĩ đến tình cảnh hiện tại của mình chút đi! Bộ đây là lúc để yếu ớt phun ra mấy lời ớn lạnh sống lưng như thế chắc! Thật đúng là ngớ ngẩn, đồ khốn nạn!”

Trước những lời cáu kỉnh ấy, Hikaru liền phản đối với vẻ cực kỳ không phục.

“Tớ chưa từng nghĩ tới việc sẽ bỏ mặc các cô gái đang khóc bao giờ. Nếu nhìn thấy những cây hoa đang sắp sửa héo úa thì việc đầu tiên cần làm là phải cho chúng nước và phân bón rồi cố gắng hết sức chăm sóc chúng còn gì.”

“Ai mà biết được! Tôi có ở trong câu lạc bộ Làm vườn đâu! Mà là câu lạc bộ Chăm sóc động vật cơ mà!”

“Thế thì, nếu trông thấy một chú mèo con bị thương thì cậu cũng sẽ dịu dàng ôm nó lên và trị thương cho nó, đúng không nào?”

“Không đâu. Nếu là mèo hoang thì cứ để chúng tự liếm vết thương sẽ tự lành được rồi.”

“Nhất định cũng phải có vết thương không thể tự mình chữa lành được chứ... Mà này, Koremitsu, hình như chúng ta đang thu hút sự chú ý thì phải.”

Nghe Hikaru nói, thân thể Koremitsu liền cứng đờ lại ngay tức

khắc.

Phải rồi. Người khác không thể nghe thấy được giọng nói của cậu ta.

Đưa gương mặt cau có ấy nhìn ra xung quanh, Koremitsu nhận ra rằng không biết từ lúc nào mà xung quanh mình, một khoảng trống với bán kính tầm hai mét đã được hình thành.

Các cô nữ sinh đang khóc cũng phải lùi bước ra xa và co rúm người lại với vẻ mặt sợ hãi. Mỗi khi chạm phải ánh mắt của Koremitsu, bọn họ đều giật bắn người lên rồi vội vã quay mặt đi chỗ khác.

Kiểu này thì mình giống y hệt mấy thành phần nguy hiểm hay đột ngột gào lên giữa hành lang còn gì?

Lên cao trung, để không bị đặt cho những cái biệt danh đáng xấu hổ như “Ác ma tóc đỏ” nữa, cậu đã quyết định rằng sẽ trải qua cuộc sống ở trường học một cách cẩn thận hết mức có thể, vậy nhưng, cuối cùng lại phạm phải sai lầm rồi sao?

“A... ư...”

Cậu cố gắng nghĩ xem làm thế nào để có thể thoát ra khỏi tình cảnh này, thế nhưng, mồ hôi lạnh cứ túa ra ròng ròng làm cậu không tài nào thốt nên lời.

Trong lúc đó, cả gương mặt cậu liền nóng bừng lên.

Chết rồi. Mặt mình đang đỏ lên sao?

“Tôi... tôi không phải đang nói với các cậu đâu... nhé!”

Liếc ngang liếc dọc xung quanh, Koremitsu nói như gầm lên và cuống cuống rời đi khỏi chỗ đó

“Đừng bận tâm, Koremitsu. Chỉ là đột nhiên nổi cáu lên ngay giữa hành lang thôi mà, đánh giá của mọi người về cậu sẽ không bị lung lay đâu. Dù gì thì cậu cũng là thủ lĩnh băng đảng đời thứ hai mươi bảy một mình đánh bại cả một quân đoàn đầu gấu cơ mà. Làm sao có thể có thứ gì tệ hơn thế được nữa cơ chứ. Yên tâm đi.”

Tôi chẳng thấy được an ủi gì hết!

Koremitsu cực kỳ quyết tâm thể rằng cậu nhất định sẽ không bao giờ mở miệng nói chuyện với Hikaru trước mặt người khác nữa.

Dường như do quá xấu hổ và hối hận mà gương mặt cậu cau lại gấp ba lần so với mọi khi, còn ánh mắt thì thậm chí còn sắc hơn bình thường cả mười lần nữa. Ngay khi bước vào lớp bằng cửa sau, cô gái với dáng người nhỏ nhắn đứng trước mặt cậu liền ngay lập tức lùi bấn về phía sau.

“Ha... chào, chào cậu... Akagi.”

Cô gái đeo một cặp kính to cộ với diện mạo tầm thường và tóc được tết thành một bím ngắn đằng sau này là lớp trưởng lớp cậu. Tên là gì cậu cũng không rõ nữa. Các học sinh khác trong lớp cũng chỉ gọi cô ấy là lớp trưởng.

Sau khi cuộc sống trong bệnh viện kết thúc, ngày đầu tiên đi học...

“Là tên đầu gấu trong truyền thuyết đó...”

“Nghe nói hồi học sơ trung, đã có học sinh trường khác đến trường tìm cậu ta và xảy ra một cuộc đụng độ đẫm máu...”

“Hắn ta đã đập bán sống bán chết mười người đấy.”

Bạn cùng lớp của Koremitsu tin lấy tin để vào những lời đồn đại

được người ta theo dõi xa lánh cậu, tuy nhiên, trong số đó, chỉ có duy nhất một người dám bắt chuyện với cậu, chính là cô gái này.

Nói là vậy nhưng...

“À, ừm... tớ là lớp trưởng... m-mong mong được giúp đỡ, Akagi. Có, có gì không hiểu thì, cứ hỏi tớ, cái cái cái gì cũng được hết.”

Cô nàng cất tiếng chào bằng một giọng run rẩy sợ hãi, còn vẻ mặt thì hết sức căng thẳng. Koremitsu bèn đáp lại “Cảm ơn, nếu vậy thì cậu làm ơn chỉ cho tôi tiệm tạp hóa trong trường ở đâu được không?”, nhưng còn chưa kịp nói hết câu - mà nói cho chính xác hơn thì ngay vào khoảnh khắc cậu bật ra chữ “Cảm” thì...

“V-Vậy vậy vậy vậy thôi nhé, tớ chỉ muốn nói thế thôi.”

Nhanh như thỏ, cô gái ấy liền chạy thoát về chỗ ngồi.

Quay lại nhìn, cậu trông thấy cô đang chấp hai tay vào nhau, cả thân mình run lên lẩy bẩy, rõ ràng là trong thâm tâm, cô nàng đang cầu nguyện cho cậu không bắt chuyện với mình đây mà, nếu Koremitsu thực sự cất tiếng hỏi thứ gì thì ắt hẳn cô gái này sẽ hét lên thất thanh và nhảy xuống trốn dưới gầm bàn mất.

Tuy nhiên, không biết có phải do đó là nhiệm vụ của lớp trưởng hay không mà mỗi lần chạm mắt với Koremitsu, cô nàng lại cất tiếng chào theo kiểu “C-Chào cậu” và “Tạm... biệt”.

Mọi khi cô luôn chạy biến đi ngay lập tức, ấy vậy mà sáng nay không biết vì lý do gì mà cô dừng chân lại và rụt rè hỏi.

“Akagi... hôm qua cậu đã đến dự tang lễ của Điện hạ Hikaru nhỉ... Cậu có quen biết với Điện hạ Hikaru sao?”

Xem ra cô gái này cũng đã ở trong hội trường hôm đó.

Thực ra cũng chẳng phải quen thân gì - cậu đang định trả lời như vậy thì Hikaru ở bên cạnh liền thì thầm bốn chữ “Thiết lập bạn bè”.

“Tớ và cậu là bạn thân đấy, Koremitsu.”

Không biết từ lúc nào mà đã thành bạn thân rồi cơ đấy!

Trơ trẽn thì cũng vừa vừa phai phải thôi chứ, mặc dù rất muốn hét lên như vậy nhưng cậu lại cắn chặt răng và nhúu mày lại.

Nguy hiểm quá. Suýt nữa thì lại dọa sợ người khác nữa rồi.

Vậy nhưng, ngay giây tiếp theo, cô lớp trưởng đó liền giật bản người lên.

“Xin xin xin, xin lỗi. Cứ như tớ đang tra khảo cậu nhỉ. Thôi không cần nữa đâu.”

Gương mặt tái nhợt đi, cô nàng nói rồi phóng đi mất.

Cắn chặt răng lại có vẻ như là một lựa chọn tồi thì phải. Cả việc nhúu mày lại cũng làm cho cậu trông như thể đang tức giận nữa. Cô lớp trưởng lại như mọi khi, vừa ngồi trên ghế của mình vừa cầu nguyện, bím tóc ngắn cũn cỡn run lên bần bật.

“Các cô gái dễ ngượng ngùng như thế này thật đáng yêu, giống như những bông hoa mơ đang bắt đầu thay sắc áo vậy.”

Ngắm nhìn cô gái đó, gương mặt của Hikaru liền sáng bừng lên.

Không đâu, cái đó không phải là ngượng ngùng mà là đang sợ hãi thì có... Nhìn thế nào đi chẳng nữa thì cũng vậy thôi.

Nếu cứ suy nghĩ tích cực được như Hikaru thì đúng là dù có chết thì cũng vẫn vui như Tết. Một cảm xúc phức tạp tựa như ghen tị, lại tựa như không muốn trở thành như vậy chút nào chợt ập tới,

Koremitsu ném cặp mình cái bịch lên bàn học.

Chỗ ngồi của Koremitsu là một chiếc bàn cuối lớp sát bên phía hành lang.

Cậu khẽ liếc sang chiếc bàn bên cạnh được ngăn cách bởi duy nhất một lối đi hẹp dài.

Cô nữ sinh đang ngồi ở đó sáng nay cũng lại chu môi, nhướn mày lên trông đầy khó chịu trong khi lướt qua màn hình điện thoại của mình.

Không biết có phải là đang nhắn tin hay không mà những ngón tay ấy chuyển động nhanh thoăn thoắt như đang trượt đi vậy.

Dù là trong giờ học hay trong giờ nghỉ đi chẳng nữa cũng chẳng có gì khác biệt, cô ấy vẫn để điện thoại dưới ngăn bàn và tiếp tục bấm.

Từ đôi vai mảnh dẻ ấy, mái tóc màu nâu sáng bóng bành rủ xuống, phủ lên tai trông thật vương vít.

Kể cả như vậy thì những ngón tay của cô ấy cũng không dừng lại. Vốn dĩ mắt cô nàng đã là kiểu mắt xếch đầy sắc bén rồi, ấy vậy mà giờ còn nhướn lên hết cỡ nữa, trông như thể đang dốc hết sức ra mà giận dữ lườm vào màn hình vậy.

Cho dù ngồi bên cạnh có là một tên đầu gấu có ánh mắt dữ tợn đi chẳng nữa thì dường như cô cũng chẳng thèm để vào mắt.

Mặc dù bị xa lánh vì sợ hãi cũng khó xử cho cậu lắm, tuy nhiên, thứ thái độ như thế chẳng hề quan tâm này cũng không thú vị chút nào. Chưa nói đến chào hỏi, việc cô ta thậm chí còn không thèm liếc nhìn rớt cuộc là như thế nào vậy chứ?

Một cô nàng có thể điểm nhiên ngồi ngay bên cạnh vẻ mặt cău kỉnh của Koremitsu là chuyện vô cùng hiếm có. Lẽ nào cô gái này cũng mang trong mình một trái tim sắt đá hết như khuôn mặt gan góc của cô vậy sao?

Không, có khi cậu ta cũng bởi vì được sinh ra với cặp mắt xếch kia nên mới bị hiểu lầm là một con người bạo lực và bị cô lập cũng nên. Có khi cậu ta lại là một con người cô độc, chỉ còn cách bấm điện thoại để giết thời gian một mình cũng nên.

Nghĩ đến đó, cậu kiểm chế cơn khó chịu đang dâng lên trong bụng.

Vậy nhưng, đối với Hikaru thì cho dù đối phương có không quan tâm đến thế nào đi chăng nữa, cho dù người ta có không thèm để ý đến sự tồn tại của mình đi chăng nữa thì cậu ta cũng có thể xem đó là điểm dễ thương của người đó.

“Một cô gái khi đang say sưa làm việc gì đó thật giống như bông hoa dâm bụt đỏ rực vậy. Có phải cậu ấy đang nhắn tin cho bạn trai không nhỉ?”

Nói đoạn, cậu liền toan ngó trộm vào màn hình điện thoại.

“Này, tránh ra ngay.”

Koremitsu hạ thấp giọng cảnh cáo Hikaru.

Cậu vừa dứt lời thì đột nhiên cô gái ngồi bên cạnh liền dừng những ngón tay đang bấm lại và nhìn lên Koremitsu, ném cho cậu một cái lườm.

Đôi đồng tử lạnh lùng như mắt mèo ấy sáng lóe lên.

Tôi đâu có nói điều đó với cậu đâu, mặc dù Koremitsu rất muốn

giải thích như vậy nhưng lại không thể.

Vào lúc cậu lờ phản ứng lại và ném trả một ánh nhìn dữ dội cho cô gái kia thì...

Một cậu con trai cùng lớp vừa cất cao giọng vừa xông vào từ cửa trước.

“Này! Đầu gấu Đại vương vừa đột nhiên nổi giận đùng đùng lên ở chỗ tử đưng đồ đây! Hấn còn quay về phía mấy đứa con gái đang vừa khóc vừa viết lời nhắn cho Điện hạ Hikaru mà hét lên là ‘Giờ trò tình tứ gì vậy hả?!’ Bọn đầu gấu thật đúng là thú tính, còn tàn bạo... ế!”

Chữ “ế!” cuối cùng có lẽ là do cậu vừa phát hiện ra thứ sát khí đang ngùn ngụt tỏa ra từ gương mặt cáu kỉnh của Koremitsu.

Ngay lập tức, toàn thân đẫm hết mồ hôi, cậu liền trở nên hoảng loạn.

“Áy không... cái đó... Đầu gấu Đại vương không phải để chỉ đại ca đầu gấu của lớp ta... mà là một tên đầu gấu của lớp khác... ừm, ờ, à... xin lỗi!”

Tất cả các học sinh trong lớp mặt cắt không một giọt máu nhìn vào cậu nam sinh đang quỳ sụp xuống bên cạnh bục giảng.

Thế là việc mình trở thành Đầu gấu Đại vương đã coi như chắc chắn rồi à? Đừng có mà xin lỗi, đồ ngu này.

Trong khi Koremitsu cảm thấy đầy tăm tối, thì ở bên cạnh nguyên nhân của tất cả mọi việc, Hikaru lại thì thào đầy cảm thán.

“Oaa, đây là lần đầu tiên tớ thấy người ta quỳ sụp xuống xin đấy. Đúng là được mở mang tầm mắt. Sau này, tớ nhất định phải thử với

cô gái nào đó mới được”

Ngay giữa cuộc náo loạn, cô nữ sinh ngồi bên cạnh Koremitsu vẫn nhướn mày lên và tiếp tục nhấn tin.

Tên đầu gấu tóc đỏ mới vào trường đã bắt một đứa bạn cùng lớp phải “xin lỗi” đấy.

Hình như cậu bạn cùng lớp đó thậm chí còn chẳng thể đi đứng bình thường được, cũng chẳng thốt được ra lời nào, rốt cuộc đành phải bỏ về sớm.

Sau giờ học, tin đồn đó rất nhanh chóng liền được lan truyền rộng rãi.

Với cái lưng gù và một biểu cảm u ám trên mặt, Koremitsu bước đi trên hành lang tầng ba.

Cứ mỗi lần có học sinh đi ngang qua tránh xa cậu ra như tránh hủi là lại một lần nổi tử hờn trong cậu tăng lên.

“Vui vẻ lên đi nào! Giờ thì truyền thuyết về cậu với tư cách là kẻ mạnh nhất sẽ không thể nào lung lay được nữa đâu.” Hikaru nói, vẫn tươi roi rói.

Đã bảo rồi mà! Cái kiểu nói đấy chẳng an ủi ai được một milimet nào cả!

Cậu nghĩ rằng tiếng xấu của tôi ngày càng trở nên tồi tệ hơn là lỗi của ai vậy chứ?

Còn không phải là vì cái tên vô tâm vô tánh này cho dù đã chết rồi vẫn còn đi ve vãn con gái chẳng hề biết liêm sỉ là gì hay sao?

“... Cậu có ý thức được rằng chính mình cũng có trách nhiệm

trong chuyện này không vậy?”

Koremitsu nắm chặt tay lại và bắt đầu lẩm bẫm.

“Ế ế, là lỗi của tớ sao? Nhưng mà này, Koremitsu ạ, tớ vẫn nghĩ rằng dốc hết sức ra để đỡ dành một người con gái đang khóc là chuyện nên làm đấy.”

Giọng điệu của Hikaru khi thốt ra câu ấy tràn đầy tin tưởng.

“Mà nói chung, nếu xóa bỏ được vương bận trần gian thì tớ sẽ siêu thoát được thôi, nên mặc dù, tớ cũng thấy có lỗi và đã làm phiền cậu nhưng làm ơn chịu đựng tớ thêm một chút nữa thôi.”

Bị thuyết phục một cách mềm mỏng như thế này thì dù có muốn phàn nàn cũng khó.

Cậu ta bề ngoài thì trông giống như một tên Hoàng tử hiền lành vô hại, thế nhưng lại khôn khéo đến mức đáng ngạc nhiên. Nhưng biết vậy rồi mà vẫn nghe theo cậu ta, vừa nghĩ vậy, Koremitsu vừa nhăn mặt lại.

“Có phải cô nữ sinh trong câu lạc bộ Mỹ thuật đúng không?”

Vừa nghe dứt câu, Hikaru liền tức thì chuyển sang trạng thái yêu đương say đắm, ánh mắt cũng trở nên ngọt ngào theo.

“Ừ, giờ ngoài khóa nào cô ấy cũng ở trong phòng mỹ thuật để vẽ tranh cả. Mái tóc của cô ấy xinh đẹp, mượt mà như một nàng công chúa thời Heian vậy. Cô ấy vừa tinh tế, vừa có làn da trắng muốt, lại duyên dáng và đáng yêu nữa.”

Có là tăng bốc đi chẳng nữa thì cũng chẳng hợp lý một chút nào cả.

Công chúa thời Heian là cái người mặc bộ Juuni Hitoe trong sách

giáo khoa ấy hả? Người đó không phải có khuôn mặt cực kỳ tròn trịa hay sao? Mà mái tóc dài trông cũng có vẻ sẽ gặp phải khá nhiều phiền phức khi phải gội và hong khô đây, còn dễ bị cháy rận nữa chứ.

Chính xác thì tôi đang nghĩ cái quái gì vậy nhỉ?

“Nhưng mà người đó là bạn gái của cậu, hai người còn thân thiết đến mức tặng quà nhau ngày sinh nhật nữa chứ, đúng không? Hôm qua tang lễ của cậu vừa mới kết thúc xong, với cú sốc lớn như thế thì chắc gì cậu ta đã có tinh thần mà tham gia hoạt động câu lạc bộ được chứ?”

Có khi thậm chí còn không thể đến trường được cũng nên.

Vậy nhưng...

“À, ừm, cái đó thì không cần phải lo đâu. Nhất định là Aoi vẫn sẽ ở trong phòng mỹ thuật như thường lệ đó.”

Hikaru đột nhiên chuyển sang giọng điệu mập mờ và khẽ lảng tránh nhìn đi chỗ khác.

“Hửm?”

Mặc dù Koremitsu nhận thấy điều đó, vậy nhưng...

Hãy, cũng được thôi. Nếu cô gái ấy có ở đó thì lại càng đỡ cho mình.

Từ bỏ việc tìm hiểu sâu hơn nữa, cậu đi đến trước phòng mỹ thuật và kéo xạch tấm cửa kéo dẫn vào phòng ra.

Wah! Toàn con gái thôi!

Trong căn phòng rộng lớn có mùi của màu vẽ tỏa. Ánh sáng chói chang chiếu vào từ một chiếc cửa sổ lớn, bàn học, ghế ngồi, tượng

thạch cao và giá vẽ lớn nhón khắp mọi nơi.

Ở trong đó có tầm khoảng tám cô gái.

Mọi người đều đang vừa vẽ tranh, tô màu, giờ tạp chí ra đọc hoặc quay mặt vào nhau vừa sơn móng tay vừa vui vẻ trò chuyện.

Trong mắt của Koremitsu, cô nào trông cũng giống cô nào cả.

Bởi đột nhiên có một tên đầu gấu tóc đỏ xuất hiện, vậy nên tất cả bọn họ đều tỏ ra kinh hoàng và cứng đờ người lại.

Không khí trong phòng trở nên lặng ngắt như tờ.

Có thể dễ dàng nhận ra nỗi sợ hãi của các cô gái ấy từ những biểu cảm cứng đờ và ánh mắt yếu đuối kia. Một cô gái đang sơn móng tay dở cho bạn cứ cầm mãi chiếc nắp có dính chôi sơn ở một bên tay, bên kia thì giữ lấy hộp đựng những hạt thủy tinh lóng lánh, không dám di chuyển dù chỉ là một cử động nhỏ nhất.

“À... ở đây có ai tên là Saotome Aoi không?”

Cơn căng thẳng làm cho dạ dày Koremitsu cứ nhói lên, những câu phun ra từ miệng cậu trở nên cộc lốc hơn bao giờ hết. Còn ánh mắt sắc bén như của một con chó hoang thì lại là thứ mà cậu có được do bẩm sinh nên cũng chẳng thể làm cách nào khác được.

Các thành viên câu lạc bộ liền rụt rè dồn ánh nhìn ra phía cửa sổ ở đằng sau.

Ở đó, một cô gái đang đơn độc ngồi vẽ tranh.

Mái tóc đen mượt mà phát ra những thanh âm soàn soạt dễ chịu dài đến giữa lưng và được buộc lại bằng một sợi ruy băng màu trắng thanh khiết. Chiều cao của cô ấy so với trung bình có vẻ hơi thấp. Cân nặng cũng có vẻ nhẹ hơn so với cân nặng trung bình...

Ế, hình như mình đã nhìn thấy cô nàng này ở đâu rồi thì phải...?

Trong khi Koremitsu cố nhớ lại cô gái đó là ai, cô đã đứng phắt dậy và bước về phía Koremitsu với vẻ mặt nghiêm trọng.

Không chỉ có chân tay gầy guộc mà cả gương mặt của cô cũng khá nhỏ, chỉ đủ vừa để lọt vào giữa hai tay của Koremitsu.

Mái tóc đen dài ngọt ngào chảy thẳng xuống không chút gợn sóng, bồng bênh bay lên theo từng bước chân cô. Đôi mắt to long lanh được tô điểm bằng hàng lông mi dài ấy đầy thù hận hướng tới Koremitsu.

Trông thấy ánh mắt đó, Koremitsu chợt nhận ra.

Phải rồi! Là người đã gây náo loạn tại đám tang của Hikaru!

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chính là cô gái đã đứng trước di ảnh mà kêu gào nào là chết đuối dưới sông thật đáng xấu hổ, nào là suốt ngày lăng nhăng nên mới bị quả báo đây mà.

“Đồ dối trá!”

Chất giọng ấy dường như lại vang lên bên tai cậu.

Này này, bộ cô nàng này chính là đối tượng “chấp niệm” của cậu đó hả?!

Cô gái ấy - Saotome Aoi dừng lại ngay trước mặt Koremitsu.

Dù sao cũng phải giải thích rõ sự tình trước đã, nghĩ vậy, cậu định cất lời, đúng lúc đó thì...

“Tôi từ chối.”

Đột nhiên cậu lại bị từ chối bằng một giọng nói tràn ngập sự ghét bỏ.

Tôi còn chưa kịp nói gì cơ mà!

Aoi tiếp tục tỏ ý nhấn mạnh câu nói ban nãy của mình.

“Tôi từ chối. Nói tóm lại là tôi từ chối tất cả mọi thứ! Tôi ghét con trai, thậm chí chỉ nói chuyện thôi cũng không thể chịu nổi!”

Thẳng thừng thốt ra như vậy, cô mím chặt cặp môi thơ ngây của mình lại và quay ngoắt đi.

Con bé này làm sao thế nhỉ?

Tuy nhiên, thay vì tức giận thì cậu lại cảm thấy ngạc nhiên nhiều hơn. Mà cho dù thế nào đi chăng nữa, để lấy lại những ngày tháng có thể đi vệ sinh một cách đàng hoàng thì cậu không thể nào lùi bước ở đây được.

“Chờ đã! Thực ra thì đó là chuyện của Mika, à nhầm Hikaru...”

Ngay khi cậu định đuổi theo thì mái tóc đen dài bỗng tung bay, cô nữ sinh quay lại hét lên đầy giận dữ.

“Tôi cực cực cực cực cực cực cực ghét người đó luôn! Chỉ cần nghe thấy tên đã cảm thấy thật dơ bẩn!”

Đôi mắt lóe lên một tia sát khí đầy dị thường, cô đi đến ngay trước mặt Koremitsu, người đang sợ hãi lùi về phía sau, và...

Rầm!

Cánh cửa đóng sầm lại ngay trước mũi cậu.

“... Này.”

Đứng trước cánh cửa đóng kín, Koremitsu thấp giọng nói.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy?... Không phải là hai người đang hẹn hò hả?”

Đằng sau Koremitsu, Hikaru, người đang vừa trôi nổi trên không trung vừa chứng kiến tất cả mọi chuyện, liền bật ra một tiếng cười

khó xử.

“Thay vì nói là hẹn hò thì, ừm... cô ấy là vị hôn thê của tớ đấy.”

Vị hôn thê!

Nếu đây là thời Heian thì còn không sao, chứ giữa thời Heisei này mà học sinh trung học ở Nhật lại còn có cả hôn thê được cơ á?! Mà không, hay đó là chuyện bình thường đối với những người nhà giàu nhỉ?

Đứng trước Koremitsu đang mắt tròn mắt dẹt, Hikaru vẫn tiếp tục tỏ ra ngây thơ.

“Aoi gọi tớ là ‘Hoàng tử ba lăng nhăng vô dụng’ rồi thì ‘Tên con trai thay người yêu như thay áo’ và ghét bỏ tớ. Nhưng mà nè, tớ không có bạn bè nào là con trai cả nên tớ đã luôn phải chơi với các bạn gái từ khi còn nhỏ; phương châm của tớ là không từ chối người tìm đến với mình, bữa ăn được bày sẵn trước mặt thì phải đánh chén thật ngon lành; trông thấy một cô gái xinh đẹp, nếu không ngỏ lời thì thực thất lễ; đối với các cô gái dễ thương, tớ không thể nào kiềm chế ham muốn được cất lời khen họ; bởi tớ rất dễ cảm thấy cô đơn và không thể ngủ một mình được nên rất cần đến hơi ấm của người khác để giúp làm cho mình yên tâm, chính là vậy đó! Bởi vì mọi cô gái đều là hoa, vậy nên, giúp cho các bông hoa ấy càng thêm khoe sắc rực rỡ hơn chính là sứ mệnh của một người đàn ông! Đó là thứ đạo trời tối cao tối thượng trong giới tự nhiên, ngang hàng với các đạo lý của tôn giáo... Ờ, ờ? Koremitsu? Tại sao cậu lại ôm lấy đầu thế? Hình như thái dương cậu đang giật bần bật lên ấy. Nãy giờ cậu có nghe tớ nói không vậy? Nói tóm lại, việc tớ yêu say đắm sự tồn tại của phái nữ trên thế giới này cũng giống với cảm

giác yêu hoa...”

Thôi đủ rồi, đừng có nói thêm nữa! Đừng có mà dùng khuôn mặt nghiêm túc đó để nói về tối cao tối thượng gì nữa đi!

Vừa gào thét trong tâm trí mình, Koremitsu vừa tự nhủ một cách chắc chắn rằng Hikaru quả thật là một tên háo sắc dẻo miệng.

Sáng nay, việc cậu ta dùng những cử chỉ và lời lẽ ngọt ngào để an ủi các cô gái ở hành lang nhất định là đang tán tỉnh rồi chứ không thể là gì khác được. Nếu suy nghĩ từ góc nhìn của vị hôn thê ấy thì quả thật Hikaru có bị mắng là tên ba lẳng nhăng đáng bị quả báo cũng chẳng có gì là lạ. Hơn thế nữa, đến cả đám tang của cậu ta cũng toàn là phụ nữ đến dự, trước khi kịp cảm thấy buồn thương thì cô gái ấy càng muốn tát cho cậu ta một cái cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Thế mà Hikaru còn không biết xấu hổ dám gọi cô gái đó là “bạn gái” nữa cơ đấy.

“... Việc giúp đỡ này, tôi có thể từ bỏ được không, Mikado?”

Quá bàng hoàng, Koremitsu bắt đầu lẩm bẫm.

“Tại sao lại thế, Koremitsu?!”

Hikaru với ánh mắt như thể đang bám víu vào tia hy vọng cuối cùng.

Lúc đó, Koremitsu chỉ muốn mặc xác Hikaru và đi về nhà.

Cậu đã bị lừa bởi câu nói của Hikaru rằng cậu ta không có bạn.

Khác với Koremitsu, người luôn phải án những bữa cơm chỉ có một mình, ắt hẳn là giờ nghỉ trưa nào Hikaru cũng được hàng đàn nữ sinh vây quanh phục vụ, cầm hộp cơm tự làm chơi trò nói “Aa”

rồi dứt cho cũng nên.

Cậu không có nghĩa vụ phải giúp đỡ một tên háo sắc như vậy.

Tuy nhiên, nếu Hikaru mà không siêu thoát thì nhà vệ sinh... mà không, cả khi đi tắm hay đi ngủ cũng vậy, mọi thứ đều sẽ bị Hikaru nhìn thấy hết mất tiêu.

Cậu không thể tiếp tục chịu đựng tình cảnh xấu hổ như vậy, hơn nữa, ban đầu vốn dĩ cậu chỉ bị xa lánh vì bị đồn là đầu gấu mà thôi, nhưng nếu bọn họ gán thêm cho cậu cái biệt danh “Thằng ma ám thích nói chuyện một, mình với không khí” thì cậu sẽ phát điên lên mất. Phải mau chóng hóa giải chấp niệm của Hikaru mới được.

Chậc, không còn sự lựa chọn nào khác!

Kiểm chế cơn tức giận của mình lại, Koremitsu một lần nữa mở cửa phòng học mỹ thuật ra.

“Saotome Aoi! Tôi cựcccc kỳ hiểu cảm giác của chị! Cái tên Mikado Hikaru đã có vị hôn thê rồi mà vẫn cứ ve vãn những cô gái khác, quả thực là một tên ba lẳng nhăng đáng kinh tởm! Nhưng mà...”

Aoi đến gần cậu và lại tiếp tục đóng sầm cửa lại.

Không nản chí, Koremitsu lại mở nó ra.

“Nhưng mà, Mi..., Hikaru đã luôn nghĩ đến chị, nên mới nhờ người b-bạ-bạ-bạ-bạn là tôi...”

Rầm!

Cánh cửa lại đóng vào thêm lần nữa.

Ngay lập tức, cậu lại mở cửa ra.

“Nhờ người bạn là tôi đây lo chuyện của chị đấy!”

“Quá đủ rồi!”

Lại rầm một tiếng!

Ngay sau đó còn có thêm cả tiếng lách cách phát ra nữa.

Chết tiệt, cô nàng khóa cửa từ bên trong rồi.

“Không phải đâu, tôi có nghĩa vụ phải truyền đạt cho chị biết tình cảm của Hikaru...”

Cậu vừa gõ cửa vừa hét lên.

“Tôi từ chối mọi lời dụ dỗ gia nhập giáo phái của cậu.”

Từ phía bên kia cánh cửa, một giọng nói gay gắt đáp trả lại.

Ấy vậy nhưng...

“Nghe tôi nói đi! Saotome Aoi!”

Cậu vẫn gào lên, giữa lúc đó thì cánh cửa chợt mở ra...

Rào!

Một chậu nước rửa bát lông liền hắt lên người Koremitsu.

“Cả những điều Hikaru nói lẫn những điều cậu nói tôi đều không muốn nghe. Những thứ mà bọn con trai nói, nhất là những thứ có liên quan đến Hikaru thì cả đời này tôi cũng không bao giờ thèm nghe đâu! Nếu bảo tôi chọn nghe Hikaru nói hay ăn súp ốc sên thì tôi sẽ không do dự gì mà húp cho sạch bát súp ốc sên luôn đấy!”

Hikaru ở bên cạnh dùng tay ôm lấy ngực như thể vừa bị tổn thương kinh khủng lắm.

Một lần nữa cánh cửa lại bị đóng rầm một cái rồi khóa trái lại.

Cả đầu tóc lẫn quần áo Koremitsu đều thấm đẫm thứ nước màu tím đang nhỏ tí tách xuống sàn nhà.

Thật hả trời...

Sau vài giây bàng hoàng, cuối cùng cậu cũng cảm nhận được cảm giác nhớp nháp rõ rệt và hét lên.

“Thế nên tôi mới bảo con gái chính là như vậy mà...”

“Dù sao thì Aoi cũng là một tiểu thư thuần khiết mà”.

Hikaru cố gắng bao biện cho vị hôn thê của mình.

“Đúng như tên gọi, cô ấy là một con người thanh thuần như một bông thực quỳ trắng muốt không lấm bụi trần vậy”, Hikaru nói.

Sau khi về đến nhà, ngâm mình trong bồn tắm, Koremitsu cố gắng kiềm chế không nhìn lên phía trên.

Bởi trên đó là Hikaru trong bộ đồng phục vừa nổi lênh bênh giữa đám hơi nước vừa bắt đầu một bài diễn thuyết thao thao bất tuyệt.

“Thực quỳ là loài hoa nở vào mùa hè đấy. Ở một nơi đầy nắng và thông gió tốt thì những bông hoa màu hồng hoặc trắng được nâng đỡ bởi phần cuống hoa màu xanh thẳng tắp sẽ có thể nở rộ. Mặc dù màu hồng cũng ngây thơ và dễ thương thật, nhưng quả nhiên với tó, thực quỳ màu trắng vẫn là nhất. Thực quỳ tên tiếng Anh là ‘Hollyhock’, được cho là loài hoa mà đội quân thập tự chinh đã mang về từ nơi đất thánh đấy. Một bông hoa nở ở nơi đất thánh, hoàn toàn tương xứng với Aoi mà.”

Thật không hiểu nổi đó là những lời biện hộ cho Aoi hay là một bài thuyết trình của thành viên câu lạc bộ Làm vườn nữa.

Tại sao cậu lại phải vừa tắm vừa nghe lời lảm nhảm của một tên con trai mặc đồng phục nhỉ...? Kể từ nay về sau sẽ phải thế này cả

đời sao?

“Tôi không muốn nói chuyện với bọn con trai!” Nhớ lại gương mặt phẫn nộ khi thốt ra câu nói đó của Aoi, cậu lại cảm thấy chán nản. Nếu đối tượng là cô tiểu thư ngay từ đầu đã bày tỏ địch ý và ác cảm rõ ràng như thế này thì cậu không có tự tin rằng mình sẽ có thể hóa giải được “chấp niệm” của Hikaru.

Chẳng nhẽ mình lại phải sống suốt đời dưới danh nghĩa của một tên đầu gấu bị ma ám hay sao?

Đáng lẽ ra không nên đến dự buổi tang lễ đó mới phải.

Nếu có thể nói chuyện với bản thân mình trong quá khứ, cậu hẳn sẽ tự khuyên mình nên quay đi hướng khác, về nhà ngay và luôn, nếu không thì sẽ gặp nhiều bất hạnh hơn nữa đấy.

Mà... cả cậu ta nữa, chọn ám quẻ một người nào khác không phải sẽ tốt hơn sao?

Nếu chọn một học sinh nghiêm túc và thân thiện hơn thì có khi Aoi cũng sẽ chẳng cảnh giác đến thế và những món quà ấy có thể được chuyển đến nơi một cách đơn giản và dễ dàng hơn cũng nên.

So với một người như vậy thì một tên đầu gấu với ánh mắt hung tợn, được mọi người đồn đại là có “tiếng tru của một con dã thú” lại đột ngột xuất hiện để truyền lại lời nhắn thì bị nghi ngờ cũng là lẽ tất nhiên thôi.

...Tớ chỉ có thể nhờ đến Akagi được thôi.

...Tớ chẳng có bạn bè nào khác...

Hồi tưởng lại những lời van nài đầy tuyệt vọng của Hikaru, lòng ngực Koremitsu lại chột quặn lên bởi thứ cảm giác trách nhiệm mà đáng lẽ ra cậu không cần phải cảm thấy.

... Đó là một lời hứa vô cùng vô cùng quan trọng.

Kể cả cậu ta có nói thế đi chăng nữa thì cũng chịu thôi. Ưừ, liệu bây giờ cậu ta có thể đổi sang ám một người khác không nhỉ? Sao vẫn cứ là mình? Gìừ

Khi cậu ủ rũ rên rỉ gục mặt lên thành bồn tắm cũng là lúc Hikaru kết thúc bài diễn thuyết về hoa thực quý và cất lời bằng một chất giọng thánh thiện từ trên không trung.

“Koremitsu, tớ vừa nhận ra một điều.”

Không lẽ nào, cậu ta đã nghĩ ra một phương án kì diệu giúp một người căm ghét con trai có thể mở lòng với tốc độ chóng mặt hay sao?!

Ôm lấy kỳ vọng của mình, Koremitsu ngược lên nhìn, ở trên đó là một Hikaru đang khoác trên mình một bộ tuxedo màu tím lấp la lấp lánh như thể một diễn viên thủ vai nam trong các vở kịch ở Takarazuka vậy.

“!”

Trông thấy Koremitsu ngã ngửa ra đằng sau, Hikaru liền đắc ý nói.

“Hình như tớ có thể tự do thay đổi quần áo tùy theo tưởng tượng của mình này. Đó, tớ có thể thay thành bộ này, còn cả bộ này nữa.”

Nói đoạn, cậu liên tiếp thay đổi trang phục của mình, từ bộ đồ chơi tennis, đến đồ cưỡi ngựa, rồi đến thường phục để đi dạo phố, rồi cả phong cách nhân viên công sở đeo kính trông cực kỳ tinh anh nữa chứ.

Cuối cùng...

“Nè, bộ đồ này là hợp nhất rồi nhỉ? Tớ đã luôn muốn mặc thử nó một lần đấy.”

Cậu khoe ra hẳn một bộ đồ châu triều của các nhà quý tộc thời Heian.

“Nè? Cái nào ổn nhất? Quả nhiên vẫn là bộ này nhỉ? Chết tiệt, tớ muốn chụp ảnh quá, nhưng mà chắc không được rồi nhỉ, hình tớ sẽ không hiện lên trong máy được đâu. Không có ảnh phản chiếu trong gương thật đúng là bất tiện quá. Tớ chẳng thể nào tự nhìn thấy gương mặt của mình được.”

Hikaru thở dài một tiếng ra chiều thật đáng tiếc.

Mặc dù rất muốn dội cho Hikaru một xô nước nóng vào mặt, ấy thế nhưng, có vẻ như nước cũng sẽ chỉ xuyên qua người cậu mà thôi, vậy nên Koremitsu đành nhẫn nhịn.

Thay vào đó, cậu úp mặt xuống, rụt vai lại và cất giọng đầy cay đắng.

“Cậu~ thật~ là~ Cậu nghĩ tôi phải khó xử thế này là vì ai hả?! Đừng có mà hớn hờ nói chuyện thời trang nữa đi!”

Quả nhiên bị nói đến thế thì Hikaru cũng phải ngay lập tức cảm

thấy có lỗi.

Cậu sà xuống ngang tầm mắt của Koremitsu, thu vai lại và ngồi ngay ngắn theo kiểu seiza (Nói là vậy nhưng đầu gối cậu không chạm xuống sàn nhà mà vẫn hơi trôi nổi trong không khí).

“Tớ, tớ sẽ kiểm điểm lại. Tớ vui quá nên lỡ... Với lại, tớ cũng rất khó xử vì đã gây phiền phức cho Koremitsu nên muốn thử nghiệm nhiều thứ xem mình có làm được gì hay không. Dùng ý chí để di chuyển đồ vật chẳng hạn, hay là điều khiển động vật, hoặc nhập vào Koremitsu để thay cậu nói chuyện với Aoi, mấy thứ mà ma hay làm được ấy.”

“N-Nhập vào thì thôi đi. Rợn hết cả người!”

“Không sao đâu, tớ cũng không làm được mà.”

“Thế hả?”

Cậu thở phào nhẹ nhõm.

“Thế rồi, rất cuộc, tớ phát hiện ra những gì mình có thể làm chỉ là tự thay đổi trang phục mà thôi.”

Thứ năng lực đó quả là vô dụng hết mức.

“Mà này, cậu định sẽ làm như thế nào tiếp theo đây? Tất cả là tại hồi còn sống cậu toàn đi lảng nhãng với người khác nên vị hôn thê của cậu mới vừa nghe thấy tên cậu đã cảm thấy dơ bẩn rồi cự tuyệt đấy.”

“Ừmm, vì Aoi là một cô gái nghiêm túc mà. Nhưng đó cũng chính là điểm dễ thương của cô ấy, có lẽ chỉ còn cách từ từ khiến cô ấy mở lòng và thuyết phục cô ấy nghe cậu nói mà thôi.”

“Thế cái người phải làm cậu ta mở lòng là tôi hả giờ! Tại sao tôi

lại phải đi nịnh bợ một đứa con gái cơ chứ?! Đây không phải là lúc để tự hào khoe khoang về độ đáng yêu hay cái quái gì đâu!”

“Làm ơn tìm cách nào đó đi mà! Chỉ có cậu mới nghe được giọng nói của tớ thôi, hơn nữa, cậu lại là người có thể đánh bại một quân đoàn đầu gấu nữa chứ, nếu là Koremitsu thì ắt hẳn sẽ khiến Aoi mở lòng được thôi.”

“Tôi đã bảo là tôi chẳng liên quan gì đến đầu gấu cả rồi mà! Đừng có nhìn tôi với gương mặt tràn đầy niềm tin và hy vọng đó. Nói chung tôi đã luôn xung khắc với con gái, trẻ con và động vật từ hồi xưa rồi. Chỉ cần tôi hít thở như bình thường thôi đã đủ để bọn họ cảm thấy ghét cay ghét đắng chẳng vì lý do gì ấy chứ.”

“Con gái và trẻ con... thì tạm không nói tới, nhưng mà, cả động vật á? Tớ tưởng hồi tiểu học cậu đã từng là thành viên câu lạc bộ Chăm sóc động vật cơ mà?”

Nhà quý tộc thời Heian, Hikaru, vừa lấy quạt che miệng vừa nghiêng đầu thắc mắc, chiếc mũ quan với dải dây dài phía sau cũng nghiêng xuống theo.

“Đ-Đúng là vậy... Đúng là tôi đã chăm sóc gà tây và thỏ thời còn học tiểu học. Tôi đã dốc hết tâm trí và sức lực của mình mang đồ ăn cho chúng, làm sạch chuồng trại, nhưng trong suốt sáu năm trời, bọn chúng không bao giờ nhớ đến tôi. Mỗi lần tôi bước vào chuồng, bọn thỏ đều vội vã di tản đến một góc, co rúm người lại và run rẩy trong đó. Còn những con gà tây thì cứ trông thấy tôi là lại cho tôi một cú đá tung trời...”

Trông thấy Koremitsu hồi tưởng lại quá khứ với vẻ mặt u ám, Hikaru liền nở một nụ cười ái ngại.

“Ra... ra là thế.”

Cậu thì thầm.

“Nhưng mà cậu vẫn tuyệt thật đó! Cho dù vậy, cậu vẫn cứ tiếp tục chăm sóc chúng mà! Nếu là tớ thì chắc không thể nào đâu. Tớ sẽ không thể nào cố gắng hết sức theo đuổi một người ghét mình đến mức đâm đá mình được. Koremitsu đúng là Bò Tát tái thế đó!”

“Mấy câu nói hùa theo đấy chẳng làm tôi vui được đâu.”

“Thế nên là, thậm chí cả với Aoi, cậu cũng có thể thử nỗ lực thuyết phục với tấm lòng từ bi bác ái đó mà. Sẽ ổn thôi, vì Aoi là một người rất nhã nhặn nên cho dù có ghét Koremitsu đến thế nào đi chăng nữa thì Aoi cũng sẽ không thực sự muốn cậu biến mất hay đâm đá cậu đâu. Đến cả một cái xô quá nặng cô ấy còn không cảm nổi nên mới chỉ đành hắt cái xô rửa bút lông thôi đấy còn gì?”

Hikaru lại tiếp tục háo hức lắm nhằm những điều chẳng hề mang tính an ủi chút nào hết.

“Mà này, cậu rõ ràng là một Đại vương đào hoa có đường tình ái viên mãn cơ mà! Là một tay cua gái chuyên nghiệp cơ mà. Cậu ắt hẳn phải cực kỳ uyên thâm trong việc đọc vị cảm xúc của con gái đúng không? Bộ cậu không có thứ lời khuyên nào cụ thể và hữu ích hơn hả?”

“Chuyên nghiệp á... tớ cũng có phải là trai bao đâu. Với lại, cách làm của tớ chắc cậu không làm được đâu.”

Hikaru nhìn chăm chăm vào Koremitsu rồi thì thầm ra chiều khó xử.

“Không thành vấn đề, cứ để tôi thử đi.”

“Vậy sao?”

Hikaru dường như vẫn không hào hứng cho lắm.

“Trước tiên, cậu hãy thử mỉm cười đi xem nào.”

“Hả?”

“Thì là kiểu cười bày tỏ thiện ý ‘Mình cũng chỉ có ý tốt với bạn thôi mà’ ấy, như thế này này.”

Hikaru mỉm cười.

Đó là một nụ cười đem đến cho người ta cảm giác mát lạnh như gió đầu xuân khẽ thổi vậy.

Như thể có hàng nghìn hàng vạn đốm sáng lấp lánh đang nhảy múa xung quanh, nụ cười ấy tỏa sáng rực rỡ. Cậu ta còn không quên một cái liếc mắt thoáng qua đầy tình ý nữa chứ.

“U oa... Ban nãy tim mình vừa thích một cái.”

Cậu ta rõ ràng là một tên con trai mà.

“Nếu không được thì ngược lại, cậu có thể thử hơi rủ mắt xuống rồi buồn buồn nói ‘Mình không muốn về nhà đêm nay...’”

Hikaru rủ mắt xuống.

Đột nhiên, xung quanh Hikaru tỏa ra một luồng khí chất mong manh, luồng khí chất khiến người ta muốn dùng hết tất cả sức lực để ôm lấy cậu ta, bảo vệ cậu ta khỏi mọi nguy hiểm rình rập.

“U oa... Ự, lần này thì lòng ngực lại như nhói lên!”

Cậu ta siêu thật đấy! Quả đúng là Đại vương đào hoa! Quả nhiên đây chính là lý do tại sao trong đám tang cậu ta toàn là phụ nữ đến dự!

Nếu Hikaru mà nghe được tiếng hét trong nội tâm của Koremitsu

lúc này thì thể nào cũng sẽ tỏ ra ủ dột cho mà xem.

“Được rồi, tôi cũng thử xem sao”.

Vội vã đứng dậy khỏi bồn tắm và quay về phía tấm gương đặt trong phòng, cậu chuẩn bị mỉm cười” và... rên lên náo nề.

“Có chuyện gì vậy? Koremitsu?”

“Ừừừ, cơ mặt tôi không thể cử động linh hoạt được.”

Thể này nghĩa là sao chứ? Có lẽ vì vốn dĩ bình thường cậu chẳng bao giờ cười cả, ấy thế nên mới còn trẻ thể này mà cơ mặt đã bị cứng lại hết rồi cũng nên.

Mà không, nhớ lại thì cả trong ảnh thời còn bé tí lẫn bức ảnh chụp ở lễ khai trường hồi mẫu giáo, cậu đều có một gương mặt sưng sĩa như vậy, cứ như thể có thù hằn gì với tất cả các thể loại máy ảnh trên thế giới này ấy.

Ra là vậy, mình siêu tệ trong cái khoản tươi cười này sao?

Tuy nhiên, chưa chiến đấu mà đã bỏ cuộc không phải là tính cách của cậu. Dùng hết sức bắt buộc khoe miệng của mình phải nâng lên, Koremitsu lại thử “mỉm cười” .

Những gì đã được phản chiếu trong gương là một cậu trai trông thật khủng khiếp với ánh mắt gườm gườm và đôi gò má co giật liên tục. Nếu phải đối diện với một khuôn mặt trông như sắp sửa hộc máu ra bất cứ lúc nào thể này thì cho dù là cô gái nào cũng đều sẽ chết ngất vì khiếp sợ mất.

Đến cả bản thân Koremitsu cũng phải đông cứng người lại bởi vẻ kinh dị tột độ của chính mặt mình trong gương.

“Ự Ự, tôi còn chưa bỏ cuộc đâu!”

Cậu héch mũi lên, cắn chặt răng lại, tiếp tục cố sống cố chết để cười, vậy nhưng, gương mặt phản chiếu trong tấm gương kia thì lại càng ngày càng trở nên kinh hoàng.

“À... ừm, Koremitsu. Tốt hơn hết là cậu không nên cố quá.”

Hikaru cất giọng đầy ái ngại.

“V-V-Với với lại, tớ cảm thấy với hình tượng của Koremitsu thì một khuôn mặt nghiêm túc có vẻ sẽ hợp hơn là một nụ cười đấy! Đó? Khác với một kẻ yếu ớt như tớ, Koremitsu rất nam tính, đàn ông mà!”

“Vậy sao?”

“Ừ! Cực hợp với hình tượng của mấy nhân vật cứng rắn trải đời hay có trong mấy phim sát thủ hành động ấy! Đúng là niềm ngưỡng mộ của những người đàn ông!”

Hikaru cố gắng hết sức tăng tốc cậu.

“P-Phải rồi nhỉ. Đúng là chả có chuyện gì buồn cười mà tự dừng lại cười hèn hếch thì chẳng ra dáng đàn ông chút nào!”

Lấy lại tinh thần, Koremitsu bắt đầu thử sang phương án “Mình không muốn về nhà đêm nay”.

“Nếu thế thì chuyển sang hướng một khuôn mặt cúi xuống sâu nào...”

Cậu rử mắt, hai bả vai cũng trĩu xuống.

Thế nhưng, khi ngược nhìn lên với ánh mắt cú n con, thứ cậu trông thấy trong gương lại là một tên con trai với gương mặt đầy oán hận đang ngùn ngụt tỏa ra một luồng sát khí đen tối.

Thay vì “Mình không muốn về nhà đêm nay” thì có vẻ giống “Bọn

bay, bữa đại tiệc địa ngục sắp bắt đầu rồi đấy” hơn.

Mình đúng là...

Đứng trước gương, Koremitsu gục đầu đầy ủ rũ.

“Quả nhiên là vậy! Koremitsu cứ tỏ ra tự nhiên là hợp nhất! Cậu cứ giữ nguyên như hiện tại là đã quá đủ quyền rũ rồi!”

“Tôi không cần cậu phải an ủi!”

Mái đầu đỏ ngẩng phất dậy và thét lên.

“Đối với một kẻ bị cả chó cái, mèo cái, chồn sương cái lẫn hamster cái trong khu phố ghét bỏ như mình thì việc khiến bọn con gái mở lòng là không thể nào! Mình sẽ bị tên Hoàng tử biến thái cứ mặc nguyên quần áo mà trôi nổi trên trần phòng tắm này ám đến hết đời mất!”

“Cái gì cơ! Đừng tuyệt vọng như thế chứ! Nếu cậu không thích tớ mặc quần áo thì để tớ cởi ra cho, nhìn nè.”

Ngay tức khắc, bộ trang phục quý tộc thời Heian liền biến mất, giữa luồng hơi nước đang dần bốc lên, Hikaru hiện ra trong bộ dạng nguyên thủy nhất của con người từ thuở vừa mới lọt lòng.

Đột nhiên trông thấy cơ thể khỏa thân toàn tập của một thằng con trai, Koremitsu liền hét toáng lên.

“U OAA!”

Ngay sau đó, cậu ta liền đập đầu bốp một cái vào bức tường phía sau, trượt chân rồi ngã chổng vó lên trời.

Cửa kính phòng tắm bị đẩy mạnh ra, cô Koharu luộm thuộm trong bộ đồ nỉ với vạt và tay áo xắn cao liền gào lên giận dữ.

“Koremitsu? Tự nhiên đứng một mình la hét cái gì đấy!”

“Xin, cháu xin lỗi ạ.”

Vừa xin lỗi, từ tận đáy lòng, Koremitsu vừa cảm thấy thật may mắn khi cô Koharu không thể trông thấy được dáng vẻ hiện giờ của Hikaru.

Tuy rằng dù thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng thể thay đổi được sự thật là thân thể trần như nhộng của Hikaru vẫn đang trôi nổi bồng bềnh ngay trước mặt cô ấy.

“Chị gái của Koremitsu đặc biệt thật đấy, không biết chị ấy sẽ thuộc giống cam ba lá hay giống hoa khoai ma đây nhỉ?”

Hikaru buông lời nhận xét.

“Đồ ngốc. Đó không phải chị mà là bà cô đã ly dị chồng của tôi, bà già ấy đã ba mươi sáu tuổi đầu rồi đấy.”

Cậu vừa lỡ buột miệng ra thì đã ngay lập tức được ăn một cái tát từ cô Koharu.

Sáng hôm sau. Một phần cơm hộp dành cho Koremitsu được chuẩn bị sẵn và đặt trên bàn.

Tưởng rằng đó là lời xin lỗi cho cái tát hủy diệt ngày hôm qua, cậu mang theo nó đến trường học, vậy nhưng, vào giờ nghỉ trưa, khi mở nắp hộp cơm ra, cậu trông thấy toàn là mút đậu đỏ được lèn chặt bên trong.

“Bộ ghét tôi đến thế hả! Đồ quỷ già ba mươi sáu tuổi!”

“Kinh thật đấy... Đúng là toàn mút đậu đỏ thôi. Trông ngán đến phát ón lên được.”

Từ bên trên ngó xuống cảnh tượng đó, Hikaru lẩm bẩm. Bộ đồ

Hikaru mặc hôm nay là áo khoác trắng và quần đen ống rộng, đồng phục của học viện.

“Chết tiệt.”

Koremitsu bỏ lại hộp cơm vào trong cặp rồi rời khỏi lớp học.

“Cậu đi đâu thế?”

“Căng tin. Chứ cậu nghĩ ăn trưa bằng đậu đỗ được hả?”

Cậu ta rảo bước tới một cửa hàng nằm ở trong góc tầng hai.

Vậy nhưng, dường như cậu đã chậm chân nên chỉ còn lại một bánh mì yakisoba, một bánh mì mút, một bánh cornet chocolate và một bánh mì nướng đường.

Koremitsu ón nhất là mấy món đồ ngọt. Các loại bánh nhồi mút hoặc chocolate đối với cậu đều là những thứ tà ác, xấu xa cả.

Bởi vậy nên ngoại trừ bánh mì yakisoba ra, cậu hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác.

Hầy, dù sao cũng may là vẫn còn bánh mì yakisoba...

Vào lúc cậu đang đưa tay ra với về mặt cau có thì...

“!”

Một bàn tay khác chia ra từ phía bên kia cũng nắm lấy chiếc bánh mì yakisoba gần như cùng lúc với Koremitsu.

Chết tiệt, nếu để cái bánh này vượt mắt thì khỏi ăn trưa luôn đấy!

Koremitsu bắn sang đối phương một cái lườm bằng cặp mắt dữ tợn của mình.

Đó là một khuôn mặt tàn bạo, một ánh nhìn hung ác đến mức nếu như người kia chỉ là một kẻ có tinh thần yếu đuối như bao kẻ tầm thường khác thì ắt hẳn đã phải rụng rời hết cả chân tay rồi.

Đằng sau cái lưng lom khom của Koremitsu thậm chí còn toát ra cả một luồng xoáy đen đặc, tối tăm.

Tuy nhiên, người đang cầm một đầu của chiếc bánh mì ấy lại là người mà Koremitsu biết rõ.

Con bé mắt xéch ngồi bên cạnh!

Người bên kia cũng lộ ra vẻ thoáng ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó, nó liền biến thành một biểu cảm đầy thù địch.

Nhướng mày lên, cô nàng lườm trả lại Koremitsu bằng một cặp mắt rực lửa.

Không ngờ đứng trước một kẻ mệnh danh “Chó điên Địa ngục” như cậu mà lại có một cô gái không hề tỏ ra nao núng chút nào như vậy!

Thế nhưng, cậu sẽ không nhường bánh yakisoba cho ai cả đâu.

“Hựựựựự.”

“Ưựựựự.”

Cả hai đều cố gắng đe dọa và đẩy lùi đối thủ bằng ánh mắt, những cái bặm môi và các tảng gân xanh nổi đầy trên trán như những con thú hoang vừa mới đụng phải thiên địch vậy.

“Hựựựựự (Này, buông ra, cái bánh này là con môi của tôi rồi).”

“Ưựựựự (Còn lâu, tôi mới là người đầu tiên chạm tay vào nó).”

Không ai chịu lùi dù chỉ một bước, bọn họ tiếp tục mặt đối mặt hằm hè nhau.

“Ư gựựựự (Con gái thì ăn bánh mì mút đi).”

“Hựựựự (Chính cậu mới phải nhét cái cornet chocolate kia vào mũi mình ấy!).”

Cả hai người vẫn tiếp tục chẳng nói chẳng rằng, bầu không khí giữa họ nóng đến mức thậm chí còn có thể thấy được tia lửa điện bắn tóe ra xung quanh.

Làm gì bây giờ?

Nếu là độ sức thì cậu không nghĩ rằng mình sẽ thua một đứa con gái.

Tuy nhiên, nếu chỉ đơn thuần dựa vào sức mạnh thì một khi tranh giành quá hăng, chiếc túi sẽ rách ra và bánh mì yakisoba sẽ rơi xuống sàn nhà. Nói vậy nhưng nếu nắm chặt phần bánh mì mà kéo thì sẽ lại nghiền nát cả cái bánh mất.

Cần phải nghĩ ra thủ thuật nào đó bây giờ.

“Koremitsu, đối phương là con gái mà, cậu nhường người ta đi! Phải có tinh thần lady first chứ.”

Hikaru nói vọng lên từ phía sau bằng một giọng sừng sốt.

“Không! Chính vì đó là con gái nên tôi lại càng không thể nhường bữa ăn trưa này cho cậu ta được!”

Ngay đúng vào khoảnh khắc mở miệng đáp lại, cậu đã để lộ ra một thoáng sơ hở. Người kia liền nâng vút chân lên và đá trúng đầu gối Koremitsu.

Đó là một cú đá tinh tế hoàn hảo tới từng chi tiết, từ tốc độ, thời gian cho đến cả sức mạnh.

“U oa.”

Đầu gối Koremitsu liền khụy xuống, cùng lúc đó, bàn tay cậu buông túi bánh mì yakisoba ra.

“Oa, Koremitsu!”

Địch thủ kia liền không thương xót gì mà giật phắt luôn chiếc bánh mì.

“Cái gì! Con bé kia...”

Khi Koremitsu kịp quay ra nhìn lại thì cô gái kia đã thanh toán xong và xác định chủ quyền thành công với chiếc bánh mì yakisoba đó rồi.

“Đồ chơi bản!”

Trông thấy Koremitsu gầm lên, cô nữ sinh kia điệ̉m nhiên vung vẩy chiếc bánh mì ngay trước mặt cậu đầy thách thức.

Mái tóc màu nâu nhạt óng ả khẽ tung bay.

“Cậu coi thường tôi chỉ vì tôi là con gái, vậy thì cũng đành tự trách bản thân mà thôi.”

Đáp trả bằng chất giọng lạnh lùng đầy khinh thường, cô nàng nhanh chóng rời đi với chiếc bánh mì yakisoba và túi cà phê latte trên tay.

Cặp chân dài thẳng tắp lộ ra bên dưới chiếc váy ngắn đi khuất xa dần.

“ỰỰỰ, đúng là một con bé bạo lực! Không thể tin được là mình lại để thua nó.”

“Ừmm, cặp chân hoàn mỹ thật đấy nhỉ.”

Nhìn lại, Koremitsu nhận ra trong hộp đựng bánh mì đã không còn lại bất kỳ chiếc bánh nào nữa.

“Hả, mấy cái khác cũng đã bán hết rồi à?!”

Cậu kinh ngạc gí mặt vào hộp bánh trống trơn rồi hét lên thảm thiết khiến cô bán bánh mì bên cạnh không khỏi giật mình sợ hãi.

“Chết tiệt, con bé mắt xích đó... hừ, cầu mong cho nó bị mắc chứng nghiện điện thoại di động, rồi đánh nhiều tin nhắn quá nên bị viêm dây chằng đến mức cơ ngón tay đứt hết cả luôn đi.”

Trên sân thượng, nơi để biển “cắm vào”, Koremitsu đang vừa ăn bữa trưa bao gồm mút đậu đỏ, sữa, nước ép rau quả, đồ uống thể thao và nước vitamin của mình, vừa tiếp tục tỏ ra hằn học.

“Thôi đi mà, Koremitsu. Cậu không nên nguyên rủa con gái kinh khủng như thế đâu. Cậu sẽ bị coi là đầu gấu rồi bị người ta ghét bỏ đấy.”

“Tôi không phải là đầu gấu.”

“Nếu cậu muốn chứng minh điều đó thì phải cẩn trọng với lời nói và cách dùng từ của bản thân mình trước đi đã.”

Nghe những lời khuyên bảo nhẹ nhàng ấy, hai má Koremitsu dường như nóng lên. Từ trước đến giờ chính cậu mới là người đóng vai trò chỉ trích những phát ngôn vô tư quá mức của Hikaru cơ mà...

Gì vậy chứ, đột nhiên lại tỏ ra tròng thành thế.

Lúc ở chỗ tủ đựng giày, khi nói “Tớ không thể nào bỏ mặc các cô gái đang khóc được đâu”, Hikaru cũng mang một khuôn mặt nghiêm túc như vậy.

Về căn bản, Hikaru rất dễ mềm lòng với con gái. Kiểu người hay được gọi là quý ông lịch lãm đó hả? Hầy, đúng là Koremitsu có nói hơi quá thật, nhưng bây giờ mà công nhận điều đó thì cũng chẳng phải chuyện dễ chịu gì.

“L... lắm chuyện quá.”

“Hơn nữa, Shikibu là bạn cùng lớp với cậu, lại còn ngồi ngay bàn bên cạnh nữa chứ. Cậu nên tỏ ra thân thiện hơn mới phải.”

“Cậu ta tên là Shikibu hả? Mà tại sao cậu lại biết chuyện đấy chứ?”

“Koremitsu ấy, tại sao đến cả tên bạn nữ ngồi bên cạnh mình mà cậu còn không biết thế hả? Đã thế lại còn là một cô gái vừa quyến rũ, vừa xinh đẹp, chân lại còn thon và dài, thêm cả cặp lông mày đáng yêu nữa chứ. Bạn Shikibu Honoka rất nổi tiếng với đám nam sinh đó.”

“Hả? Con bé lạnh lùng suốt ngày nhắn tin trong giờ đó á?!”

Koremitsu tỏ ra ngạc nhiên thực sự.

Thế mà khi trông thấy gương mặt và bầu không khí quái dị rùng rợn tỏa ra lúc cô nữ sinh ấy bấm tin nhắn, Koremitsu đã tưởng rằng cậu ta hẳn phải là loại người bị bạn bè trong lớp cô lập ấy chứ.

“Không chỉ con trai mà con gái cũng nhiều người hâm mộ Shikibu lắm. Cô ấy giỏi tất cả các môn thể thao, còn rất biết quan tâm đến người khác, tính cách thì ngay thẳng và hào hiệp, thật đáng ngưỡng mộ mà.”

Ngay thẳng?

Biết quan tâm đến người khác?

“Không hiểu, tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi!”

“Cậu cũng không cần phải nhìn tó với ánh mắt đó rồi phủ định như thế đâu... Cậu không thấy cặp chân của Shikibu thực sự rất mảnh mai và xinh đẹp sao?”

“Thứ hung khí đã đá vào tôi đó mà đẹp á?!”

“Cả đôi mắt mạnh mẽ kia nữa, nó làm tớ như trúng phải tiếng sét ái tình vậy.”

“Tôi chỉ cảm thấy nó thật kinh tởm thôi.”

“Mái tóc màu nâu nhạt tự nhiên ấy cũng tuyệt thật đấy.”

“Ờm, cái màu sóc bay ấy thì có chỗ nào hay?”

“... Koremitsu, cậu khắt khe với con gái quá đó.”

“Ờ, ông tôi luôn dạy là đừng có ngọt ngào với con gái làm gì cả.”

Hikaru thở dài.

“Trên thế giới này không có sinh vật nào lại xinh đẹp, dễ thương, mềm mại, mạnh mẽ và dịu dàng như các cô gái đâu.”

Niềm yêu thích đến mức gần như ám ảnh đó là thứ mà có lẽ Koremitsu cả đời này cũng không tài nào hiểu nổi và cậu cũng chẳng muốn hiểu.

Sinh vật khó hiểu có đôi mắt đen thăm thẳm ấy - sinh vật yếu đuối, vô lý ấy...

“Nếu tớ có thể khiến cậu hiểu ra được sự tuyệt diệu của phái nữ thì tốt biết bao nhỉ.”

Hikaru sàu não lẩm bẫm, nhưng ngay sau đó, gương mặt cậu lại lập tức sáng bừng lên.

“Phải rồi, lần sau chúng ta hãy đi tán gái đi! Phải tìm ra một cô gái có thể khiến tim cậu nảy lên ‘thịch’ một cái mới được! Tớ sẽ làm mẫu cho cậu xem. Chúng ta sẽ mời thêm hai bạn gái nữa, thế là bốn người có thể cùng nhau đi chơi rồi. Nhất định là sẽ vui lắm đấy.”

“Nhưng cậu chết rồi mà.”

“À, đúng rồi nhỉ.”

“Đúng rồi nhỉ cái đầu cậu. Chuyện đó quan trọng lắm đấy! Quên được chuyện mình là một thầy ma đã được tổ chức tang lễ xong xuôi đường hoàng thì đúng là đáng trí quá thể.”

Hikaru bật cười lên.

“Đó ắt hẳn là lỗi tại cậu đấy.”

“Hảả?”

Trước tiếng hét man rợ của Koremitsu, Hikaru chỉ từ tốn đáp lại bằng chất giọng dịu dàng, tròn trịa như hương hoa của mình.

“Bởi vì cậu đã lắng nghe những lời tớ nói và nói chuyện với tớ đó. Tớ cảm giác như thể mình vẫn đang cùng bạn bè lên lớp, rồi đến chơi nhà bạn qua đêm. Chúng ta có thể nói chuyện cùng nhau vào giờ ra chơi hoặc nghỉ trưa.”

Mặt Koremitsu lại một lần nữa nóng bừng lên.

Cậu ta đang nói cái quái gì vậy chứ!

Trong lúc do quá bối rối mà tinh thần trở nên hỗn loạn và dao động...

Ra, ra là vậy sao... Thì ra cùng “bạn bè” đến trường rồi cùng ăn cơm chính là cảm giác như thế này. Ra vậy, ra là vậy.

Koremitsu lại chột nghĩ như thế.

Mặt mình... nóng quá.

Dạ dày cậu lại chộn rộn lên không cách nào ngừng lại được.

“T-Tôi và cậu cũng có phải là bạn thật sự đâu. Đó chỉ là một ‘thiết lập’ tưởng tượng thôi còn gì.”

Koremitsu đưa ánh mắt lảng tránh.

“... Ừ, đúng thế nhỉ. Chúng ta chỉ là bạn bè ‘giả định’ cho đến khi

gửi xong quà cho Aoi mà thôi.”

Hikaru dịu dàng thì thầm.

Mặc dù bản thân Koremitsu là người đã bảo rằng mối quan hệ giữa bọn họ chỉ là một “thiết lập bạn bè” mà thôi, thế nhưng, dường như câu nói ấy của cậu đã làm tổn thương Hikaru... đồng thời, một cảm giác cô đơn đến quặn quại cũng sinh ra trong lòng ngực của chính cậu.

“Được rồi, phải nhanh chóng giải quyết vướng bận của cậu rồi để cậu siêu thoát đi thôi! Mỗi lần nghe cậu thuyết giảng về hoa như thế này hoa như thế nọ là tôi hết chịu nổi nữa rồi. Mà này, hoa hoét dễ khô héo lắm, còn dễ gãy, dễ nát, cũng chẳng ăn được nữa chứ, chả được tích sự gì hết.”

Đầu óc trở nên rối bời bởi cảm giác cô đơn của mình, giọng điệu của Koremitsu cũng trở nên thô lỗ hơn.

Mặc dù cũng đâu cần cố tình nhắc đến hoa làm gì đâu.

Hikaru vẫn đáp lại với chất giọng tươi sáng từ trước đến giờ không hề thay đổi.

“A ha, nhưng mà cũng có những loài hoa ăn được đấy, như bò công anh, hoa violet và hoa hồng chẳng hạn, hương vị cũng khá ổn nữa chứ. Phải rồi, lần sau hãy mời các bạn gái rồi cùng đi hái hoa cỏ dại đi.”

Đang đắm chìm trong thứ cảm xúc rối bời kỳ lạ ấy, nghe thấy vậy, Koremitsu bỗng trợn tròn mắt lên.

“Hái hoa cỏ dại... ấy hả?”

Hikaru bắt đầu vui vẻ cất lời.

“Ở trên núi cậu có thể thu thập các loài hoa cỏ ăn được đó. Những cô gái mà thích đi đến những vùng đồi núi hay rừng rậm dễ thương lắm, nấu ăn ngoài trời còn giúp tăng độ thân mật nữa chứ, rất đáng để thử. Lại còn nhét đầy dạ dày được nữa nên ắt hẳn là Koremitsu sẽ rất thích, đúng không? À, nhưng mà tớ thì nghĩ rằng các cô gái sẽ thích được tặng hoa hơn là ăn chúng. Thu thập những bông hoa có vẻ đẹp mộc mạc chỉ nở trên núi cao rồi đem tặng sẽ giúp cậu ghi điểm ấn tượng đấy.”

Trong đầu của Koremitsu, một khung cảnh chợt xuất hiện.

“Nhìn này! Ở đây có nhiều bò công anh quá! Tối nay chúng ta cùng làm tempura và rau luộc ăn kèm thôi!”

Trên đồng cỏ rộng lớn, hai tay cầm đầy những đóa bò công anh, Hikaru nở nụ cười tỏa nắng.

Chẳng hiểu vì lý do gì mà nhạc nền Yodel chợt nổi lên. Ở bên cạnh, vài cô gái với gương mặt lạ hoắc lạ hươu kêu lên đầy phấn khích.

“Oaa, Hikaru thật giỏi quá đi.”

“Tớ muốn ăn đồ ăn do Hikaru tự tay làm quá!”

“... Ví dụ như dùng bò công anh và xa trục thảo để kết thành vòng hoa là một ý tưởng hay nè. Nếu được một người con trai cứng rắn, mạnh mẽ như Koremitsu đan tặng cho một vòng hoa trông có vẻ được tét hơi vụng về thì lại càng tuyệt. Chắc chắn người kia sẽ thấy vô cùng cảm kích đấy. Hoặc là chỉ dùng một bông hoa quấn vòng lại thành một chiếc nhẫn rồi đeo lên ngón đeo nhẫn của cô gái cũng có hiệu quả vượt trội nữa! Để tớ dạy cậu cách làm. Dễ lắm nên đến cả Koremitsu cũng có thể làm được!”

“Đã bảo rồi mà! Tránh xa chủ đề hoa hoét và bọn con gái ra! Tên Hoàng tử ba lăng nhăng này.”

Trong khi tâm trạng cậu chùng xuống vì trộm lo lắng không biết có phải mình đã thốt ra những lời vô ý vô tứ với Hikaru hay không, không biết rằng mình có làm Hikaru cảm thấy khó chịu hay không thì những lời của Hikaru lại ngay lập tức thổi bay bầu không khí nghiêm trọng ấy.

Rốt cuộc thì Koremitsu cũng chỉ là một tên vô tâm hết mức thôi mà!

Hikaru nhún vai, đành chấp nhận thất bại của mình.

“Nói tóm lại, đừng có nói về chuyện tán gái nữa, thay vì thế thì hãy nghiêm túc suy nghĩ xem nên truyền đạt tâm tư của cậu đến vị hôn thê như thế nào đi. Vị hôn thê của cậu cũng khá là khó nhân đó. Mà món quà cậu muốn tặng cậu ta cũng chẳng phải là thứ có thể đem nhồi vào tủ đựng giày được cơ.”

Đó chính là điểm khiến Koremitsu phải đau đầu.

Sáu món quà sinh nhật khác mà Hikaru hứa sẽ tặng không phải là thứ có thể mua được ở cửa hàng rồi thản nhiên đưa cho đối phương là xong.

Để Aoi có thể nhận được tất cả những món quà ấy thì cậu thiếu niên tên Akagi Koremitsu phải được cô công nhận là người có tư cách đại diện truyền đạt lại những suy nghĩ và tình cảm của Mikado Hikaru mới được.

Liệu cậu có thể làm được điều đó hay không?

Trong khi bọn họ chỉ là những người bạn “giả định” mà thôi.

Thái dương cậu lại giật nảy lên bần bật.

Trông thấy Koremitsu đang cau mày rên rỉ, Hikaru bồng cất lời.

“A, tớ đột nhiên nhớ ra một điều hết sức cơ bản.”

“Là gì cơ?”

“Chỉ có tớ và Aoi mới biết về lời hứa tặng bảy món quà mà thôi.”

“Ờ.”

“Đó là lý do tại sao, nếu cậu nói lại với Aoi điều đó và giải thích rằng cậu là người đại diện cho tớ thì Aoi có thể sẽ mở lòng chấp nhận chẳng?”

“Ồ ồ! Đúng là kế hoạch này nghe có vẻ khả thi đó!”

Koremitsu nhướn người về phía trước.

“Phải nói thế ngay từ đầu đi chứ, đồ chết tiệt. Ấy, nhưng đây sẽ là một bước tiến quan trọng đấy.”

“A ha ha, tớ cũng quên khuấy đi mất.”

“Ngày mà tôi có thể thoải mái đi tắm và đi vệ sinh một mình đang tới gần lắm rồi!”

Ngay chính lúc này, dưới bầu trời xanh, hai người bọn họ đã nắm lấy tay nhau như những người bạn thực thụ (Hầy, mặc dù đó là điều không thể) và cùng nhau chia sẻ niềm vui này.

Khi bữa trưa kết thúc, Koremitsu bước xuống khỏi sân thượng và trở lại lớp học, trông thấy cậu ta, Shikibu Honoka liền nhăn mặt lại.

Nhớ đến mối thù bị cướp mất bánh mì yakisoba, Koremitsu cũng toan lườm trả lại, tuy nhiên, niềm vui khi biết được rằng vấn đề của Aoi sẽ có khả năng được giải quyết nhanh chóng khiến cậu quyết

định lờ đi.

Hừ, mình là một người đàn ông không quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Sau giờ học, với quyết tâm hoàn thành sứ mệnh là người đại diện của Hikaru, Koremitsu đứng dậy và đi đến phòng học mỹ thuật ở tầng ba.

“Ớ? Ở đây chẳng có ai cả.”

“Hình như chúng ta đến hơi sớm thì phải.”

Bên trong căn phòng trống không, bức tượng chỉ có mỗi phần đầu trở lên dùng để kí họa lạnh lùng nhìn về phía bọn họ. Những bức họa nằm trên giá vẽ cũng được thu gọn lại về một góc phòng.

“Cái này... là tranh của Aoi.”

Vừa trôi nổi bồng bềnh trong không trung, Hikaru vừa di chuyển đến trước một bức tranh rồi bất giác nở một nụ cười ngọt ngào đến tan chảy.

Koremitsu liền ngó vào từ bên cạnh.

“Ồ... Thật không ngờ, bức tranh này... đẹp thật đấy?”

Koremitsu không phải chỉ khen cho có mà đã thực sự bộc lộ niềm thán phục của bản thân mình.

Đó là một bức tranh khung cảnh cầu thang trường học được nhìn từ dưới lên, toàn bộ bức tranh được tô điểm bằng những tông màu mềm mại, cứ như thể chúng được bao phủ trong một đám mây bằng vàng vậy.

Những tia nắng khẽ hắt lên cầu thang ấm áp và trong trẻo đến mức làm người xem tranh cũng muốn nheo mắt lại, vậy nhưng,

khung cảnh vắng lặng, không một bóng người này lại phảng phất đâu đó một nỗi niềm cô độc khó có thể bày tỏ...

Cô nàng gắt gỏng đó mà vẽ ra được một bức tranh dịu dàng và cô đơn đến thế này sao...?

“Aoi rất giỏi vẽ tranh phong cảnh đó. Không chỉ riêng cầu thang, mà bằng những sắc màu dịu dàng của mình, cô ấy còn có thể xuất sắc tái hiện lại những không gian nhỏ hẹp mà người bình thường sẽ bỏ qua như tủ đựng giày, hành lang, một giá sách nằm trong góc thư viện, sân khấu không người của phòng thể chất hay những chiếc vòi uống nước trên sân trường chẳng hạn.”

Hikaru mỉm cười đầy tự hào như thể đang ca tụng chính bản thân mình vậy.

Đôi mắt Hikaru khi ngắm nhìn bức tranh kia sâu thẳm và rất đổi ngọt ngào, cứ như thể đang quan sát và bảo vệ lấy thứ vô cùng quan trọng với mình vậy. Từ bên ngoài cửa sổ phòng mỹ thuật, ánh sáng tràn vào và nhảy múa xung quanh Hikaru.

Mặc dù cậu ta quả thực là một tên lẳng nhăng vậy nhưng tình cảm của cậu ta với Aoi lại là chân thật...

Thứ biểu cảm đong đầy yêu thương ấy đến cả kẻ mù mờ trong tình yêu như Koremitsu cũng phải nhận ra.

Từ trước đến giờ, cậu chỉ miễn cưỡng hợp tác với Hikaru để mong Hikaru sẽ siêu thoát càng sớm càng tốt mà thôi.

Nhưng hiện giờ, sau khi trông thấy nụ cười dịu dàng đến nhường này của Hikaru, cậu bỗng cảm thấy thực lòng muốn truyền đạt đến Aoi những tình cảm mà Hikaru gửi gắm.

Dù chỉ là bạn bè giả định, nhưng... nếu đã có duyên với nhau thì cũng nên chấp nhận. Tôi sẽ gửi đến Aoi món quà sinh nhật đó cho cậu. Tôi sẽ truyền đạt lại tất cả mọi tâm tư của cậu cho Aoi.

Giữa lúc cậu đang thăm thì trong nội tâm thì...

“Cậu đang làm cái gì ở đây thế?”

Đằng sau Koremitsu, một giọng nói nghiêm nghị chọt vang lên.

Aoi đang đứng đó với gương mặt tái nhợt. Cặp lông mày nhíu lại vào nhau, cô cắn môi lại, cơn phẫn nộ trào lên trong đôi mắt to tròn ấy.

“Làm ơn đi ra ngoài đi.”

Bờ vai gầy guộc run rẩy. Dường như cô đang khiếp sợ trước Koremitsu.

“Aoi, làm ơn hãy nghe Koremitsu nói đi.”

Hikaru cất lời nhằm trấn an Aoi.

Tuy nhiên, thật đáng tiếc là giọng nói ấy lại không thể nào đến được tai Aoi.

“Hôm qua tôi đã bảo với cậu rằng tôi không có chuyện gì để nói với cậu rồi.”

Aoi tiếp tục cứng rắn từ chối.

Hikaru nhìn về phía Koremitsu. Koremitsu dùng mắt ra hiệu cho Hikaru “Cứ để đó cho tôi” rồi căng mặt ra, cố gắng hết sức làm ra một gương mặt nghiêm trọng rồi bước đến gần Aoi.

Aoi liền giật nảy người lên.

“Tôi còn chưa đưa cho chị món quà thứ hai của Hikaru cơ mà.”

Cơ thể của Aoi lại khẽ run lên. Trong đôi mắt của cô, một nỗi

ngạc nhiên thoáng xuất hiện. Có lẽ cô bị chấn động khi nghe thấy cậu nhắc đến những món quà mà chỉ có duy nhất mình và Hikaru mới biết được.

Được rồi, thu hút sự chú ý thành công rồi.

Hít vào một ngụm khí, cậu bí mật bật ngón cái lên ra hiệu với Hikaru, người đang đứng bên cạnh theo dõi.

“Sáu món còn lại trong số bảy món quà mà Hikaru đã hứa là sẽ tặng chị, cậu ta đã giao lại cho tôi. Tôi muốn chị nhận chúng vào ngày sinh nhật của mình. Vì vậy nên ngày hôm đó hãy cùng tôi...”

Đột nhiên một chiếc giày bóng bay thẳng vào mặt cậu. Hikaru chỉ vừa kịp hét lên “Aoi, dừng!” thì chiếc giày ấy đã vàng trúng ngay giữa mặt Koremitsu rồi.

“Cái, cái gì vậy hả?”

Như một chú mèo con xù lông, Aoi lườm Koremitsu, trông như thể đang sắp sửa gầm gừ rồi xông vào cắn xé cậu vậy.

Aoi đang vô cùng giận dữ.

So với trước khi Koremitsu cất lời thì nắm đấm của cô lại càng run rẩy, bờ môi càng mím chặt lại và cặp lông mày cũng nhíu lại gần nhau hơn.

Trong khi Koremitsu đang luống cuống, không thể nắm bắt nổi tình huống trước mặt thì một xô nước rửa bút lông và hàng loạt cây bút chì dùng để vẽ phác thảo bay tới tấp về phía cậu.

“Đừng nói dối! Tại sao Hikaru lại nhờ vả một điều như vậy trước khi qua đời chứ! Cái chết của Hikaru là một tai nạn mà!”

Chết rồi, đúng thế thật.

Vào thời điểm tặng cho Aoi món quà đầu tiên, Hikaru chưa thể nào lường trước đến cái chết của mình được.

“Aoi. Tôi đã kể cho Koremitsu nghe về việc tặng bảy món quà sinh nhật cho một cô gái quan trọng và cậu ấy đã cố gắng đảm nhận vai trò đó thay cho tôi đấy.”

Hikaru tiếp lời.

“Đ-Đúng rồi! Tôi với Hikaru là b-b-bạn! Trước đây tôi có nghe nói về bảy món quà của Hikaru... nên muốn trao cô gái ấy lại cho những món quà quan trọng.*”

Cậu vừa nhảy tránh mấy cây bút lông vừa hét lên. Do quá hấp tấp nên mạch văn của cậu cũng trở nên có chút kỳ quái.

“Asa đã nói rằng cậu chỉ bắt đầu đi học ngay trước Tuần lễ Vàng đúng một ngày thôi! Cậu không thể nào trở thành bạn của Hikaru khi mới đến trường có một ngày được. Asa nói cậu đang cố gắng lừa tôi. Tôi không được nghe những gì cậu nói bởi tất cả đều là nói dối hết cả đấy.”

Asa là ai cơ? Này!

“Aoi, bình tĩnh lại đi. Thực ra tôi và Koremitsu đã là bạn thân từ rất lâu rồi!”

“Phải! Tôi và Hikaru đã là bạn từ mười năm trước rồi cơ!”

“Từ hồi mẫu giáo, Hikaru đã chẳng bao giờ có bạn bè là con trai rồi! Cậu ta chỉ toàn chơi cùng với con gái mà thôi! Đến cả Asa còn nói thế! Không đời nào Hikaru lại có bạn là con trai đâu!”

Mặt Koremitsu liền lãnh trợn thêm mấy tuýp màu vẽ.

Thế rốt cuộc Asa là ai vậy hả?!

Các tuýp màu màu đỏ, xanh dương, đen, xanh lục cứ nối đuôi nhau liên tiếp bay tới. Cấn chặt răng lại, hơi thở rối loạn, nổi oán giận dữ dội hiện lên bên trong đôi đồng tử của Aoi.

“Giả như... trong lời nói của cậu có điểm nào đó là sự thật thì cũng chỉ chứng minh được rằng Hikaru đã bép xép với người khác về giao ước của cậu ta với tôi mà thôi! Nhất định là cậu ta đã lấy câu chuyện đó ra để giải khuây trong khi đầu áp tay gối với một cô gái nào đó, rồi cô ta lại cảm thấy chuyện đó thật thú vị và đi kể lung tung nên cậu nghe được chứ gì.”

“Aoi, không phải vậy.”

Hikaru hét lên.

Vậy nhưng, Aoi lại đang kích động đến không có bất cứ lời phủ nhận nào có thể lọt vào tai cô được nữa.

“Ra ngoài! Đi ra ngoài ngay! Đừng có giễu cợt tôi nữa! Ngay cả khi Asa không nói với tôi thì tôi cũng sẽ không để cho bản thân mình mất cảnh giác trước một tên thô tục như cậu đâu!”

Aoi lại làm ra tư thế như thể đang chuẩn bị ném cả tranh lẫn những bức tượng điêu khắc vào người Koremitsu.

“Koremitsu, không được rồi. Chúng ta rời khỏi đây thôi.”

“Này Mikado, cậu đúng là người không đáng tin!”

“Cút khỏi đây nhanh đi!”

Tháo chiếc cặp đang đeo trên vai lên chắn trước mặt, Koremitsu vừa né tránh các đòn công kích của Aoi vừa lùi về phía sau và mở cửa ra.

“Tôi sẽ còn quay lại đấy!”

Ngay khi cậu vừa ló mặt ra khỏi cặp để hét lên thì tấm bảng pha màu bay trúng ngay vào cằm khiến cơ thể cậu lao đảo về phía sau.

“U oa!”

Bước chân cậu ta lùi dần về phía hành lang nhưng chưa kịp đứng vững thì đã ngã xuống rồi.

“Á!”

Một giọng cao vút cất lên, tiếp đến là một mùi hương ngọt ngào sáng khoái lọt vào mũi Koremitsu, cậu ta cảm thấy khuôn mặt mình chìm vào trong một thứ gì đó vô cùng mềm mại.

Hử? Cái gì? Tại sao lại có đệm đặt ở hành lang vậy?

“K-Koremitsu! Không ổn rồi! Cho dù có nhiều kinh nghiệm đến thế nào đi chăng nữa thì tớ cũng chưa từng làm chuyện đó ở ngay chính giữa hành lang trường học đâu.”

Hikaru không hiểu sao lại tỏ ra cuống hết cả lên.

Ngay giây tiếp theo...

“Tên quấy rối khốn kiếp!”

Ngực Koremitsu liền nhận lấy một cú công kích cực mạnh.

Ngẩng mặt lên, cậu ta trông thấy gương mặt của cô nàng Shikibu Honoka ở trước mặt mình. Đôi gò má cô nhuộm màu đỏ rực, cặp mắt như thể sắp sửa giết người lờm xéo vào cậu.

Ngay bên dưới thân người của Koremitsu là bộ ngực của Honoka, thứ dường như có vẻ khá giống với cái đệm mà cậu ta vừa vùi mặt vào trước đó và ở bên dưới, đầu gối của Honoka đang thúc vào bụng của Koremitsu.

Lần này là một cú công kích khiến đầu cậu có cảm giác như sắp

sửa bay ra khỏi cổ. Honoka tung ra một cú đâm móc từ bên phải vào cổ Koremitsu.

“Gư hự.”

Cơ thể của Koremitsu liền ngã sang một bên. Sau đó, cậu liền tiếp tục lăn lông lốc xuống sàn nhà.

“Đồ biến thái! Tên yêu râu xanh! Đi chết đi!”

Bụng và vai cậu ta bị Honoka dùng cả gót chân và ngón chân tấn công tới tấp.

Một cú đá nghiệp dư nhưng đầy uy lực khiến Koremitsu phải rên lên đau đớn.

“Shikibu, không phải vậy đâu! Đó chỉ là một tai nạn mà thôi!”

Cho dù Hikaru có cố gắng giải thích đi chẳng nữa thì tình huống ban nãy với Aoi cũng đã chứng minh rằng nó chẳng hề có bất kỳ hiệu quả nào hết rồi.

Honoka khinh bỉ nhìn xuống dáng vẻ chật vật, khổ sở của Koremitsu.

“Lần kế tiếp nếu cậu dám đẩy một cô gái xuống trong trường và v-vùi mặt vào ngực cô ấy thì tôi sẽ cắt cửa của cậu luôn đấy!”

Cô tuyên bố và bỏ đi mất.

Từ phía đám đông những người hiếu kì không biết tập trung ở đó từ lúc nào phát ra những tiếng xì xào bàn tán.

“Shikibu, ngầu quá đi.”

“Tên đầu gấu trông mới nhục nhã làm sao.”

Aoi đứng ở bậc cửa, nghe thấy những âm thanh đó liền lạnh lùng cất tiếng.

“Đúng là một kẻ hạ lưu, giống hệt như những lời Asa nói vậy.”

Dứt lời, cô đóng sầm cửa lại.

Giữa đồng sách vở và hộp bút rải rác rơi ra từ trong cặp, Koremitsu ngã xuống ngay chính giữa hành lang, tạo thành hình chữ Đại.

Chết tiệttttt! Chứ không phải là tôi ngã vào ngực của Honoka chỉ vì chị ném bảng pha màu vào tôi hả! Với lại cái cô Asa gì đó nhất định là ghét tôi lắm chứ gì!

Cậu thảm gào lên trong đầu.

Phía bên cạnh, Hikaru thốt lên.

“Koremitsu! Gắng lên, Koremitsu! Không thể đến cả cậu cũng chết như thế được!”

Toàn là những lời xúi quẩy.

“Quả nhiên con gái chẳng có đũa nào tử tế hết. Con bé mắt xích đó chẳng thèm nghe người khác nói mà đã đâm đá túi bụi rồi. Vị hôn thê của cậu thì lại ném lia lịa nào bút, nào màu vào người tôi, tôi cũng không phải là một tấm bia bắn súng đâu đấy! Thế nên tôi bảo phụ nữ chính là như vậy mà!”

Ngồi xếp bằng trong phòng mình, Koremitsu trút giận bằng cách lặp lại câu nói cửa miệng của ông nội.

Phần bụng và vai bị Honoka đá vẫn còn đau nhức. Xem chút nữa lại phải nhập viện một lần nữa rồi.

“Cái đó, ừm... Xin lỗi cậu vì tất cả mọi thứ.”

Hikaru vô tâm của mọi ngày cũng chỉ còn biết co người lại ngồi

ngay ngắn trước mặt Koremitsu.

“Tớ không nghĩ rằng Aoi lại thiếu lòng tin vào tớ nhiều đến thế... à thực ra cũng không phải thế nhưng mà... tỏ ra chán ghét dữ dội như thế thì... rất cuộc trong lòng Aoi, tớ... mà không, đúng là thói cư xử hằng ngày của tớ trước kia là rất quá đáng... chắc vậy. Nhưng mà bất cứ loài hoa nào cũng có sức hấp dẫn riêng...”

“Cậu phải viết một bản kiểm điểm dài sâu hơn biển cả đi, đồ háo sắc.”

“Được rồi...”

Hikaru càng ngày càng thu mình nhỏ lại hơn.

“Thế, tiếp theo cậu định sẽ làm gì? Tại cậu là tên lãng nhãng vô tâm cứ bô bô kể chuyện trong lúc đầu gối tay áp với con gái nên Aoi lại càng thất chặt cảnh giác hơn rồi đấy. Từ giờ cho đến sinh nhật của Aoi, liệu có thể khiến cho chị ta mở lòng được không đây chứ?”

“Tớ quên mất rằng Aoi khác với những cô gái khác.”

Hikaru nhú mày lại như thể bắt lực.

“Một khi đã là chuyện liên quan đến Aoi thì tớ cũng không thể bình tĩnh như mọi khi được nữa... Ngay cả hồi còn sống, số lần tớ làm Aoi tức giận vẫn luôn nhiều hơn số lần tớ làm cô ấy cười. Ư, tớ chỉ là một thiếu niên đẹp trai lãng nhãng vô tâm chẳng được tích sự gì cả mà thôi, tớ xin lỗi.”

“Đừng có tự nhận mình là thiếu niên đẹp trai thế đi. Mà này, như thế chẳng phải là hoàn toàn không còn cách nào nữa rồi sao?”

“Ừmm, tớ nghĩ có lẽ chúng ta cần một người cố vấn hiểu rõ trái tim con gái.”

Cặp lông mày vẫn cau lại, Hikaru khẽ nhắm mắt và lẩm bẩm.

“Một người chị thông minh và hiền dịu chẳng hạn. Một cô gái đáng tin cậy được các nữ sinh lớp dưới ngưỡng mộ và thường xuyên đến tham khảo ý kiến, người vừa có tính cách vui vẻ, rạng rỡ vừa có cả trí tuệ và tâm hồn ngát hương như loài hoa của tình yêu nở ở vùng Nam Mỹ, Heliotrope, tên tiếng Nhật là hoa tử thảo thơm vậy.”

“Lại là con gái à?!”

Koremitsu vừa dứt câu cần nhần thì... đột nhiên, một giai điệu tươi sáng chột vang lên trong căn phòng.

“Cái, cái gì vậy?”

Đó hẳn là một bản hit của một ban nhạc nổi tiếng nào đó. Một bài hát cổ vũ tình yêu có giai điệu lôi cuốn được một giọng ca nữ xướng lên tại sao bỗng dừng lại...?

“Koremitsu, điện thoại di động đang đổ chuông kia.”

Cậu không nhớ là mình đã từng lấy bài hát này làm nhạc chuông. Và lại, vốn dĩ Koremitsu cũng rất hiếm khi nhận được cuộc gọi đến trên điện thoại di động.

Khi nhìn vào trong cặp, cậu trông thấy chiếc điện thoại đang nhấp nháy liên tục.

Cậu thò tay vào và lấy nó ra.

Đó là một chiếc điện thoại có màu rực rỡ của hoa oải hương, vài thứ phụ kiện lấp lánh và một con gấu bông (?) xấu xí cũng được treo lủng lẳng trên đó.

“Đây không phải là điện thoại của tôi.”

“Trông có vẻ giống như điện thoại di động của một cô gái thì phải.”

Nhạc chuông vẫn tiếp tục đổ. Cậu tự hỏi có nên nhận cuộc gọi này hay không.

Koremitsu mở nắp điện thoại ra, nhưng do hiếm khi sử dụng nên cậu cũng không biết phải thao tác điều khiển như thế nào. Cậu bấm bừa một nút, nhạc chuông liền dừng lại và hộp thư đến hiện một loạt lên trên màn hình.

“Thân gửi Công chúa Tím, buổi hẹn hò đầu tiên với bạn Tomonori”

“Công chúa Tím?”

Ngoài ra, các tin nhắn khác cũng...

“Re: Công chúa Tím, ngày mai mình sẽ tỏ tình~~~~”

“Công chúa Tím! Mình cần lời khuyên về chuyện hẹn trai của của mình, Yuuki”

“Re: Công chúa Tím, mình đã làm lành được với bạn K rồi.”

Cái tên Công chúa Tím cứ nối tiếp nhau đập vào mắt Koremitsu.

“Công chúa Tím đúng là một cái tên nghe thật ngu ngốc.”

Cậu vừa làm bầm như vậy thì Hikaru cất tiếng xen vào.

“Tớ đã từng nghe về người này rồi. Đó là một chủ đề rất hay được đám nữ sinh bàn tán đấy... Ồm, chờ chút, để tớ nhớ lại đã. Nếu là chuyện liên quan đến con gái thì khả năng ghi nhớ của tớ sẽ tăng lên gấp mười lần. Phải rồi, đó là chuyện tớ nghe được trên đường về nhà sau khi xem triển lãm tranh của Renoir cùng với chị Reiko học lớp Mười một tại Học viện nữ Seibi...”

Chống tay lên cảm suy nghĩ một lúc, Hikaru liền thốt lên.

“Đúng rồi! Là người viết tiểu thuyết trên điện thoại di động.”

“Tiểu thuyết trên điện thoại di động?”

“Ừ, đó là những cuốn tiểu thuyết lãng mạn ngọt ngào với đầy đủ mọi cung bậc cảm xúc. Người đó còn tư vấn tình yêu trên blog của mình và được gọi là ‘Chuyên gia tình ái’ nữa đấy. Điện thoại di động của Koremitsu có kết nối Internet được không?”

“... Chắc là có. Dù tôi chưa làm thử bao giờ.”

“Thế thì cậu thử tìm kiếm ‘Công chúa Tím’ xem nào.”

Được Hikaru chỉ cho các thao tác, cậu gõ vào điện thoại của mình chữ “Công chúa Tím” và bắt đầu tìm kiếm.

Liền sau đó, một trang blog có tên “Biệt thự của Công chúa Tím” được hiển thị ở ngay đầu kết quả tìm kiếm.

“Chính là nó đấy.”

Koremitsu nhấn vào, một trang web với phong nền màu tím hoa mỹ đến chói mắt hiện ra.

Các danh mục bao gồm “Tiểu thuyết”, “Tư vấn tình yêu”, “Nhật ký”. Khi cậu ta nhấn vào “Tiểu thuyết”, một đoạn văn được tạo nên

bởi các câu ngắn xuống dòng và cách dòng liên tục liền được mở ra.

“Hơi thở của Takuma.

Khẽ vương lên bờ má tôi.

Lạnh lẽo.

Cay nồng.

Trái tim cứ NHUC NHOI.

Chết rồi,

Có lẽ tôi đã thực sự yêu mất rồi.”

“???”

Hơi thở cay, trái tim thì NHUC NHOI, chẳng hiểu gì hết, mà đây là tiểu thuyết hả? Hay là thơ?

Nghiêng đầu thắc mắc, cậu tiếp tục nhấn vào “Tư vấn tình yêu”. Và rồi, lời mở đầu của một bài viết hiện lên.

“Hôm nay, tôi sẽ giải đáp những tâm tư phiền não của bạn Hoa Xương Rồng! Nội dung thư của bạn Hoa Xương Rồng như sau!”

Tiếp theo sau đó...

“Công chúa Tím, xin hãy nghe câu chuyện của mình.

Mình là một nữ sinh lớp 10 cực kỳ love bạn học cùng lớp của

mình, K.

K với mình chỉ có mối quan hệ như bạn bè khác giới mà thôi, K hoàn toàn không nhìn nhận mình như một người con gái.

Người K thích là bạn Y-mi cùng câu lạc bộ với mình, cậu ấy nhờ mình hỏi xem bạn Y-mi đã hẹn hò với ai chưa.

Mặc dù mình nói đồng ý với cậu ấy nhưng tối hôm đó, mình đã khóc rất nhiều trong phòng tắm.

Mình phải làm gì bây giờ?”

Sau bức thư tâm sự đó, Công chúa Tím liền trả lời.

“Bạn Hoa Xương Rồng!

Bạn nhất định phải bày tỏ những tình cảm của mình với bạn K!

Tôi cũng rất hiểu cảm giác bạn sợ phá vỡ mối quan hệ tình bạn của hai người, nhưng một khi bạn K đã hẹn hò với Y-mi rồi thì bạn sẽ lại càng đau khổ hơn đấy.

Nhất thiết phải hành động ngay bây giờ!

Công chúa Tím sẽ đưa ra một số khuyên để lời tỏ tình của bạn Hoa Xương Rồng diễn ra thuận lợi hơn nhé.

Trước tiên, điều quan trọng nhất là để K nhận ra rằng bạn Hoa Xương Rồng một cô gái!

Hãy thử thay đổi kiểu tóc, phụ kiện và trang điểm sao cho bản thân mình trông thật nữ tính.

Sau đó, nếu K hỏi ‘Có chuyện gì với cậu à’, bạn hãy đáp lại với vẻ rụt rè, ngập ngừng một chút.

‘Tớ có thích một người nên rất muốn cậu ấy để ý đến mình.’

Sau đó, ắt hẳn K sẽ rất tò mò muốn biết ‘người bạn thích’ là ai đấy.”

Cứ như vậy, những lời giải đáp của chuyên mục tư vấn tình yêu tiếp tục kéo dài.

Koremitsu làm bầm trong khi vẫn nhìn vào điện thoại di động.

“... Này, chủ sở hữu của chiếc điện thoại di động bị nhét vào trong cặp tôi là ‘Công chúa Tím’ đó hả?”

“Từ tiêu đề tin nhắn suy ra thì có lẽ không sai được đâu nhỉ.”

“Hôm nay, trước cửa phòng mỹ thuật, tôi đã bị Shikibu đâm đá túi bụi đúng không?”

“Đúng vậy nhỉ, chiếc váy đã tung bay lên trong một tư thế tuyệt vời, tớ thậm chí còn có thể trông thấy toàn bộ đôi chân xinh đẹp của cậu ấy.”

“Sau khi cậu ta đi mất, tôi đứng dậy thì thấy mọi thứ trong cặp đều rơi vãi hết ra xung quanh, vừa chật vật lại vừa bực bội trong người, nhưng tôi quyết định bình tĩnh lại và nhặt hết tất cả bỏ vào trong cặp trước đã...”

“Ừ.”

Nét mặt của cả hai đều trở nên đầy ẩn ý.

“Có thể chiếc điện thoại di động mà Shikibu đánh rơi đã lẫn vào đó... chẳng hạn”.

“Có thể thế lắm.”

“Điều đó có nghĩa là...”

Koremitsu ngập ngừng cất lời.

“Shikibu chính là Công chúa Tím hả?”

Chương 3: Người ta gọi tôi là chuyên gia tình ái nhưng...

“Aa, thật là, tại sao lại không bắt máy chứ?”

Trong phòng khách tại nhà riêng, Shikibu Honoka sốt ruột áp ống nghe điện thoại lên tai và lắng nghe.

Lúc cô nhận ra mình không cầm theo điện thoại di động bên mình là trên chuyến tàu điện về nhà. Định đăng bài mới lên trang web như thường lệ, cô đưa tay vào túi toan lấy điện thoại ra, vậy nhưng, bên trong lại hoàn toàn trống không.

Vội vàng quay trở lại trường học, Honoka tìm khắp quanh bàn học trong lớp và tủ đựng giày, kiểm tra lại những nơi cô đã đến ngày hôm nay và những hành lang cô đã đi ngang qua, nhưng vẫn không thể tìm thấy nó.

Cô cũng đã nhờ một người quen còn lại trong trường gọi thử vào số của mình xem thế nào, tuy nhiên, không biết là do nằm ngoài tầm phủ sóng hay do hết pin mà thứ duy nhất cô nghe thấy được chỉ là thông báo không thực hiện được cuộc gọi.

Làm thế nào bây giờ? Nó cũng không có ở phòng giáo viên, vậy thì đúng là bị rơi mất vào lúc đó rồi sao?

Khi đi bộ trên hành lang sau giờ học ngày hôm nay, cô đã đâm sầm vào người khác trong một tư thế cực kỳ khủng khiếp.

Người cô đụng phải là tên đầu gấu tóc đỏ với ánh mắt dữ dằn ngồi bên cạnh, hấn ta cứ thế đẩy Honoka xuống, không chỉ vậy mà thậm chí còn vùi đầu vào ngực cô nữa chứ! Tên Akagi Koremitsu biến thái khốn kiếp đó!

Liệu đó có phải là đòn trả thù cho việc bị cướp mất bánh mì yakisoba vào giờ ăn trưa không nhỉ? Chỉ cần nhớ lại là đầu cô lại nóng bừng lên, toàn thân cũng nổi hết da gà. Đáng lẽ phải đá hấn ta thêm vài cú nữa mới phải.

Có lẽ vào thời điểm Honoka giơ chân lên, chiếc điện thoại di động đã bị rơi ra khỏi túi. Cô chỉ có thể nghĩ ra đúng khả năng đó mà thôi.

Nếu ai đó đã nhặt nó lên và thấy được nội dung bên trong thì...

Mắt cô trở nên tối sầm đi, cổ họng như nghẹn lại, huyết áp cũng tăng lên.

Không, làm ơn, sao cũng được trừ chuyện đó.

Tay vẫn nắm chặt lấy ống nghe điện thoại cho dù đầu bên kia đã tắt, cô lắc đầu nguầy nguậy sang hai bên. Mái tóc màu nâu nhạt khẽ vương nhẹ lên má.

Ừmm, nhưng cũng có khả năng một người tốt bụng nào đó sẽ nhặt được và gửi đến phòng giáo viên cho mình mà. Nhưng nhưng mà nếu một kẻ hạ lưu như tên Akagi đó mà nhặt được rồi xem trộm... Ự aaaa, không được, không được, không được nghĩ đến điều đóóó...

Cố gắng dập tắt những suy nghĩ ấy đi, thế nhưng, nỗi lo lắng vẫn đeo bám dai dẳng đến mức dạ dày Honoka cũng trở nên nhức nhối

khó chịu, và cuối cùng cô đành bỏ dở bữa tối, mặc cho hôm nay có món thịt heo xào chua mà cô vô cùng yêu thích.

Ngày hôm sau, Honoka đến phòng giáo viên vào buổi sáng, nhưng chiếc điện thoại di động đã mất vẫn không có ở đó. Cô đành quay trở lại lớp học.

“Hono, sắc mặt của cậu kém quá. Có chuyện gì vậy?”

Cô bạn lớp trưởng đeo kính tét tóc bím lo lắng cất tiếng hỏi, nhưng...

“Khô... Không có gì đâu.”

Cô ấn vào bụng và thì thào.

Đúng lúc đó thì Koremitsu cũng đến trường và im lặng ngồi vào bàn bên cạnh.

Nếu không phải bận tâm về điện thoại di động thì Honoka đã quay sang mắng chửi cậu là tên quấy rối biến thái rồi, thế nhưng, bây giờ không phải là lúc để làm chuyện đó. Không muốn tỏ ra yếu thế, cô định quay ra lờm cho cậu một cái, nhưng không ngờ rằng chính Koremitsu cũng lại đang nhìn về phía Honoka!

Tim của Honoka thực sự có cảm giác như ngừng đập trong giây lát.

“!”

Cô liền cuống quýt quay mặt đi.

Lòng ngực cô đập thành thịch như thể gióng lên hồi chuông cảnh báo.

T-T-T-Tại, tại, tại, tại sao cậu ta lại nhìn mình vậy?

Đã thế lại còn nhìn với cái vẻ mặt nheo một mắt mím môi, nhúu

mày trông đầy nghiêm túc ấy nữa chứ.

Cơn hoảng sợ khiến cặp chân cô run bắn lên, cô không thể tiếp tục nhìn về phía Koremitsu được nữa.

Vậy nhưng, ngay trước khi tiết sinh hoạt buổi sáng kết thúc, bằng một giọng thì thầm chỉ để mình Honoka nghe được, Koremitsu nói.

“Tôi đang giữ một thứ rất quan trọng của cậu. Giờ nghỉ giải lao, cậu hãy lên gặp tôi ở trên tầng thượng.”

“!”

Trái tim của cô lại một lần nữa như ngừng đập.

Ném ra vài tờ giấy ngăn ngủi xong, Koremitsu trở lại với vẻ mặt calm lặng, lăm lăm mọi khi.

Nhất định là tên đầu gấu quấy rối biến thái Akagi Koremitsu đó đã đọc hết nội dung bên trong điện thoại của cô rồi.

Ắt hẳn là hắn đã biết hết mọi bí mật của Honoka.

[Thời gian nghỉ giữa giờ sau tiết đầu tiên]

Koremitsu rời khỏi lớp học trước. Sau đó khoảng một phút, Honoka cũng hướng lên sân thượng, gương mặt xanh xao như tàu lá.

Cậu ta dám lấy điện thoại di động của mình ra để hăm dọa hòng trả thù. Tên xấu xa.

Rốt cuộc cậu ta sẽ đưa ra yêu cầu gì đây?

Nỗi bất an khiến chân cô loạng choạng không ít lần, dạ dày cô đau thắt lại như bị đặt dưới bàn tay nhào nặn của ai đó vậy.

Khi Honoka mở cánh cửa dẫn lên sân thượng, Koremitsu đang

đứng ngay giữa sân, hai tay đút trong túi quần.

Tấm lưng khòm khòm.

Mái tóc đỏ luộm thuộm khẽ bay phát phơ trong gió.

Nhận ra Honoka, cậu liền quay lại. Ánh nhìn sắc bén như thể chứa đựng mọi sự thù địch và căm hờn trên thế giới này hướng thẳng vào Honoka.

Dù nhìn thế nào nữa thì cậu cũng là một tên đầu gấu chính hiệu trăm phần trăm. Một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Honoka có cảm giác choáng váng như sắp sửa ngã xuống luôn tại chỗ vậy.

Tuy nhiên, nếu cô tỏ ra run sợ ở đây thì sẽ bị nghiền nát không còn một mẩu xương mà quay về được nữa mất.

Đúng vậy, không thể nào chịu lép vế trước một tên như thế này được.

Dùng một tay hất tóc ra đằng sau, cô nghiêm mặt lại và lờm xéo Koremitsu.

“Có chuyện gì vậy? Tôi đang bận lắm đấy.”

“Điện thoại di động này là của cậu phải không?”

Koremitsu bất ngờ giơ chiếc điện thoại ra, ngạo nghễ cứ như thể đó là con dấu của Mito Komon* vậy.

Honoka thəm la lên một tiếng thảm thiết trong đầu.

“Đ-Đ-Đ-Đúng vậy.”

Nên mỉm cười rồi cảm ơn cậu ta vì đã nhặt lên giùm mình chẳng? Hay là nên gắt lên “Thứ đó thì đưa cho tôi ngay trong lớp học là được rồi!” rồi giật lấy thì hơn?

Trước khi Honoka kịp đưa ra quyết định h một sự thật khủng khiếp đã bị thốt ra từ miệng của Koremitsu.

“Xin lỗi, tôi lỡ đọc bên trong mắt rồi.”

“!”

“Thứ tôi nhìn thấy là tiêu đề tin nhắn gửi cho Công chúa Tím.”

“~~~~!”

“Tôi cũng đã mở xem trang blog có tên ‘Biệt thự của Công chúa Tím’ rồi.”

“Cá-cái cái cái cái cái cái cái cái cái...”

“Cái đó thì làm sao?” Cô định bụng thản nhiên đáp lại như vậy nhưng lưỡi lại cứ vấp vào nhau.

Cơ thể cô liên tục chuyển từ nóng sang lạnh, từ lạnh sang nóng, cô thậm chí còn không xác định rõ được hiện giờ mặt mình đang đỏ bừng lên hay là đang tái nhợt đi nữa.

Bị người khác nhìn thấy blog mắt rồi!

Điều đó cũng có nghĩa ám chỉ rằng cậu ta đã đọc được phần tiểu thuyết và tư vấn tình yêu của Công chúa Tím...

“Cậu được người ta gọi là ‘Chuyên gia tình ái’ nhỉ.”

Koremitsu đột ngột đưa mặt lại gần phía Honoka.

Toàn thân Honoka liền đông cứng lại.

Cậu, cậu định làm cái gì thế?! Tên đầu gấu chết tiệt! Đồ dâm tặc!

Nếu cậu ta dám chạm vào cô dù chỉ một chút thôi thì cô sẽ đá cậu ta ra khỏi sân thượng cho xem.

Trông thấy Honoka tỏ ra phòng bị, Koremitsu liền mím môi, căng

mặt ra, nhướn mày lên, cố gắng làm ra một biểu cảm vô cùng nghiêm túc và nói.

“Trước hết, việc xảy ra ngày hôm qua là một tai nạn. Tôi không phải kẻ quấy rối hay biến thái gì hết. Nếu cậu hiểu rồi thì sau đây mới là chủ đề chính.”

Chủ đề chính? Ý cậu ta là hãy trả giá cho hành động vu oan của mình đi ấy hả?

Cô nuốt ực vào một ngụm không khí.

“Xin cậu đấy! Nói cho tôi biết cách tán tỉnh, à không, cách khiến cho con gái mở lòng đi!”

Honoka kinh ngạc nhìn xuống tên đầu gấu tóc đỏ vừa đột nhiên cúi đầu xuống trước mình.

Ban đầu, Honoka vốn rất ghét con trai.

Lý do là vào mùa xuân năm lớp Bảy, cô đã bất ngờ đụng phải một gã đàn ông điên mắc bệnh thích khóa thân.

Trên đường từ trường trở về nhà, trời vẫn còn sáng và Honoka đang bước đi trong tâm trạng vui vẻ.

Đột nhiên, cô trông thấy một ông chú đeo kính râm mặc áo khoác đang cuộn người lại trông có vẻ đầy khổ sở bên vệ đường.

“Chú bị làm sao thế ạ?!”

Khi cô ngạc nhiên chạy tới thì người đó liền đột ngột đứng dậy và giật phăng mặt trước của tấm áo khoác ra.

Bên trong hoàn toàn không được che đậy gì hết.

Honoka hét lên thất thanh và vội vã bỏ chạy khỏi chỗ đó.

Cái gì?

Thứ ban nãy là cái gì vậy?

Cái thứ kinh tởm đó!

Tất cả đàn ông đều như thế hết cả sao? Khôngggggggg! Thật khủng khiếp!

Kể từ đó, cứ mỗi lần tưởng tượng ra cảnh tượng kinh hoàng ấy cô lại như muốn hét toáng lên.

Đã có một dạo, chỉ cần trông thấy gương mặt của bọn con trai trong lớp thôi là cô lại nhớ đến ông chú biến thái kia, điều này khiến cô cứ lặp đi lặp lại những hành vi không tự nhiên như quay mặt đi và co cụm cơ thể lại, tình trạng này nghiêm trọng đến mức cô luôn lo lắng nếu kéo dài thì cả đời mình sẽ không bao giờ hẹn hò với ai được nữa mất.

Vậy nhưng, nếu cô cứ tiếp tục dị ứng con trai như vậy thì rõ ràng đã chịu thất bại trước ông chú biến thái kia rồi.

Nếu như vậy thì thật mất thể diện. Lòng tự tôn của Honoka không đời nào chấp nhận điều này đâu.

Vì vậy, để không bị rơi vào thế yếu trước những tên dâm tặc, cô bắt đầu đến phòng gym tập kick boxing, luyện tập thành thạo kỹ thuật đá trong trường hợp khẩn cấp, cùng lúc đó, cô cũng bắt đầu viết tiểu thuyết lãng mạn trên điện thoại di động nhằm tăng cường khả năng chịu đựng trước nam giới.

Mặc dù ban đầu cô toàn viết những câu chuyện tình yêu xa rời hiện thực và ngọt ngào hết mức, tuy nhiên, sau khi đọc lại và chợt cảm thấy “Mấy tình tiết này không thể nào xảy ra trong thực tế đâu.

Làm gì có thằng con trai nào phun ra mấy câu sến súa tởm lợm như thế chứ”, cô liền xấu hổ xoay vòng trên chiếc ghế xoay của mình, quyết định mài giũa khả năng viết lách rồi dần dần thân sâu hơn vào lĩnh vực này.

Số lượng độc giả từ từ tăng vọt, và mỗi lần cập nhật, cô lại cảm nhận được niềm vui khi thấy những nhận xét như “Truyện này rất thú vị!” hay “Tình yêu của Natsuno khiến mình vô cùng cảm động” và dần đẩy nhanh tốc độ cập nhật lên.

Giữa lúc đó, phần bình luận của blog bỗng chốc biến thành mục tư vấn tình cảm. Và rồi, sau khi đọc được lời giải đáp của Honoka thì những người khác cũng liền bắt đầu chia sẻ những rắc rối trong tình yêu của họ.

Bởi Honoka vốn sở hữu tính cách của một Chị Đại giỏi chăm sóc người khác và rất dễ mềm lòng trước những lời nhờ vả nên cô lại tiếp tục thân thiện trả lời những lá thư được gửi đến, cứ như vậy, không biết từ lúc nào, người ta bắt đầu gọi cô bằng cái tên “Chuyên gia tình ái”.

Vậy nhưng, trên thực tế, cô chưa bao giờ hẹn hò với bất kỳ cậu con trai nào cả, dù chỉ một lần cũng không.

“... Cầu xin cậu đấy.”

Trước mặt cô, tên đầu gấu duỗi thẳng tay ép chặt vào hai bên người và cúi đầu xuống thấp, thật thấp.

“Làm ơn hãy trở thành Heliotrope của tôi, trở thành tử thảo thơm của tôi.”

Nghe thấy những lời chằng hiểu mô tê gì hết đó, Honoka ghen lời. Chính vào lúc ấy, Koremitsu liền cất tiếng, bằng một chất giọng vô cùng nghiêm túc, cậu cầu xin cô hãy dạy cho cậu cách làm thân với một cô gái, giải thích rằng bằng mọi giá cậu phải khiến cho Saotome Aoi của câu lạc bộ Mỹ thuật mở lòng.

Thật khủng khiếp, tại sao một tên quấy rối như cậu ta lại nghiêm túc nhờ mình tư vấn cơ chứ? Tại sao cậu ta lại phải cúi đầu trước mình cơ chứ?

Mồ hôi lạnh ròn ròn chảy ra trên gương mặt Honoka.

Làm thế nào bây giờ? Có vẻ như cậu ta tin rằng mình chính là một "Chuyên gia tình ái". Ưuưu, cái đũa đóng giả làm một người phụ nữ cực kỳ dày dặn kinh nghiệm trên blog như mình thực ra lại chưa từng hẹn hò với bạn trai bao giờ cả, quả là một chuyện đáng hổ thẹn, mình không thể nào thú nhận điều đó được.

Koremitsu vẫn cứ cúi đầu, bất di bất dịch như một hòn đá vậy.

Bên trong ánh mắt của Honoka là xoáy tóc nằm giữa mái tóc đỏ rối xù của Koremitsu.

Càng nhìn xuống, mồ hôi trên lòng bàn tay cô lại càng túa ra ròn ròn. Tính cách bao dung không nở bỏ mặc một người cầu cứu ngay trước mắt mình đang dần cô vào bước đường cùng.

Hôm qua chưa thèm hỏi cho rõ sự tình mà đã đá người ta có lẽ là lỗi tại mình cũng nên...

Mặc dù cậu ta trông có vẻ bất lương nhưng thực chất lại là một người rất đơn thuần cũng nên...

Với lại, cậu ta cũng đã nhìn thấy nội dung bên trong điện thoại và

nắm được điểm yếu của mình mất rồi...

“N-Nếu cậu hứa sẽ không nói với ai rằng tôi là Công chúa Tím thì muốn tôi hợp tác với cậu cũng không phải là không thể.”

Cô lại lờ trả lời như vậy mất tiêu.

Và như vậy, khóa quân sự tình yêu của Honoka bắt đầu.

“Người ta không muốn nghe cậu nói hả? Rồi thậm chí còn ném cả xô nước rửa bút lông với bảng pha màu vào người cậu nữa... Cậu bị ngốc hả? Tiểu thư Aoi ở khối 11 ấy là một cô tiểu thư quyền quý mang trong mình dòng máu danh gia vọng tộc thực sự đó. Tuy rằng tất cả những người học lên từ mẫu giáo tại học viện của chúng ta đều được gọi là ‘quý tộc’ cả, thế nhưng chị ấy cũng vẫn thuộc hàng cao quý nhất trong số những người cao quý đấy. Cậu mà đột ngột tỏ tình với một đóa hoa cao ngạo như vậy thì đương nhiên sẽ bị từ chối rồi! Phải rồi... Mặc dù phương pháp này có hơi lỗi thời, nhưng trước hết, cậu cứ thử viết một bức thư gửi cho chị ấy xem sao? Cậu có thể viết ra một bức thư nồng nàn tình cảm để chứng tỏ cho chị ấy rằng những cảm xúc của mình là chân thật, hoặc là một bức thư thật trí tuệ để khiến chị ấy phải trầm trồ nhận ra cậu thực sự được giáo dục tử tế khác hẳn so với những gì chị ấy làm tưởng chẳng hạn.”

“... Con gái sẽ vui khi nhận được chữ viết sao?”

Koremitsu nói, cau mày lại.

“Không phải chữ viết mà là thư! Một lá thư dài ấy! Nhận được mỗi một chữ thì làm sao mà vui nổi cơ chứ.”

“Đúng thế nhỉ, làm sao vui được cơ chứ”. Koremitsu khẽ lẩm bẩm có vẻ bất mãn. Ngồi trên chiếc bàn trong thư viện, cậu vừa ngẫm nghĩ vừa bắt tay vào viết thư.

Sau đó, dựa trên phần sửa chữa của Honoka, cậu lại viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần. Honoka cũng phải sửa đi sửa lại không biết bao nhiêu lần.

Nét chữ của Koremitsu đẹp đến mức khiến cho Honoka không khỏi ngạc nhiên.

Đó là những nét chữ vừa gọn gàng, dễ đọc, nhưng vẫn mang một vẻ đẹp hết sức mạnh mẽ và nam tính.

Nội dung của bức thư, thành thực mà nói, chỉ sánh ngang với bài tập làm văn của một đứa trẻ tiểu học thôi, tuy nhiên, có Honoka giúp sức, cộng thêm nét chữ như thế này nữa thì hẳn sẽ làm nên chuyện.

Trong tâm trạng lo lắng hồi hộp, sáng sớm ngày hôm sau, Honoka gặp Koremitsu tại ga tàu rồi cùng đến trường. Bọn họ tính sẽ lén nhét bức thư mà Koremitsu đã chép lại sạch sẽ vào trong ngăn tủ đựng giày của Aoi.

Nhét vào xong, hai người họ tiếp tục nép mình theo dõi ngăn tủ ấy, đúng lúc ấy, Aoi liền bước vào với một khuôn mặt nhợt nhạt.

Mái tóc đen thẳng buông thõng xuống dưới hai vai làm tôn lên làn da trắng bên dưới. Thân thể cô mỏng manh đến mức dường như chỉ cần tác động mạnh một chút đã có thể vỡ vụn ra rồi.

Ừmm, ngay cả khi nhìn kĩ lại thế này thì chị ấy trông vẫn giống một cô tiểu thư cao sang, chẳng hề hợp với Akagi chút nào ấy nhỉ.

Dù gì thì chị ấy cũng là vị hôn thê của cái cậu Điện hạ Hikaru đó mà.

Trong đầu cô chợt hiện lên gương mặt của cậu thiếu niên nổi tiếng thu hút phái nữ được người ta gọi là Điện hạ Hikaru ấy.

Thế loại con trai chơi bời như vậy không thuộc đối tượng yêu thích của Honoka. Tuy nhiên, cô hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của những cô gái bị thu hút bởi đôi mắt ngọt ngào và nụ cười rực rỡ, cùng với vẻ cao quý và thanh khiết dù có trải qua bao nhiêu vụ lùm xùm đi chăng nữa vẫn chẳng hề thay đổi ấy.

Những tấm giấy màu được dán trên hành lang gần lối vào bên cạnh bài báo tưởng niệm Hikaru đã tăng lên tới năm lớp, và vẫn tiếp tục có thêm những lời nhắn khác gửi đến, tiếc thương cho sự ra đi của cậu.

Nếu so với một chàng Hoàng tử mỉm cười dịu dàng như vậy thì bất kỳ người con trai nào khác cũng chỉ giống như rác rưởi mà thôi.

Thế nhưng, mình có nghe nói hình như hôn ước đó do bố của hai người bọn họ là bạn thân nên đã tự ý quyết định, còn Tiểu thư Aoi thì hoàn toàn chẳng có hứng thú gì với chuyện đó hết. Có lẽ chị ấy cũng đã chán ngấy một kẻ lẳng nhăng suốt ngày tình tứ với hết cô gái này đến cô gái nọ như Điện hạ Hikaru rồi ấy chứ. Nếu là vậy, chỉ cần cho chị ấy thấy được tấm lòng chân thành thì cậu ta...

Bên cạnh Honoka, Koremitsu đang lườm Aoi với một gương mặt cau có.

Mặc dù cậu có vẻ thực sự nghiêm túc nhưng người ngoài nhìn vào thì chỉ trông thấy một ánh nhìn như đang truyền đi nỗi oán hận mà thôi.

Ừ... Thay vì chân thành thì trông có vẻ như đang bị ám thị nhiều hơn.

Trong lúc Honoka nghĩ vậy thì Aoi bỗng để ý thấy lá thư.

Cô nhướn mày lên một chút.

Bên cạnh tên người gửi là dòng chữ “Tôi không phải là tên quấy rối” được viết bằng một nét chữ đẹp và sáng sủa. Trông thấy nó, cô liền xé toạc bức thư.

“!”

“!”

Đặt hai mảnh thư lên nhau, cô xé thêm một lần nữa, ném vào thùng rác rồi đi mất.

“Này, ‘Chuyên gia tình ái’, chị ta thậm chí còn chẳng thèm đọc cái bức thư sến súa tởm lợm đó mà xé luôn đi rồi đấy.”

“Ch-Chuyển sang kế hoạch tiếp theo.”

“Hiểu chưa? Khi Tiểu thư Aoi đi ra, tôi sẽ báo hiệu cho cậu, còn cậu thì cứ đi bộ ở đằng trước chị ấy thật tự nhiên vào. Sau đó thì cố tình làm rơi sổ tay học sinh. Tiếp đến, Tiểu thư Aoi sẽ nhặt nó lên. Cậu sẽ lấy đó làm lý do để bắt chuyện với chị ấy. Nhớ nói cảm ơn cho đảng hoàng, giống như một quý ông lịch thiệp ấy nhé.”

“Ờ, ờ.”

[Giờ giải lao sau tiết thứ hai]

Chọn đúng thời điểm Aoi rời khỏi lớp để sang phòng sinh vật học, bọn họ đứng chờ và chuẩn bị. Mặc dù cách làm này cũng khá

cũ rồi nhưng các cô tiểu thư khuê các thường rất dễ bị hạ gục bởi các phương pháp cổ điển mà.

“Đến rồi!”

Honoka gửi đi tín hiệu và Koremitsu liền bắt đầu đi ra.

~~~ *Aa, tại sao cậu ta lại thọc tay vào túi chứ! Trông rõ ràng giống y hệt một tay đầu gấu còn gì.*

Từ góc nhìn của Koremitsu thì muốn tự nhiên mà đánh rơi sổ thì đương nhiên phải để tay sẵn trong túi rồi.

Aaaaa, thiệt tình! Đã bảo là đừng có hất cầm lên với gù lưng thế kia. Mà tại sao lại cau mày bĩu miệng thế kia?

Trong lúc Honoka đang bồn chồn theo dõi thì Koremitsu đã đánh rơi quyển sổ tay xuống dưới.

Aoi từ từ lại gần cuốn sổ.

Tại đó, cô sẽ cúi người xuống và nhặt...

Nhưng không.

Ngược lại, cô dùng hết sức giẫm mạnh lên nó rồi bỏ đi.

“Này, cuốn sổ tay mới của tôi có dính dấu giày lên rồi đây này.”

“~~~ Hừ, kế hoạch tiếp theo!”

Bất kể có gây sự chú ý đến thế nào đi chăng nữa thì Aoi vẫn cứ chăm chăm nhìn thẳng về phía trước, như thể chẳng hề để Koremitsu vào mắt, rồi đi khuất dần.

[Trên tầng thượng sau giờ học...]

“Rốt cuộc thì mấy kế hoạch của cậu đều chẳng có hiệu quả gì hết, Chuyên gia tình ái.”

Nghe Koremitsu mở miệng phàn nàn, Honoka liền ngay lập tức cãi lại.

“Tất cả là tại gương mặt của cậu ấy! Cậu lại gần người ta với bộ dạng đó thì ai mà chả cảnh giác cơ chứ!”

“Thế chẳng lẽ cậu bảo tôi phải đi phẫu thuật thẩm mỹ chớ?!”

“Ừừừ, đã đến nước này thì chỉ còn cách xây dựng hình ảnh gap moe, ‘Mặc dù bề ngoài trông như một tên côn đồ nhưng thực chất lại là một chàng trai tốt’! Một tên đầu gấu tsundere! Chúng ta sẽ tiến hành kế hoạch với hình tượng này đi!”

“Tôi không phải là đầu gấu!”

Sáng hôm sau. Toàn thân Koremitsu kẹt cứng trong hàng loạt thứ vật dụng hình mèo.

Những chiếc huy hiệu hình mèo trên ngực và trên cặp sách, một hình thêu mèo trên tất, một linh vật hình mèo trên dây đeo điện thoại di động và một con thú nhồi bông hình mèo.

Theo thông tin mà Honoka có được thì Aoi rất yêu mèo và màn hình chờ trong điện thoại cũng là hình con mèo yêu quý mà cô nuôi ở nhà.

Con mèo ấy có tên là Cherbourg, nghe nói nó đã bị đặt trong một hộp các tông và vớt lại ở công viên rồi được Aoi nhặt về. Mặc dù đó là một con mèo lai, Aoi vẫn vô cùng yêu thương Cherbourg, đến mức cả ban đêm đi ngủ cũng phải ôm nó.

Vì Aoi đi học bằng xe buýt nên bọn họ đứng ở gần bến xe, đợi đến khi cô đi qua thì Koremitsu và Honoka sẽ ngay lập tức hành động.

Sáng nay Aoi vẫn mang vẻ mặt nhợt nhạt và nghiêm nghị như vậy.

Hai người bạn họ đi bộ trước đó một chút và bắt đầu nói chuyện, cố tình để Aoi nghe thấy.

“Này, Akagi. Mấy con mèo con bị rơi xuống sông được cậu cứu lên vẫn khỏe chứ?”

“Ờ, cả bốn con mèo trôi dạt trên tấm bìa các tông trong đêm bão đó đều khỏe mạnh.”

“Cậu còn cứu được cả một cô mèo do quạ cào cho bị thương ấy nhỉ.”

“Ờ, con mèo tam thể đó đang mang thai nên tôi đã nhận nuôi con của nó rồi đấy.”

“Cậu đúng là yêu mèo thật đấy~. Vậy mà tớ lại lầm tưởng cậu là dân tặc rồi đâm đá loạn xạ cả lên. Làm gì có người nào yêu mèo mà xấu xa được cơ chứ. Cậu còn sắp sửa làm một bộ sưu tập ảnh về mèo nữa, phải không nào?”

“Ờ, cậu có thể đến mượn bất cứ lúc nào.”

Ở phía sau, giọng của Aoi bỗng vang lên.

“Này.”

Koremitsu và Honoka ngay lập tức dừng tai lên lắng nghe.

Có hiệu quả rồi sao?!

Thế nhưng...

“Các cậu đang chắn đường tôi đấy, làm ơn tránh ra giùm.”

Câu nói ấy được cất lên bằng một chất giọng lạnh lùng.

“À... Xin lỗi.”

Koremitsu vội vàng đi dẹp vào trong.

Aoi liền vượt lên trên, trên mặt là một biểu cảm cau có.

“... Này, ‘Chuyên gia tình ái’, tôi lại bị từ chối rồi hả?”

Koremitsu khẽ thì thầm.

[Giờ nghỉ trưa]

“Ờm, này... Tôi nghĩ là cậu nên bỏ cuộc đi ấy?”

Trên sân thượng, Honoka nói với Koremitsu trong khi cả hai đang đứng tựa vào lan can nhìn ra khung cảnh xung quanh.

“Cậu đã phải cúi đầu xuống nhờ vả rồi, vậy mà tôi lại chẳng giúp ích được gì mấy, tôi cũng thấy có lỗi lắm, nhưng xét thấy biểu hiện của Tiểu thư Aoi như vậy thì có lẽ không thể nào đâu.”

Bây giờ phải nói ra điều này đối với Honoka cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, chính việc đó cũng khiến cô khổ sở đến mức lồng ngực nhói lên, vậy nhưng...

“Cậu đã cố gắng rất nhiều rồi mà. Tôi đã từng tưởng rằng cậu là một tên đầu gấu dâm tặc tồi tệ, nhưng cậu lại có thể nỗ lực một cách hết mình cho người mình thích, vậy là đã đáng quý lắm rồi. Thế nên, cậu cũng đã làm hết tất cả những gì cậu có thể làm rồi, giờ bỏ cuộc đi thôi.”

Thông thường, nếu như bị người mình thích đối xử bằng thái độ lạnh lùng như vậy thì chắc không có ai có thể hồi phục được nữa đâu. Thế nhưng, cậu lại vẫn tiếp tục đứng dậy, đối mặt với chuyện ấy hết lần này đến lần khác.

Cho dù có cảm thấy xấu hổ hay mất thể diện đến thế nào đi

chăng nữa, cậu vẫn nhất nhất cố gắng làm theo những gì mà Honoka nói. Cậu vốn dĩ chỉ là một kẻ quấy rối thôi, vậy mà...

“Nếu cậu đồng ý thì để tôi giới thiệu mấy người bạn không có bạn trai cho.”

Trong lúc an ủi, Honoka lại lỡ thốt ra điều đó.

A, chết rồi... Chậc. Giới thiệu ai bây giờ nhỉ? Đúng là mình biết rất nhiều người không có bạn trai nhưng... Ừm, Riko rất thích xem phim kinh dị nên chắc sẽ miễn nhiệm với vẻ mặt đáng sợ này chăng...

Trong lúc cô đang cố gắng lục lại ký ức để tìm xem có cô gái nào sẽ không bị ngoại hình của Koremitsu dọa sợ không thì...

“Nếu là người con gái khác thì không được.”

Vẫn nhìn chằm chằm xuống lan can, Koremitsu nói đầy dứt khoát.

Honoka quay sang nhìn Koremitsu, lông mày cậu nhíu chặt lại, cả khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn. Bàn tay nắm chặt lấy lan can đang run rẩy.

Vậy nhưng, đôi mắt dưới mái tóc đỏ bù xù rủ xuống từ trên mái đầu cúi gục ấy lại đang rực sáng.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc, không thể nào bỏ cuộc được.”

Cậu tuyên bố chắc nịch.

Honoka bị thôi miên bởi sự nhìn nghiêng và bởi cả sự quả quyết trong lời cậu nói.

Trái tim cô đập loạn lên “Thình thịch!”, cả gương mặt bỗng chốc nóng bừng như đang trên một đồng lửa.

Cái, cái gì vậy?

Tại sao mình lại đổ mặt chứ?

Với lại, đột nhiên, l-lồng ngực lại như nghẹn lại. Rốt cuộc là cái gì vậy chứ?

Tại Akagi sao?

Bởi vì Akagi đã bảo mình là sẽ không bỏ cuộc?

Nếu là mấy gã con trai khác thì đã chịu thua từ lâu rồi. Trên thực tế, cô nghe nói những người cố gắng tán tỉnh Aoi sau khi Hikaru mất cũng đều bị lạnh lùng cự tuyệt và nhanh chóng chùn bước hết.

Bọn họ người nào người nấy đều tự hào rằng mình sở hữu một gương mặt điển trai, có được thành tích ưu tú hay là con một gia đình lắm tiền, tất cả đều thuộc hàng “quý tộc” học ở học viện từ tận mẫu giáo.

Ấy vậy mà, Koremitsu, một học sinh bị những người xung quanh cô lập vì tưởng là đầu gấu, không những là một thường dân hạ đẳng mà còn bị ví như một con chó hoang, người ở một vị trí bất lợi hơn hẳn so với những người đó, lại nói rằng sẽ không bỏ cuộc.

Koremitsu quay mặt về phía Honoka.

Với một ánh nhìn thẳng đầy chân thành, bằng ánh mắt mạnh mẽ ấy, cậu nhìn Honoka.

“Xin lỗi vì đã bắt cậu phải chạy theo tôi trong lúc bận rộn. Thế mà cậu vẫn giúp tôi cho đến tận bây giờ nên, ờm, cảm ơn nhé. Phần còn lại tôi sẽ tự mình cố gắng.”

Koremitsu vụng về nói.

Mặt Honoka từ từ đỏ ửng lên, lồng ngực cũng như thắt lại.

“Nhưng có lẽ dù có cố gắng hết sức đi nữa thì cũng không thể thành công được đâu.”

Koremitsu hơi nhăn mặt một chút nhưng rồi quay ra nhìn Honoka với một cặp mắt đầy quyết tâm.

“Kể cả thế thì cũng chỉ còn cách tiếp tục cố gắng mà thôi.”

Gió khẽ thổi, luồn qua mái tóc đỏ của Koremitsu.

Trái tim bị lung lay bằng ánh nhìn đong đầy ý chí mạnh mẽ ấy, từ sâu trong tâm khảm, Honoka khẽ thì thầm.

Cậu ta vốn là một tay đầu gấu, một tên dâm tặc biến thái, vậy mà...

Tại sao mình lại bận tâm về Akagi đến như vậy nhỉ?

Mặc dù cậu ta đã bảo rằng không cần phải làm quân sư tình yêu cho cậu ta nữa rồi mà...

Sau giờ học, vừa cất sách vở vào trong cặp Honoka vừa cảm thấy bồn chồn không yên.

Chỗ ngồi bên cạnh đã trống không từ lúc nào không biết. Hẳn cậu ta đã đến chỗ của Aoi rồi.

Đúng là đồ ngốc. Thế nào cũng lại bị từ chối lần nữa cho xem.

“Hono này... Gần đây, ừm, cậu có vẻ thân thiết với Akagi quá nhỉ.”

“Ế!”

Đột nhiên bị cô bạn tóc tím Michiru bảo vậy, Honoka liền lờ miệng lên giọng ngạc nhiên.

“A, tớ cũng cảm thấy thế đấy! Honoka đúng là có thể nói chuyện

được với Akagi đấy nhỉ, cậu không cảm thấy sợ sao, kiểu vậy ấy.”

“Thế tin đồn về việc Honoka cùng Akagi hẹn hò trong bầu không khí ngọt ngào trên sân thượng là thật hả?”

Các nữ sinh khác cũng lại gần và cất tiếng hỏi.

Tai Honoka nóng bừng lên.

“Các, các cậu đang nói gì thế? Giữa tớ và tên đầu gấu đó đương nhiên làm sao mà có gì được cơ chứ. Tớ thích những người thông minh và sôi nổi hơn cơ... phải, là típ những chàng trai trí thức ấy.”

Cô cuống cuống phủ nhận điều đó.

Đúng vậy, bị đồn đại cùng với một kẻ như Akagi thì không đùa được đâu.

“Đúng thế nhỉ, nếu là Honoka thì vẫn còn rất nhiều các bạn nam khác đẹp trai hơn tỏ tình mà.”

“Nhưng mà Honoka lại từ chối hết tất cả bọn họ. Cậu ấy còn nói ‘Chúng ta chỉ nên làm bạn thôi’ nữa chứ. Giữa nam và nữ không thể nào có tình bạn thực sự đâu.”

“Đúng đấy.”

Các bạn cùng lớp, ngoại trừ Michiru ra, đều đồng loạt gật đầu tán thành.

Sau đó một nhịp, Michiru cũng len lén nhìn sang Honoka từ đằng sau cặp kính to cộ của mình.

“Honoka nè, nếu cậu nghĩ rằng mình được nhiều người theo đuổi mà bắt đầu kén chọn thì sẽ phải trải qua ba năm tới tám ở trường trung học mà không có lấy nổi một mống bạn trai nào đấy.”

“Phải phải. Vì vậy nên cùng đi tiệc giao lưu hẹn hò đi. Nếu có

Honoka đến cùng thì bọn con trai sẽ kéo đến hàng đàn luôn ấy.”

“Xin lỗi nhưng hiện tại tớ không có tâm trạng để tham dự những thứ đó.”

Cô thẳng thừng đáp lại.

“Đừng nói như vậy chứ. Cả lớp trưởng nữa, thỉnh thoảng cũng nên tham gia chứ nhỉ, phải không?”

Đột nhiên bị trở thành đối tượng của câu chuyện, Michiru mím môi khó xử.

“Vớ vẩn thì tiệc hẹn hò có hơi...”

Chính vào lúc đó.

Ở phía sau của lớp học, một giọng nói thanh thoát chợt cất lên.

“Bạn Shikibu Honoka có ở trong lớp không nhỉ?”

Ngẩng mặt lên, quay về hướng đó, ngay khoảnh khắc tiếp theo, Honoka liền vội vã đứng dậy.

Một cô gái xinh đẹp, cao ráo, nổi bật với mái tóc đen dài và lạnh lùng đang đứng đó, vẻ diễm lệ của cô dường như làm thanh tẩy cả bầu không khí xung quanh.

Cặp mắt hạnh nhân màu đen lặng lẽ trói buộc lấy Honoka.

Đó không phải là một ánh nhìn dữ dội.

Vậy nhưng nó lại có thể khiến cho một người cứng cỏi như Honoka phải thót tim.

Tại sao hội trưởng lại...

Mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng cô.

“Em là Shikibu đây ạ.”

Lý do khiến cho một đàn chị học lớp trên, hơn nữa còn thuộc tầng lớp “quý tộc” cất công tìm đến một thường dân chỉ mới học ở học viện từ sơ trung như Honoka chỉ có duy nhất một mà thôi. Nghĩ đến đó, Honoka liền nhớ lại những tin đồn xoay quanh sự kiện ấy và cảm thấy dạ dày mình càng lúc càng đau tợn.

Trông thấy Honoka tỏ ra để phòng, người đảm nhiệm chức vụ hội trưởng hội học sinh khối cao trung của học viện Heian, Saiga Asai, hay còn được gọi với cái tên Hoàng nữ Asa, cất giọng nhẹ nhàng nhưng dứt khoát như không cho phép bất kỳ sự từ chối nào.

“Chị có việc muốn hỏi. Em hãy đến phòng họp hội học sinh giùm chị.”

Cùng lúc đó, ở trong phòng mỹ thuật, Koremitsu đang rất khổ sở.

Aoi quay lưng lại với Koremitsu, tiếp tục dùng bút lông điểm màu lên trên bức vẽ.

Như một con chó hoang đói khát, Koremitsu au có nhìn chăm chăm vào tấm lưng ấy. Tuy nhiên, cho dù cậu có tỏ ra cău bẳn đến thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng thể thay đổi tình hình trước mặt được.

“Chủ nhật này là sinh nhật của chị rồi phải không?”

Dốc hết lòng thành của mình vào câu nói, cậu mở lời bắt chuyện.

“...”

“Chỉ một ngày thôi cũng được. Chỉ vào ngày đó, chị sẽ đi cùng tôi chứ?”

“...”

Aoi tiếp tục đưa bút trong im lặng.

Bên trong bức tranh là một bậc cầu thang tràn ngập ánh sáng vàng trong trẻo. Mặc dù ở nơi đó có sự ấm áp, nhưng tầm lưng của Aoi thì lại lạnh lẽo như thể phủ đầy tuyết rơi vậy. Koremitsu cũng cảm thấy có lỗi vì làm cho những thành viên khác trong câu lạc bộ phải ngồi túm tụm lại tại một chỗ cách xa, bọn họ trông có vẻ vô cùng không thoải mái nữa.

Chết tiệt, làm thế nào để chị ta quay lại đây?

Tuy đã nói với Honoka rằng sẽ tự mình cố gắng nhưng liệu cậu có thực sự đủ khả năng khiến cho Aoi để ý đến mình trước sinh nhật hay không chứ?

Sự thật rằng không còn nhiều thời gian nữa làm cho cậu sốt ruột đến mức cổ họng trở nên bỏng rát.

“Bạn gái” của cậu thật khó đối phó quá rồi đấy.

Koremitsu tuyệt vọng quay sang nhìn Hikaru.

Hikaru cũng làm ra một khuôn mặt vô cùng khổ tâm.

Ấy vậy nhưng, như thể đã hạ quyết tâm làm một việc gì đó, Hikaru khẽ mỉm cười với Koremitsu rồi đi lướt qua bên cạnh cậu, tiến về phía Aoi.

“Aoi.”

Dừng lại ngay bên cạnh Aoi đang đứng bất động, Hikaru vừa nhìn vào một bên gò má của cô bằng ánh mắt dịu dàng, vừa khẽ cất tiếng.

“Aoi, có thể em đã nghĩ rằng việc tôi hứa sẽ tặng bảy món quà cho ngày sinh nhật của em chỉ là một ý tưởng bất chợt ngớ ngẩn

mà thôi. Vậy nhưng, đối với tôi, đó lại là một lời hứa hết sức quan trọng.”

Trong tầng ánh sáng mềm mại tràn vào từ cửa sổ, chất giọng ngọt ngào đầy đau thương ấy tiếp tục vang lên, từng câu từng chữ như thể đem theo một mùi hương tinh khiết vào trong phòng vậy.

“Để hoàn thành lời hứa với Aoi, tôi vẫn còn lưu lại nơi đây.”

Dù Aoi không thể nào nghe thấy những lời của Hikaru, nhưng...

Giọng điệu và ánh mắt chân thành khi cất lời của cậu khiến cho Koremitsu phải nín thở dõi theo.

Giọng của Hikaru chợt lạt đi một chút.

“Liệu có thực sự là giọng nói của tôi không thể nào tới được tai của Aoi không nhỉ...? Nếu em có thể nghe thấy giọng nói của tôi dù chỉ một chút thì hãy đặt ngón tay lên môi để báo hiệu đi.”

Khốn kiếp... Ánh mắt như vậy là sao chứ?

Ắt hẳn là Hikaru cũng hiểu mà.

Aoi hoàn toàn chẳng thể cảm nhận được cả giọng nói lẫn hình hài của Hikaru đâu.

Tuy nhiên, kể cả như vậy đi chẳng nữa, cậu vẫn mong rằng cô nàng Aoi cứng đầu đang quay lưng về tranh ấy sẽ quay lại nhìn, dù chỉ trong chốc lát.

Nhìn vào tấm lưng bất di bất dịch, tấm lưng nhỏ nhắn đến mong manh ấy, Koremitsu chợt nhớ lại về một phần ký ức đã từng bị lãng quên.

Tấm lưng dần biến mất vào trong bóng tối dưới ánh sáng mờ ảo của đèn đường ngày hôm ấy.

Chẳng kịp cất tiếng gọi, Koremitsu của thuở thơ bé chỉ có thể bám chặt lấy khung cửa sổ trong bàng hoàng.

Bóng của tấm lưng mà cậu nhìn thấy lúc đó bắt chợt chồng lên tấm lưng của Aoi.

Cả hai đều nhất định không chịu quay lại.

“... Aoi.”

Hikaru lại tiếp tục cất tiếng gọi bằng một giọng đau khổ như thể cầu xin một phép lạ.

Hồi còn nhỏ, Koremitsu đã từng ước nguyện không biết bao nhiêu lần, cầu mong cho mẹ sẽ mỉm cười, sẽ ngẩng mặt lên nhìn mình, cậu ước, cho dù chỉ một chút cũng được, xin mẹ hãy nở nụ cười và xoa đầu mình.

Làm ơn, làm ơn,

Làm ơn đi mà, ông trời.

Trong thâm tâm, cậu đã cầu nguyện như vậy, ngày này qua ngày khác.

Làm ơn, cầu xin ông đấy.

Hừ, vào lúc này mà mình lại đi nhớ đến cái quái gì vậy chứ?

Đó là chuyện xảy ra cách đây gần chín năm rồi.

Vào ngày sinh nhật của mẹ, Koremitsu quyết định sẽ viết một chữ Hán mà mẹ yêu thích để làm quà sinh nhật. Sau khi lớp học thư pháp của ông nội kết thúc, cậu một mình ngồi ở bàn viết, mài mực và bắt tay vào viết chữ trên giấy thư pháp.

Do kỹ thuật viết của cậu không được tốt lắm nên đã phải viết đi viết lại rất nhiều lần.

Vừa cầu nguyện với thần linh rằng mẹ sẽ vui mừng, khuôn mặt và ngón tay lấm lem toàn mực, Koremitsu vừa tiếp tục viết, một tờ, lại thêm một tờ nữa.

Thế nhưng, ngay trước sinh nhật của mình, mẹ Koremitsu rời khỏi nhà lúc nửa đêm, bỏ lại cậu một mình.

Koremitsu đã dõi theo cảnh tượng đó từ phía sau cửa sổ.

Tám lưng gầy guộc khuất vào trong bóng tối, không hề ngoái nhìn lại dù chỉ một lần.

... Xin lỗi, xin lỗi con, Mitsu.

Bức thư pháp mà cậu đã dốc hết tâm trí viết nên với mong muốn lau đi nước mắt và khiến người mẹ lúc nào cũng vừa nhỏ lệ vừa liên tục xin lỗi của mình trở nên vui vẻ, rốt cuộc cũng không thể đến tay người nhận được.

Sau ngày mẹ bỏ đi, cậu đã dùng bút lông đánh dấu X lên trên hàng loạt những bức thư pháp mình đã viết. Hết tờ này đến tờ kia, trong khi cả khuôn mặt bê bết với những dòng nước mắt và nước mũi trào ra giàn giụa.

Trên bóng hình cúi cúi nhìn vào tranh vẽ, nhất định không chịu quay lại của Tiểu thư Aoi ấy, tám lưng khuất xa dần của mẹ cậu hiện lên rồi nhanh chóng tan biến đi mất như làn hơi nước nóng vào những ngày mùa hạ.

Ông trời đã không thực hiện ước nguyện cho Koremitsu.

Ấy vậy mà, trông thấy Hikaru đang đơn phương gọi tên Aoi với ánh mắt yếu đuối như thể cầu nguyện, giống như bản thân cậu ngày ấy, Koremitsu lại không thể không tiếp tục hy vọng.

Làm ơn, dù chỉ trong chốc lát, hãy để cho nguyện vọng của cậu ta được trở thành hiện thực đi. Tôi có thể nghe thấy tiếng cậu ta rõ ràng như vậy cơ mà. Nếu vậy thì để cho Aoi nghe được chút ít cũng có gì khác biệt đâu?

Giữa lúc cậu đang cầu nguyện với một cảm giác mãnh liệt đến mức lồng ngực cũng đau thắt cả lại thì...

Aoi bỗng chấm bút vào một màu sắc đục ngầu như thể được pha trộn giữa màu đen và màu nâu nằm trong bảng pha màu của mình.

Cứ như vậy, cô đưa bút lên trên giấy vẽ, vạch ra một đường thẳng cắt xiên từ góc trên bên trái xuống góc dưới bên phải như thể muốn xé nát cả bức họa.

Khuôn mặt của Hikaru liền cứng đờ lại.

Koremitsu cũng chợt cảm thấy như cơ thể mình vừa nhận phải một nhát chém đứt đôi người ngay từ phía chính diện.

Aoi lại tiếp tục vẽ thêm một đường nữa từ góc trên bên phải sang góc dưới bên trái.

Hình ảnh dấu X đen xì đè lên bức thư pháp Koremitsu viết hồi nhỏ liền lan rộng ra khắp tâm trí, cùng lúc đó, hốc mắt cậu cũng nóng rát lên như phải bỏng.

“Chị đang làm gì vậy?! Chị!”

Cậu hét lên, nắm lấy cánh tay Aoi.

Các thành viên khác kinh ngạc đổ dồn ánh mắt về hướng đó. Một nữ sinh đang làm tóc và một nữ sinh khác đang sơn móng lần lượt đánh rơi máy uốn tóc và lọ sơn móng tay xuống sàn nhà.

Trên bức họa tràn ngập ánh sáng ấy, một dấu X cực lớn hiện lên

sừng sững.

“Đừng chạm vào tôi.”

Aoi gạt mạnh bàn tay của Koremitsu ra.

Khuôn mặt của Aoi trông nhợt nhạt ốm yếu, và trong mắt cô, cơn giận dữ cùng sự ghê tởm như đang rực cháy.

“Chị... bức tranh này đẹp đến vậy mà tại sao chứ?!”

“Asa đã bảo tôi rằng... không được nói chuyện với cậu.”

Lại là Asa sao?!

Tiếp tục quay lưng lại với Koremitsu, Aoi cất tiếng nói bằng một giọng ngập ngừng như thể đang buộc mình phải kìm nén cảm xúc của bản thân lại.

“Vì vậy, đây chỉ là độc thoại mà thôi. Hikaru...”

Đứng lặng người đi bên cạnh Aoi, đôi vai của Hikaru khẽ run lên.

Cảm thấy dường như có gì đó không ổn, Koremitsu liền hít sâu vào một hơi.

Chị ta định nói gì đây chứ? Đến nước này rồi thì còn gì để nói sao?

“... Theo những gì tôi biết thì.. Hikaru...”

Đôi môi non nớt ấy thốt lên từng tiếng đầy khổ sở. Đôi bàn tay cô khẽ run rẩy.

“... là kẻ... không trung thực nhất trên thế gian này...”

Cả khuôn mặt cô dần dần cau lại, trong mắt lóe lên một tia sáng dữ dội. Đối diện với ánh mắt ấy, Hikaru chỉ rủ mắt xuống và buồn bã nhìn Aoi.

Không được, tránh ra, đừng có nói.

“Là tên dối trá... tòi tệ nhất.”

Đôi đồng tử của Hikaru nhuộm đầy màu u sầu.

Trái tim của Koremitsu đau như thắt lại.

Việc bản thân mình không trung thực với Aoi chắc chắn Hikaru phải là người biết rõ nhất. Tuy vậy, những lời được thốt ra ngay trước mặt mình cùng dấu X khổng lồ chiếm trọn cả bức vẽ kia ắt hẳn vẫn tạo thành một nhát dao đâm sâu vào lòng ngực của Hikaru. Nỗi đau bị từ chối bởi một người quan trọng hẳn nhiên cũng khiến cho linh hồn cậu phải gào thét lên trong đau đớn...

“Hừ! Chị không cần phải nói thậm tệ đến như thế. Dù Hikaru có thể là một kẻ lãng nhăng thật nhưng...”

Aoi nắm chặt hai tay lại và cúi xuống.

“Dù sao thì đó cũng là sự thật... Hừ. Tôi ghét Hikaru nhất trên thế giới này, là người bị Hikaru làm cho tức giận nhiều nhất, và cũng là người nghe nhiều lời nói dối từ Hikaru nhất. Không có người nào lại tòi tệ đến như vậy. Chỉ có bề ngoài của cậu ta là đẹp đẽ mà thôi, còn bên trong lại là một thứ đàn ông rác rưởi.”

“Chị nói cái gì?”

Bị những lời lảm bảm liến thoắng của Aoi làm cho kích động, nỗi đau đớn, cơn tuyệt vọng và những điều ước không thể trở thành sự thật thời thơ ấu chọt ủa vé, tất cả máu trong người đều dồn thẳng hết lên đầu Koremitsu. Hai thái dương của cậu giật lên bần bật, cơn thịnh nộ dâng trào lên từ trong lòng.

“Koremitsu.”

Hikaru cố gắng làm dịu cơn giận của cậu, nhưng những làn sóng

cảm xúc dâng trào đang nuốt chửng lấy Koremitsu lại càng thêm dữ dội. Aoi cũng nghiến chặt răng, vừa thở dốc vừa tiếp tục nhiec móc Hikaru.

“Tôi không biết Hikaru đã hẹn hò với bao nhiêu người rồi nữa. Bởi vì nhiều đến mức không đếm xuể luôn. Mỗi lần cậu ta đi với một người con gái mới, khi tôi hỏi ‘Người này là ai vậy?’, cậu ta chỉ mỉm cười đầy thánh thiện và nói ‘Là người quen của tôi đó’ hoặc ‘Chỉ là bạn mà thôi’. Luôn luôn lảng tránh bằng gương mặt dịu dàng ấy, kể cả khi tôi nổi giận, cậu ta cũng vẫn mỉm cười rồi tiếp tục làm những điều tồi tệ với những đứa con gái đó.”

Đôi gò má tái nhợt của Aoi bỗng chốc nhuộm màu đỏ rực.

“Tớ không sao cả đâu!” Nhằm bảo vệ Aoi, Hikaru ra sức lên tiếng trấn an Koremitsu.

“Thế nên... thế nên, một tên con trai ghê tởm đến như vậy bị trời phạt là chuyện đương nhiên thôi.”

Ngay khi Koremitsu nghe thấy điều đó, những ngôn từ tức giận liền tuôn trào.

“Đừng có nói rằng chuyện đó là đương nhiên!”

Aoi bị giọng nói tức giận đến mức rung cả kính cửa sổ của Koremitsu làm cho kinh ngạc.

“Koremitsu! Bình tĩnh lại đi, tớ không sao đâu mà! Được không? Kìa, tất cả mọi người đều đang ngạc nhiên đấy.”

Mặc cho Hikaru can ngăn, những dòng suy nghĩ của Koremitsu cứ tuôn ra không cách nào dừng lại được.

“Hikaru không hề ghê tởm! Cậu ta không phải là một kẻ tồi tệ!

Cậu ta vẫn luôn cố gắng để hoàn thành lời hứa với chị! Đến tận bây giờ vẫn vậy!”

Hikaru đã nói rằng đó là một lời hứa vô cùng quan trọng.

Nói rằng người ấy là người con gái vô cùng đáng quý với mình.

Thậm chí ngay chính lúc này, Hikaru vẫn đang nhìn Aoi với đôi mắt đầy yêu thương, dịu dàng và buồn khổ đến vậy! Vẫn đang nài nỉ cầu mong Aoi để ý đến mình như thế!

Mẹ Koremitsu quay lưng lại và bỏ đi biệt tích.

Aoi thì vẽ một dấu X lên trên bức họa đang dở.

Cậu đã cầu xin không biết bao nhiêu lần rồi cơ mà. Đã dốc hết sức lực ra để luyện viết, với hy vọng có thể làm cho mẹ vui mừng rồi cơ mà.

Tại sao các người có thể vứt bỏ dễ dàng như vậy chứ?!

Chợt nhận ra rằng các thành viên của câu lạc bộ Mỹ thuật đang khiếp sợ co cụm lại với nhau Koremitsu liền cắn chặt răng lại.

“...Hừ.”

Mặc dù có chút hối hận vì đã to tiếng, vậy nhưng, Koremitsu vẫn không thể ngăn nổi cơn tức giận của mình trước những lời lăng mạ của Aoi.

“Quá đủ rồi.”

Với vẻ mặt khinh thường hết mức, cậu nhìn vào Aoi.

“Chị không có tư cách để nhận lấy tình cảm của Hikaru. Ai mà lại muốn truyền đạt tình cảm của Hikaru đến cho chị cơ chứ. Chỉ tổ lãng phí thì giờ mà thôi.”

Mím chặt môi lại, Aoi cúi đầu xuống. Trong đôi mắt to tròn kia

dâng lên một tầng nước mắt, cô cố gắng lùi ra thật xa.

“VẬY... cũng được thôi. Dù sao thì ngay cả khi cậu ta có đang còn sống đi chẳng nữa thì cậu ta cũng chẳng thêm giữ lời hứa đó đâu. Mà chỉ có vậy thôi thì nó thậm chí còn không thể được coi là một lời hứa nữa ấy.”

Nghẹn ngào trong chốc lát, cô lại ngẩng lên nhìn Koremitsu bằng ánh mắt ngấn lệ dữ dội và cứng rắn cất giọng.

“... Đó rốt cuộc cũng chỉ là một ý tưởng nhất thời nảy ra trong đầu cậu ta như mọi khi mà thôi.”

Không thể chấp nhận để Aoi tiếp tục chỉ trích Hikaru nữa, không thể chấp nhận cảnh tượng Hikaru phải buồn bã khi nghe thấy những lời ấy nữa, Koremitsu liền đóng sầm cánh cửa kéo lại và rời khỏi phòng mỹ thuật.

“Nhanh quên đi đứa con gái đó và siêu thoát đi! Đúng như ông nội nói, con gái đúng là khó hiểu, là sinh vật khủng khiếp nhất thế gian này!”

Vừa đi bộ trên hành lang, Koremitsu vừa hét lên bằng một giọng run rẩy.

Cậu chẳng còn tâm trí đâu mà lo ngại về ánh mắt của những người xung quanh nữa. Cơn giận dữ ấy mãnh liệt đến mức như thể sắp sửa xé toang lồng ngực và khiến đầu óc cậu trở nên sôi sục. Hốc mắt cậu nóng lên, còn mũi thì nghẹt lại.

“Koremitsu, cậu đang khóc à?”

Hikaru ngạc nhiên dò hỏi.

“Thế, thế nên, thế nên, tôi mới bảo phụ nữ chính là như vậy mà. Không biết phải làm thế nào để cho bọn họ vui vẻ được nữa, phụ nữ cứ hơi chút là lại buồn bã, lại tức giận, rồi đột nhiên im lặng, không chịu nói năng gì và cứ thế biến mất!”

Cho dù có sụt sịt mũi và mở to mắt ra đến thế nào đi chăng nữa, những dòng chất lỏng nóng ấm vẫn cứ chảy trên má Koremitsu.

“Vì thế nên tôi mới không thích dính líu gì với phụ nữ mà... Hừ. Đồ quá quắt, chết tiệt, thậm chí còn chẳng thèm suy nghĩ đến tâm trạng của người khác mà đã... Hừ. Thật ngớ ngẩn.”

Trái tim cậu nhói lên, nước mắt và nước mũi nghẹn lại trong cổ họng đem lại cảm giác khổ sở, đau đớn cùng một hương vị mặn chát.

Cảm thấy một thằng con trai như mình mà lại khóc rưng rức như vậy thì thật khó coi, Koremitsu đưa cả hai tay lên che lấy mặt.

“... Koremitsu, chúng ta đi ra đằng kia đi.”

Được Hikaru khuyên nhủ, cậu vừa loạng choạng vừa di chuyển sang một nơi vắng người. Trong một góc hành lang, Koremitsu ngồi sụp xuống và tiếp tục rơi nước mắt đầy uất ức. Trước cảnh tượng đó, Hikaru lặng lẽ thì thầm.

“... Xin lỗi, Koremitsu. Chỉ vì yêu cầu của tớ mà cậu lại bị tổn thương.”

Đó không phải là lỗi của cậu, Koremitsu muốn nói như vậy.

Cơn giận dữ của cậu đối với Aoi không chỉ đơn thuần là vì chuyện của Hikaru. Rất có thể đó chính là kết quả của sự xung đột giữa nỗi ám ảnh trong quá khứ và Aoi không chùng.

Vậy nhưng, giọng nói của Hikaru lại hết sức dịu êm, cứ như thể nhẹ nhàng đặt một bàn tay ấm áp lên trên lồng ngực đang nhói đau của cậu, nhờ thế, bỗng chốc cảm thấy mềm lòng, cậu nói.

“Hừ, đừng xin lỗi.”

“Nhưng mà.”

“T-Tôi ghét nó lắm. Cái từ xin lỗi đó. Nói xin lỗi thì có thay đổi được điều gì không? Sẽ giải quyết được vấn đề sao? Hừ... vì hoàn toàn chẳng thể làm gì khác nên mới phải nói xin lỗi, đúng chứ...! Thế nên đừng có nói xin lỗi.”

Koremitsu đã luôn sợ phải nghe người khác xin lỗi.

Xin lỗi, Xin lỗi,

Mitsu,

Mẹ xin lỗi,

Mỗi lần trông thấy Koremitsu, mẹ cậu đều nói “Xin lỗi, xin lỗi con” với một giọng thì thầm như thể sắp sửa tan biến trong khi những dòng lệ rưng rưng nơi đôi mắt kia từ từ tràn ra, thấm đẫm hai gò má trắng bệch.

Khuôn mặt ấy đã phai nhạt dần trong ký ức của cậu, đến độ chẳng thể nhớ rõ được nữa.

Tuy nhiên, những giọt nước mắt lăn xuống gò má, giọng nói xin lỗi yếu ớt, và đôi vai gầy guộc đi khuất xa dần thỉnh thoảng vẫn hiện ra trong mắt, trong tai cậu, khiến trái tim cậu như vỡ vụn.

... X-Xin lỗi, Akagi.

... Tôi rất xin lỗi.

Các bạn cùng lớp cũng nói những lời tương tự với biểu cảm sợ

sệt. Tất cả đều chỉ toàn là những lời xin lỗi.

Sau đó, bọn họ ai nấy đều tránh đi thật xa khỏi Koremitsu trong khi khuôn mặt thì xanh lét như tàu lá.

Cậu không hề muốn bọn họ phải xin lỗi mình.

Thứ đó chẳng thể nào hàn gắn lại một trái tim vỡ nát bị tổn thương được.

Vì thế nên cậu ghét cay ghét đắng từ xin lỗi! Đừng có mà giải quyết tất cả mọi chuyện bằng xin lỗi!

Cứ như thể vừa biến trở lại thành một đứa trẻ bướng bỉnh không hiểu chuyện, Koremitsu không thể nào kiềm chế lại cảm xúc của mình được nữa. Hai tay ôm lấy mặt, cậu tiếp tục khóc rầm rức. Bên cạnh, Hikaru liền khẽ xoa lên vai Koremitsu.

Từ đằng sau kẽ hở giữa các ngón tay, Koremitsu trông thấy bàn tay ấy đang chìm vào trong cơ thể mình. Mặc dù vậy, Hikaru vẫn dịu dàng rủ mắt xuống và dựa người vào Koremitsu.

Tuy rằng linh hồn ắt hẳn không thể nào có thân nhiệt được, vậy nhưng, cơ thể đang dựa lên người cậu bằng cách nào đó lại vô cùng ấm áp, chỉ cần nhìn vào biểu cảm hiền hòa của Hikaru là cậu cảm thấy những cơn sóng dữ dội trong lòng mình chợt lắng xuống.

Đây là lần đầu tiên có ai đó ở bên cạnh cậu trong lúc buồn tủi.

Đây cũng là lần đầu tiên cậu được bạn bè lắng nghe những lời than thở của mình, cho dù chỉ là “giả định” đi chăng nữa.

“Tôi... tôi không phải là ‘một cô gái’ đang khóc đâu đấy nhé?”

Cậu vừa cắn nhần vừa khịt mũi.

“Ừ, tớ biết cậu không phải là một bông hoa anh túc đáng yêu

mà.”

Hikaru nhẹ nhàng thì thầm.

“Tại, tại sao... Tôi không cần cậu phải quan tâm đâu. Cậu mới chính là người phải đau khổ hơn tôi gấp trăm lần ấy, bị Aoi chửi mắng thậm tệ như vậy, đã thế còn chết rồi nữa... Mặc kệ tôi, cậu cứ khóc đi. Sau đó, tôi sẽ an ủi cậu. Cậu cứ làm bộ mặt lạnh lẽo như thế kia thì chính tôi lại khóc mất bây giờ.”

Vẫn cứ tiếp tục vỗ về Koremitsu đang trong cơn ghen ngào, Hikaru nhìn sang cậu bằng một ánh mắt dịu dàng đầy trưởng thành và đáp lại.

“Tớ không thể khóc... Tớ còn chẳng thể nhớ nổi mình đã khóc bao giờ chưa. Tớ không biết phải khóc như thế nào nữa.”

Trông thấy Koremitsu tròn mắt lên, Hikaru chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

“Mẹ tớ là tình nhân của cha tớ. Do bà có một cơ thể yếu đuối nên đã mất ngay khi tớ mới được bốn tuổi. Bà ấy đã luôn nói như thế này: Hikaru, dù là bất cứ lúc nào, con cứ hãy luôn luôn mỉm cười nhé. Như vậy thì mọi người đều sẽ yêu quý con. Kể cả khi có những người có ác ý với con đi chăng nữa, con cũng cứ lấp đầy trái tim mình bằng tình yêu và nở nụ cười đi nhé.”

Đôi mắt của Hikaru trong khi lặp lại những lời của người mẹ đã qua đời bằng một giọng nói trong trẻo, tròn trịa của mình là một đôi mắt sâu thẳm và trầm lắng.

“Nhất định mẹ tớ đã biết rằng bà không thể sống lâu nên đã dạy tớ cách làm thế nào để có thể chung sống hòa thuận với người thân và gia đình của cha tớ đấy.”

Hikaru khẽ nhắm mắt lại.

Từ dưới hàng lông mi dài, không hề có bất cứ giọt nước lóng lánh trong suốt nào chảy ra.

“Rơi nước mắt có cảm giác như thế nào nhỉ?”

Trong giọng nói thì thầm của Hikaru chan chứa niềm khao khát.

... Cười lên, Hikaru.

... Hãy lấp đầy trái tim con bằng tình yêu thương.

Sau khi người mẹ qua đời vào năm bốn tuổi Hikaru đã phải trải qua một cuộc sống như thế nào nhỉ...? Trú tại nhà của ai? Chung sống cùng với ai?

Có lẽ Hikaru đã không thể làm quen được với gia đình mới, và có vô số những trải nghiệm đau khổ cũng nên. Tuy nhiên, từ lời kể của Hikaru, Koremitsu có thể đoán được rằng Hikaru vẫn nhớ những lời mẹ dặn và luôn luôn mỉm cười.

“Hãy mỉm cười lên nào.”

Ắt hẳn nụ cười ấy chính là vũ khí để bảo vệ một ! Hikaru vẫn còn non nớt...

Nghĩ đến những năm tháng khi Hikaru phải sống một mình mà không có mẹ, Koremitsu lại khóc lên nức nở. Cho dù có dồn lực vào mắt và cổ họng, cố gắng để không khóc đi chẳng nữa thì nước mắt vẫn cứ tiếp tục tuôn rơi.

Từ hồi nhỏ, Koremitsu đã quên cách cười.

Còn Hikaru thì lại không được dạy cho cách làm thế nào để khóc.

“Koremitsu, cậu đúng là mau nước mắt thật đấy, chẳng giống vẻ ngoài của cậu chút nào. Thật đáng tiếc. Nếu như tớ mà khóc nức nở lên như cậu thì sẽ kích thích bản năng làm mẹ của các cô gái và sẽ được an ủi thật nhiều cho mà xem. Chắc chắn là bọn họ sẽ chăm sóc tớ hết mình đấy.”

Hikaru mở mắt và nói đầy hứng khởi. Một nụ cười thân thiện xuất hiện trên khóe miệng của cậu.

Biết rõ đó chỉ là một câu đùa giỡn nhằm làm cho mình vui vẻ lên, Koremitsu cộc lốc đáp lại rồi dụi mặt vào cánh tay.

“Đồ háo sắc.”

Hành lang phía trước căn phòng học trống thật vắng người và cô độc, cứ như một không gian bí mật vậy, luồng không khí mát mẻ thổi qua xoa dịu gương mặt nóng bừng của cậu.

Mặc dù nước mắt đã ngừng lại, thế nhưng, muốn được ngồi cạnh Hikaru thêm chút nữa, muốn truyền đạt cho Hikaru những cảm xúc mơ hồ mới nảy nở khó có thể giải thích được ra thành lời, vừa như đồng cảm lại vừa như tin tưởng ấy, Koremitsu tiếp tục ngồi ôm lấy đầu gối và nói ra mấy lời cụt lủn.

“... N-Này. Lúc trước tôi có nói rằng hoa dễ khô kéo, còn chẳng ăn được... chả được tích sự gì hết... đúng không?”

“Ừ. Cậu đã hứa với tớ sẽ đi hái hoa cỏ dại nhỉ?”

“Tôi có hứa thế bao giờ đâu.”

“Ha ha, vậy sao?”

“Rồi, ờm... Khi tôi ở trong bệnh viện, Koharu đã mang hoa đến.”

“Ồ...”

“Đó là những bông hoa màu trắng đang nở rộ trên các cành cây... và trên nụ hoa của nó mọc một đống lông tua tủa. Tôi đã nghĩ rằng mang hoa trắng vào bệnh viện thì đúng là chỉ tổ mang lại xúi quẩy, thế nhưng, khi tôi nhìn sang bên cạnh giường thấy đám hoa đó, chẳng hiểu sao tâm trạng lại trở nên yên bình... Cảm giác sốt ruột khi chỉ mình tôi bị nhập học muộn trong kỳ học mới dường như cũng nhanh chóng được xoa dịu... Nó làm tôi chợt nhận ra rằng cho dù có cuống hết cả lên đi chẳng nữa cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì...”

Hikaru cong khóe miệng lên và nheo mắt lại.

Với một biểu cảm rạng rỡ trông thực sự hạnh phúc từ tận tâm can, Hikaru đáp.

“Ừ, hoa sở hữu một sức mạnh như vậy đó. chỉ sự tồn tại của chúng thôi đã đủ để làm người ta cảm thấy hạnh phúc rồi.”

“Ồ, ờm... Cũng có trường hợp như thế đấy. Thế nên... nếu chỉ ở mức độ vừa vừa phai phai thôi thì cậu cứ kể chuyện về hoa cũng được.”

Mặc dù lấp bắp nhưng cuối cùng Koremitsu cũng nói xong. Nghe được những lời đó, Hikaru lại nở một nụ cười càng thêm rực rỡ.

“Cảm ơn cậu.”

“Vừa vừa phai phai thôi đấy nhé.”

“Tớ biết rồi. Tớ sẽ cố gắng để cậu không cảm thấy phiền phức. Nhân tiện, cậu phải nhập viện do đâm vào một chiếc xe tải, đúng không? Nếu bây giờ tớ hỏi tại sao lại xảy ra chuyện như vậy thì cậu có trả lời cho tớ không?”

“Ừ.”

Koremitsu bồng á khẩu.

Với một đôi mắt giống hệt như của một đứa trẻ tinh nghịch, Hikaru chờ Koremitsu trả lời. Có vẻ như cậu đang muốn thăm dò xem kể từ lần đầu tiên hai người chạm mặt sau khi cậu đã trở thành hồn ma đến nay, khoảng cách đến trái tim Koremitsu đã gần lại được bao nhiêu.

Sau khi chuẩn bị xong tinh thần, Koremitsu liền mở miệng.

“... Một ông lão nào đó đã định băng qua ngã tư trong khi đang đèn đỏ... Mặc dù tôi đã gào lên là dừng lại đi nhưng khi nhìn vào mặt tôi, ông già ấy lại kêu lên: ‘Quý dữ~’ rồi chạy về phía làn xe. Thế nên tôi đã đuổi theo sau và bị xe tải đâm.”

Vào lúc tiếng hét “Nguy hiểm!” của người lái xe hay một người qua đường nào đó lọt được vào tai Koremitsu thì người cậu đã văng mạnh lên không trung rồi.

Khi cậu tỉnh dậy trong bệnh viện, chẳng có bóng dáng của ông già nào hết, chỉ có cô Koharu đang đứng sừng sững bên cạnh giường bệnh.

“Koremitsu đã cứu một ông lão, phải không nào? Cậu đúng là một anh hùng.”

“Kh-Không phải thế! Đừng nói mấy thứ đáng xấu hổ đấy.”

Koremitsu xua tay nguầy nguậy.

Người khác sợ khuôn mặt của mình đến mức chạy trốn, cuối cùng thì bản thân mình lại bị xe tải đâm, thực sự quá mất mặt. Thế mà được gọi là anh hùng thì đúng là chuyện nực cười.

Hikaru khúc khích nói.

“Không phải tốt lắm sao, anh hùng? Mặt cậu đỏ bừng lên rồi kìa, anh hùng. Cậu không chỉ mau nước mắt mà còn dễ ngượng nữa cơ đấy, anh hùng ạ.”

“Thôi đi, đã bảo thôi đi rồi mà. Hừ, tôi đi về đây.”

Nhận ra rằng cho dù mình có xấu hổ phản đối đi chăng nữa thì cũng chỉ làm cho Hikaru cảm thấy thú vị hơn và tiếp tục chọc ghẹo mà thôi, Koremitsu liền cau có đứng dậy.

Cậu nhanh chóng quay lưng bước đi. Đằng sau, Hikaru vẫn đang cười, vậy nhưng, đột nhiên, bằng một giọng nói đầy dịu dàng và nghiêm túc, Hikaru cất tiếng.

“Này, anh hùng, tớ muốn đi tới một nơi, cậu có thể cùng tớ đi đến đó được không? Tớ sẽ cho cậu thấy một đóa hoa dễ thương mà tớ đã cất giữ từ lâu.”

Chương 4: Con người sau khi chết sẽ đi về nơi đâu?

Nơi mà Koremitsu đặt chân tới sau khi đi theo chỉ dẫn của Hikaru là một căn biệt thự trang nhã cách trường khoảng hai mươi phút đi bộ.

Nghe nói căn hộ này thuộc sở hữu của cha Hikaru. Khi còn sống, Hikaru đã từng sống một mình trong căn hộ này.

Cổng vào được lắp đặt khóa tự động, và người quản lý là một người đàn ông lớn tuổi.

“Cháu là bạn của Hikaru ạ. Bác có thể cho cháu vào trong phòng được không? Trong đó có đồ mà cháu đã cho Hikaru mượn.”

Người quản lý nhìn chằm chằm vào mái tóc đỏ bù xù và bộ đồng phục sờn cũ của Koremitsu bằng ánh mắt hình viên đạn.

Đúng như dự đoán, cậu bị từ chối.

Này này, làm thế nào bây giờ?

Trong lúc Koremitsu cau mặt lại và cố gắng suy nghĩ biện pháp đối phó thì Hikaru liền thì thầm bên cạnh cậu.

“Cậu thử nói là lần sau đến cháu sẽ mang theo bánh yokan hạt dẻ ở Taiseido xem sao.”

Là cái gì thế? Mặc dù nghĩ vậy nhưng cậu vẫn cất giọng.

“Lần tới, cháu sẽ mang bánh yokan hạt dẻ ở Taiseido đến làm

quà nên làm ơn cho cháu vào đi ạ.”

Dứt lời, Koremitsu cúi đầu xuống.

Thoáng liếc lên trên, cậu trông thấy người quản lý chột mở to mắt ra và bắt đầu run rẩy.

Gì thế?! Bác ấy bị lên cơn đau tim sao?!

Đột nhiên, người đàn ông lớn tuổi ấy bỗng bật khóc ngay trước mặt Koremitsu trong lúc cậu đang cuống hết cả lên.

“C-Chuyện yokan là cậu nghe được ở đâu vậy?”

“À ờm, cháu nghe được từ Hikaru ạ.”

Nghe vậy, nước mắt ứa tràn trên đôi mắt của người quản lý.

“Vậy sao...? Vào buổi sáng khi cậu chủ Hikaru rời khỏi đây để đến biệt thự, cậu ấy đã nói rằng ‘Khi trở về, cháu sẽ mang theo bánh yokan ở Taiseido nhé.’ Đó là món ăn được giới thiệu trên bản tin tức vào ngày hôm trước, khi nhìn thấy nó, cậu chủ đã bảo tôi ‘Trông có vẻ ngon thật đấy, khi nào chúng ta hãy cùng nhau thưởng thức đi, bác Maezono’... Cậu chủ Hikaru từ hồi nhỏ đã luôn quan tâm đến những người xung quanh rồi...”

Và, sau khi ghen ngào mắt một lúc...

“Hóa ra cậu chủ Hikaru cũng có bạn là con trai nhỉ. Thật tốt, cậu chủ Hikaru đã luôn mong muốn có một người bạn cùng giới mà.”

Ông vui vẻ nói, khịt mũi một chút rồi mở cánh cửa khóa tự động ra và đưa Koremitsu lên phòng Hikaru ở tầng trên cùng.

“Căn phòng vẫn còn nguyên vẹn hết như khi cậu chủ Hikaru còn sống. Khi nào cậu muốn về thì cứ báo cho tôi một tiếng.”

Nói đoạn, ông quay lại phòng của mình.

“Bác Maezono từng là tài xế của cha tớ. Bác ấy đã luôn quan tâm chăm sóc tớ từ khi tớ còn bé. cả sau khi tớ bắt đầu sống một mình, bác ấy vẫn luôn đến trò chuyện và lo lắng cho tớ khi tớ về muộn như một người ông thực thụ vậy.”

Hikaru thì thào với một giọng vui vẻ nghe có vẻ đầy hoài niệm.

“Cậu sống ở đây từ khi nào vậy?”

“Từ hồi lớp Bảy đấy.”

Cậu thản nhiên đáp lại.

Lớp Bảy thì vẫn chỉ là một thằng nhóc bé tí thôi mà.

Nghe vậy, Koremitsu cảm thấy có chút sốc nhẹ.

Đó là một căn phòng rộng lớn với mặt sàn để nguyên mà không trải thảm.

Trong phòng có rất ít đồ nội thất, đến cả ti vi cũng không có. Đồ đạc duy nhất trong đây là một chiếc ghế sofa, một chiếc bàn ăn có kích cỡ chẳng hề giống như dành cho một người gì hết và bốn chiếc ghế được đặt trơ trọi xung quanh. Chiếc bàn ăn dường như cũng không mấy khi được sử dụng, và cho dù có nhìn khắp xung quanh phòng đi chẳng nữa thì cũng chẳng tìm ra nổi một chỗ tạo cho người ta cảm giác rằng có người đang sống ở đây.

Người quản lý nói căn phòng vẫn giống y hệt như khi Hikaru còn sống. Không lẽ sáng nào Hikaru cũng phải thức dậy một mình trong căn phòng ảm đạm này sao?

“Là bản thân tớ mong muốn được sống một mình. Vì như thế thoải mái hơn đấy.”

Trong bộ áo sơ mi quần dài và đôi chân trần (Hắn đó là phong

cách ăn mặc ở nhà của Hikaru), vừa chậm rãi bước đi trên sàn nhà, Hikaru vừa vui vẻ kể lại. Tuy nhiên, trước cảnh tượng ấy, Koremitsu lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Cảm giác ấy khiến cậu lại làm ra một gương mặt nhăn nhó.

Không biết có phải vì vậy hay không mà Hikaru chỉ mỉm cười.

“Cha tớ rất giàu, vì thế nên tớ không phải lo lắng về tiền bạc mà cứ thoải mái hưởng thụ cuộc sống tự do và lười biếng của mình thôi. Khi ở lại bên ngoài, tớ không cần phải liên lạc về nhà. Kể cả khi ở bên ngoài bao nhiêu ngày đi chẳng nữa cũng chẳng có ai thèm đến thuyết giáo tớ, và nếu có bạn nào gọi đến thì cho dù là nửa đêm tớ vẫn có thể đi ra ngoài được”.

Hikaru khẽ thâm thì.

“Từ thời đó cậu đã là tên háo sắc trắng hoa rồi hả?!”

Koremitsu thốt lên kinh ngạc.

... Tớ rất dễ cảm thấy cô đơn và không thể ngủ một mình được.

Nhớ lại những lời đó, lồng ngực cậu lại cảm thấy như bị bóp nghẹt.

... Vậy nên rất cần đến hơi ấm của người khác để làm cho mình yên tâm...

Liệu có phải vì cậu ta rất cô đơn nên mới hẹn hò với nhiều người như vậy không nhỉ...?

Hình ảnh Hikaru thờ ơ cấp hai ngồi co mình lại trong căn phòng quá rộng lớn chẳng hề có đồ đạc gì chọt ủa về trong tâm trí của Koremitsu khiến gương mặt của cậu đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

Koremitsu cũng biết đến sự cô đơn của việc không có cha có mẹ.

Sau khi ở bên Hikaru một thời gian, cậu đã hiểu ra một điều.

Không thể nào tin tưởng vào nụ cười của tên này được.

Ắt hẳn cho dù có đau đớn tưởng chừng như sắp ói ra máu hay buồn tủi như thể có một lỗ hồng khổng lồ vừa sinh ra trong cơ thể mình đi chẳng nữa thì Hikaru vẫn sẽ mỉm cười.

Đó cũng chính là điểm khiến Koremitsu cảm thấy bực bội.

Hikaru khẽ nheo mắt lại và mỉm cười âm áp.

“Hẳn là có mấy quyển album ảnh trong tủ quần áo đấy. Tớ muốn cho Koremitsu xem thứ đó.”

“Gì chứ, đóa hoa được cất giữ của cậu hóa ra là mấy tấm ảnh hả?”

“Thế cậu muốn có một cô hầu gái tóc vàng ra chào đón à?”

“Đồ ngốc, tôi đã bảo là không thích phụ nữ rồi mà.”

“Vậy thì, cậu có muốn tớ mặc đồ của hầu gái và nói ‘mừng về nhà, thưa chủ nhân không?’”

“Dừng lại đi, thật kinh tởm.”

Trong khi Hikaru làm bầm rằng ‘tớ nghĩ dáng vẻ đó sẽ rất hợp với tớ mà’, Koremitsu mở cánh cửa tủ gắn trên tường và lôi ra một vài cuốn album đã được xếp chồng lên nhau ở trong góc.

Ngồi xếp bằng dưới sàn nhà và mở một quyển ra, cậu trông thấy rất nhiều ảnh của một đứa trẻ được dán bên trong đó.

Đó là ảnh của Hikaru sao?

Trái ngược hẳn so với Koremitsu, một cậu nhóc mang gương mặt hung tợn và ánh mắt dữ dằn kể từ khi mới sinh, Hikaru hồi bé trông giống như một thiên thần.

Trong ảnh, Hikaru đang mỉm cười với ánh mắt ôn hòa, trong một tấm khác, cậu lại nhìn chăm chăm về phía máy ảnh với bình sữa trong miệng, một tấm khác nữa lại là hình ảnh cậu đang vờ với bàn tay nhỏ nhắn như một lá phong vừa tũm tũm nở nụ cười, còn có cả tấm ảnh cậu đang ngủ trưa cùng một chú chó bông nữa chứ.

Những tấm ảnh đáng yêu đến mức dường như có thể được đăng lên bìa của một tờ tạp chí trẻ em cứ tiếp tục hiện ra hết tấm này đến tấm khác theo từng bước lật của tay Koremitsu.

“... Này này, không lẽ đóa hoa đáng yêu mà cậu nói đến là bản thân mình hả? Bộ cậu muốn cho tôi xem mấy bức ảnh hồi còn ẵm ngửa của mình chắc?”

Mặc dù đúng là Hikaru sở hữu một đôi mắt to tròn y hệt một bé gái thật.

Vốn dĩ Koremitsu chẳng hề có hứng thú hay quan tâm đến những thứ dễ thương. Kể cả khi đó là một đứa trẻ cực kỳ xinh đẹp đi chăng nữa thì phải xem đi xem lại hàng chục hàng trăm tấm ảnh của cùng một người cũng rất dễ khiến cho người ta cảm thấy nhàm chán.

“Ở đằng sau nữa cơ.”

Ngồi xuống bên cạnh Koremitsu và cùng nhìn vào album, Hikaru nói.

“Hử, không phải toàn là ảnh hồi sơ sinh à? Thế...”

Trông thấy một tấm hình nọ, bàn tay đang lật trang của Koremitsu liền khựng lại.

Những gì phản chiếu trên đó tuy vẫn là Hikaru hồi bé, nhưng chỉ

có duy nhất tấm ảnh này có xuất hiện một người nào đó khác ngoài Hikaru. Đó là hình ảnh rất rõ nét của một người phụ nữ đang bế Hikaru trên tay.

Người phụ nữ trẻ ấy ngồi trên một chiếc ghế, quay mặt về phía trước và mỉm cười nhẹ nhàng giống y hệt Hikaru.

Nhưng khuôn mặt này...

“Này, đây là mẹ của cậu sao? Tôi trông thấy một người y như thế này ở đám tang của cậu, người đó cũng là họ hàng của cậu hả?”

Người phụ nữ khoác trên người bộ kimono đen chợt mỉm cười trong khi đang khóc tại đám tang của Hikaru.

Nụ cười đó vẫn luôn ám ảnh trong tâm trí của Koremitsu.

Người phụ nữ đó rốt cuộc là ai? Tại sao cô ta lại mỉm cười yên bình ngay giữa một đám tang vậy nhỉ?

“Người đó là...”

Giọng của Hikaru đột nhiên nghẹn lại.

Ngẩng lên nhìn một cách khó hiểu, cậu trông thấy Hikaru đang rủ mắt xuống với biểu cảm đầy u ám.

Không nên hỏi câu đó sao?

Hikaru cắn chặt lấy môi và dường như tự chìm vào trong suy nghĩ của chính bản thân mình, điều này khiến cho Koremitsu cảm thấy một nỗi bất an khiến cơ thể tê dại chợt ập tới.

Khi cậu đang không biết nên nói thế nào thì Hikaru đột nhiên ngược mắt lên và nở nụ cười.

Đó là một nụ cười trong trẻo và rạng rỡ, cứ như thể biểu cảm cứng đờ ban nãy chỉ là ảo giác thôi vậy.

“Ừ, đúng thế. Là họ hàng bên ngoại của tớ.”

“Thế hả, thảo nào giống nhau thế.”

Koremitsu đáp lại với một giọng điệu đầy hào hứng. Cậu cảm thấy mình cần phải làm như vậy.

Có lẽ cậu thực sự không nên hỏi về người phụ nữ đó.

“Thứ tớ muốn cho cậu xem còn ở sau nữa cơ. Lật tiếp đi, Koremitsu.”

“Ờ, ờ.”

Koremitsu lật sang trang tiếp theo.

Ngay lập tức, không còn là những hình ảnh của một cậu bé sơ sinh nữa mà thay vào đó là những bức ảnh của Hikaru vào lúc khoảng hai hoặc ba tuổi, và khi Koremitsu tiếp tục lật, cậu ta lại trông thấy hình ảnh của Hikaru đã lớn hơn đó một chút nữa, tầm năm hoặc sáu tuổi, chụp cùng với các bé gái cũng cùng độ tuổi đó.

Có hai bé gái, một bé gái trông rất thông minh có mái tóc đen thẳng mềm mại, hơi cao hơn Hikaru và một bé đeo dải ruy băng màu trắng trên mái tóc đen xinh đẹp mượt mà đang rưng rưng nước mắt.

Ngoài ra còn có nhiều tấm ảnh khác chụp cả ba người hoặc chụp Hikaru với từng bé gái một.

Bé gái cao nhất trong số ba người sở hữu một vẻ mặt điềm tĩnh và lý trí, còn bé gái gắn ruy băng, nhỏ nhất trong ba người, thì lại có nét mặt khác nhau trong từng bức ảnh.

Lúc thì phòng má lên, lúc thì mở tròng mắt ra với khuôn mặt đỏ bừng, lúc lại liếc đôi mắt to long lanh rơm rớm nước mắt lên hờn

dối, rồi ngượng ngùng ngọ nguậy lung tung hoặc mỉm cười hạnh phúc.

“Lẽ nào, bé gái đeo ruy băng này là Aoi sao?”

Hikaru trả lời với một giọng hết sức nhẹ nhàng.

“Ừ. Người còn lại thì là Asa đấy.”

Cặp mắt nhìn vào bức ảnh cũng vô cùng dịu dàng,

“Asa chính là cái người xúi Aoi đừng nói chuyện với tôi đấy hả! Hóa ra cô ta là Asa sao?”

Koremitsu dòn hết căm phẫn nhìn vào cô gái có khuôn mặt thông minh ấy.

“Asa tên đầy đủ là Asai, là chị họ bên nội của tớ và là bạn thân của Aoi. Aoi và Asa hơn tớ một lớp, ba bọn tớ đã luôn chơi với nhau kể từ khi còn nhỏ.”

Trái lại, nét mặt của Hikaru vẫn tươi tắn và vui vẻ.

Khi ba người cùng đứng cạnh nhau, lúc nào người ở giữa cũng là Asai với biểu cảm vô cùng điềm tĩnh, còn Hikaru thì đứng bên trái với nụ cười tươi trên khuôn mặt. Bên phải là Aoi đang xấu hổ bước tới bước lui. Aoi dường như lúc nào cũng lén lút liếc nhìn Hikaru. Ấy vậy nhưng lúc chụp ảnh chỉ hai người với nhau thì cô lại phồng má lên và quay đi chỗ khác.

Khi Koremitsu thoáng liếc sang phía Hikaru, cậu nhận ra rằng má hai người đã gần đến mức dường như sắp chạm vào nhau, và đôi mắt trong vắt của Hikaru đang nhìn chăm chăm về phía hình ảnh của ba người bọn họ trong quá khứ.

Sau đó, bằng chất giọng tròn trịa, tràn đầy tình yêu thương ấy,

Hikaru thủ thí.

“Aoi từ hồi xưa đã rất vựng về... lại dễ xấu hổ nữa... Khi đến chơi, lúc nào cô ấy cũng phải đi cùng với Asa. Cô ấy phòng má lên và nói rằng 'Vì Asa nói muốn đến nhà Hikaru nên tớ mới đến thôi đấy' với khuôn mặt đỏ bừng. Mặc dù rất thích món sữa lắc ngọt ngào nhưng trước mặt tớ, cô ấy luôn cố gắng chịu đựng và cau mày nhấp lấy mấy ngụm cà phê không đường... Aoi chính là một cô gái như vậy đấy.”

Đôi mắt ấy mới ngọt ngào làm sao.

Giọng nói thì thằm ấy mới dịu dàng làm sao.

Koremitsu bỗng nếm trải một cảm giác nhộn nhạo trong người mà cậu chưa từng được biết tới.

Rốt cuộc thứ cảm xúc ngọt lịm nhưng chẳng hề ghê tởm, vừa ấm áp, lại vừa đau khổ này là gì chứ?

“Khi tớ bí mật cho đường vào trong cà phê của Aoi, cô ấy đã tròn mắt ngạc nhiên lắm. Sau đó cô ấy liền lườm tớ với gương mặt ửng đỏ. Gương mặt ấy quá dễ thương nên kể cả sau đó nữa, tớ vẫn không thể ngừng lén lút giấu Aoi bỏ đường vào trong cà phê. Còn Aoi thì cứ ráng sức nhìn chăm chăm vào chiếc cốc để tớ không thể bỏ đường vào trong đó.”

Những tháng ngày ngập tràn hạnh phúc.

Ánh nhìn mê mẩn như thể sắp tan chảy ra.

“Aoi trông rất dễ thương khi cô ấy bị bất ngờ. Phản ứng sau đó cũng buồn cười và đáng yêu nữa. Đó là lý do tại sao tớ lại càng muốn trêu chọc cô ấy nhiều hơn. Tuy rằng làm vậy đã khiến Aoi tức

giận bảo rằng cái người nhỏ tuổi mà lại trêu chọc người lớn tuổi hơn như tớ đúng là đồ xấu xa tinh tướng.”

Hạ thấp giọng xuống hơn một chút, Hikaru mỉm cười lặng lẽ.

“Hôn ước của tớ với Aoi tuy là chuyện do hai nhà quyết định, thế nhưng, tớ cũng đã từng nghĩ rằng nếu Aoi trở thành ‘Người thương yêu nhất’ của tớ thì tốt biết mấy...”

Đôi mắt ấm áp nhưng cũng vô cùng đau khổ ấy nhìn về phía Koremitsu.

“... Thế nhưng, Aoi... là... ‘Hy vọng’.”

Đó là một giọng nói lặng lẽ tựa như đang đưa nỗi buồn ấy thấm dần vào trong trái tim.

Hy vọng...? Chị ta á?

Trước khi đến đây, Koremitsu đã nổi giận với Aoi.

Cậu đã nghiêm túc cho rằng Hikaru nên quên đứa con gái bướng bỉnh và khó hiểu đó đi mới phải.

Nhưng, sự hiện diện của Aoi đối với Hikaru, dường như còn sâu sắc hơn nhiều so với những gì mà Koremitsu đã tưởng... Sâu sắc đến mức cho dù bị chửi mắng thậm tệ ngay trước mặt thì Hikaru vẫn dành cho cô sự trân trọng và nâng niu chẳng thể bị lung lay...

Khuôn mặt của Hikaru bất chợt trở nên cô đơn.

“Có lẽ vì thế đấy... Ôm lấy một cô gái là chuyện dễ dàng đến như vậy. Chỉ riêng với Aoi, tớ luôn luôn... cảm thấy như thể tớ không được chạm vào cô ấy. Chắc là do tớ sợ cô ấy sẽ thực tâm mà nói rằng cô ấy ghét tớ. Vì Aoi là... một người vô cùng quan trọng với tớ.”

Lồng ngực Koremitsu quặn thắt lại.

Sự tức giận mà cậu dành cho Aoi phai nhạt dần, và nỗi đau thì ập tới như những con sóng.

“Ngoài Aoi ra, cậu đã hẹn hò với rất nhiều các cô gái khác phải không?”

“Ừ.”

“Cậu đã từng cảm thấy muốn chia tay họ vì Aoi chưa?”

Trước câu hỏi của Koremitsu, Hikaru rủ mắt xuống.

“Không à?”

“... Nếu tớ nói rằng đã từng thì sẽ là dối trá, câu trả lời có lẽ là không. Bởi tớ không làm việc đó đơn thuần chỉ vì Aoi... Thế nhưng, đúng là tớ đã từng nghĩ rằng mình phải chia tay hoàn toàn với những người khác và hẹn hò với Aoi. Phải đoạn tuyệt với rất nhiều thứ và bắt đầu lại... Những món quà cho sinh nhật chính là để chuẩn bị cho điều đó. Vì vậy nên trước khi đi đến biệt thự, tớ đã gửi một lá thư... và chuẩn bị những món quà còn lại...”

Giọng thì thầm khản đặc của Hikaru bỗng ngắt quãng ở giữa chừng.

Dưới hàng lông mi đang rũ xuống, đôi đồng tử màu nâu nhạt được lấp đầy bởi một màu tối tăm như thể đầm lầy không đáy.

Koremitsu không biết Hikaru đã hẹn hò với hàng đám con gái ấy theo cách như thế nào. Cả việc cậu muốn đoạn tuyệt thứ gì, muốn bắt đầu cái gì nữa.

Thử nghĩ kĩ lại thì việc chia tay với những người phụ nữ khác vì Aoi thực ra là một điều vô cùng ích kỷ.

Những tên con trai không được cô gái nào theo đuổi mà nghe thấy điều đó ắt hẳn sẽ bực tức nghĩ rằng Hikaru đáng bị đâm một trăm nhát dao cũng nên. Còn những người phụ nữ đã bị chia tay có lẽ cũng muốn treo cổ Hikaru.

Thế nhưng, trông thấy một đôi mắt u tối đầy thống khổ như vậy, Koremitsu lại không thể nào lên tiếng đổ lỗi cho Hikaru được.

Cơ thể của Hikaru đã không còn ở thế giới này nữa.

Hikaru cũng vĩnh viễn chẳng thể nào ở bên Aoi, người cậu trân trọng và luôn nhắc đến với cái nhìn rất đổi ngọt ngào và dịu dàng.

Hikaru hoàn toàn rơi vào im lặng.

“ ... ”

Koremitsu chợt cảm thấy căng thẳng.

Đây, đây là cơ hội để báo đáp lại những lời an ủi của cậu ta ở trường đấy. Ừ, nhưng vào những lúc này thì nên nói điều gì để khích lệ cậu ta bây giờ? Cố lên, dù sao vẫn còn cả một tương lai phía trước cơ mà à, áy, nhưng cậu ta làm gì có tương lai nữa, cậu ta chết rồi mà.

Thái dương lại giật lên, cậu quyết định trước hết cứ thử đặt tay lên vai Hikaru đi đã.

Vậy nhưng, lẽ đương nhiên là bàn tay của Koremitsu chỉ xuyên qua vai Hikaru mà thôi, và thế là bàn tay không có chỗ để dụng lực vào đó liền cứ thế đập mạnh vào chính ngực cậu.

Hơn thế nữa, do cậu lỡ dồn lực hơi quá vào tay nên tạo thành một cú va chạm không hề nhẹ nhàng chút nào với lồng ngực và khiến cậu ngã ngửa ra đằng sau.

“Koremitsu, cậu đang làm gì vậy?”

Hikaru thắc mắc hỏi khi thấy Koremitsu đột nhiên tự đập vào ngực mình và ngã xuống.

“Nh-Nhiều chuyện. Tôi đang tập thể dục dụng cụ!”

“Tại sao lại tập thể dục dụng cụ bây giờ vậy? Mà đầu cậu đã đập bình một cái đấy.”

“Tôi nói là thể dục dụng cụ thì đó là thể dục dụng cụ! Làm xong thoải mái lắm, cậu cũng nên thử xem.”

Mặt cậu đỏ bừng lên, chân tay vung loạn xạ.

Đột nhiên, một giọng lạnh lùng vang lên trong căn phòng.

“Cậu là thể loại người nằm lãn lóc và độc thoại trong nhà người khác hả?”

Koremitsu ngạc nhiên đến mức giật bắn người dậy.

Đó là một cô gái cao ráo với mái tóc đen dài, mượt mà đang đứng ở cửa phòng khách và nhìn xuống Koremitsu bằng một ánh nhìn lạnh lẽo.

Người này, có lẽ nào...

Nét mặt đoan chính, khóe miệng đầy lanh lợi và đôi mắt hạnh nhân ấy là những đường nét vẫn còn giữ lại được từ thuở ấu thơ.

Hơn tất cả, sự khinh thường đong đầy trong ánh nhìn của cô vào Koremitsu mới chính là thứ khiến cậu chắc chắn về thân phận của người này.

“Asa.”

Hikaru thì thào cái tên vừa nảy ra trong đầu Koremitsu.

Quả nhiên chính là Asai!

Chị họ của Hikaru, bạn thân của Aoi.

“Cậu là Akagi Koremitsu học lớp 10E hả?”

Asai thốt ra tên của cậu ta như thể nó là một từ gì đó bản thủ lắm vậy.

Mái tóc đen tuyệt mỹ thả xuống từ bờ vai ấy chẳng kém cạnh gì so với mái tóc của Aoi, thế nhưng, khí chất của cô lại hoàn toàn khác hẳn. Đối lập với Aoi trẻ con, Asai có vẻ chín chắn hơn, ở cô tỏa ra khí chất sắc bén và lạnh lẽo.

Chiều cao của Aoi thuộc loại thấp hơn so với trung bình một chút, còn trái lại, Asai lại nhìn khá cao trong số các cô gái bình thường. Mặc dù thân hình cũng mảnh mai giống như Aoi, tuy nhiên, so với vẻ tinh tế và yếu đuối của Aoi thì Asai lại cho người ta cảm giác mạnh mẽ và vững chãi từ đầu đến chân.

Cảm giác mạnh mẽ ấy, ngay bây giờ, trong tình huống này, hẳn nhiên không phải là thứ có thể gây ấn tượng tốt cho Koremitsu, ngược lại, nó chỉ khiến cậu cảm thấy cô là một người con gái hết sức kiêu căng và khó gần.

Nhân tiện, vào lúc Aoi gây náo loạn ở đám tang, có phải chính cô Asai này đã khuyên nủ và kéo Aoi ra ngoài không?

Nhớ ra điều đó, Koremitsu liền đứng dậy và cúi kính nhìn lại Asai.

“Chị là Asa đấy nhỉ?”

“Tôi không nhớ đã cho phép cậu gọi tôi như thế.”

Asai chẳng thèm di chuyển dù chỉ một bước, chỉ lạnh lùng đáp trả.

“Đành chịu thôi, tôi đâu có biết tên chị là gì.”

“Là Saiga Asai.”

“Vậy sao, cảm ơn vì đã nói cho tôi biết. Thế tại sao chị lại ở đây vậy?”

“Tôi là chị họ của Hikaru. Cha của Hikaru nhờ tôi sắp xếp lại di vật của Hikaru nên đã đưa cho tôi giữ chìa khóa phòng này.”

Mặc dù bị Koremitsu cau có nhìn chăm chăm song Asai dường như chẳng tỏ ra sợ hãi gì hết. Cô nói, không hề né tránh ánh nhìn của cậu.

“Còn cậu đến đây làm gì? Tôi ngạc nhiên khi bác Maezono lại chịu mở cửa cho cậu đấy. Bề ngoài trông cậu chỉ như một tên côn đồ có khả năng ngôn ngữ nghèo nàn ấy thế nhưng hóa ra lại dẻo mồm dẻo miệng ra phết nhỉ.”

Koremitsu cau mày lại.

Ở bên cạnh, Hikaru vội vàng thủ thỉ.

“Asa đang cố làm cậu tức giận đấy. Đừng để bị kéo vào con đường mà Asa đã vạch sẵn ra.”

Koremitsu cố gắng nuốt vào những từ ngữ đang sắp sửa trào ra.

“Trong này có một cuốn sách mà tôi đã cho Hikaru mượn.”

“Cuốn sách gì?”

“Là *Dưới bóng những cô gái tuổi hoa* của Proust.”

“là *Dưới bóng những cô gái tuổi hoa* của P-Proust.”

Koremitsu máy móc lặp lại theo Hikaru. Nghe vậy, cặp lông mày của Asai liền khẽ nhướng lên.

“Gần đây, tớ đã bắt đầu đọc bộ tiểu thuyết *Đi tìm thời gian đã mất*

và mới chỉ đọc xong tập đầu tiên *Bên phía nhà Swann* thôi. Còn *Dưới bóng những cô gái tuổi hoa* là tập thứ hai đấy.”

“Hikaru nói rằng sau khi đọc xong *Bên phía nhà Swann* trong bộ tiểu thuyết *Đi tìm thời gian đã mất*, cậu ta đã trở nên yêu thích Proust, cũng vừa đúng lúc tôi có phần tiếp theo nên đã cho cậu ta mượn.”

Lông mày của Asai lại giật giật lên đầy khó chịu.

Thấy vậy, Koremitsu cảm thấy sáng khoái hơn một chút. Đúng lúc đó thì...

“Thế tức là cậu đã đọc *Dưới bóng những cô gái tuổi hoa* rồi nhỉ? Nội dung như thế nào vậy?”

Asai hỏi.

Hử, này, truyện đó như thế nào vậy, Hikaru?

Cậu dùng ánh mắt bắn tín hiệu sang bên cạnh, vậy nhưng, Hikaru lại làm ra một vẻ mặt khó xử.

“Xin lỗi, tớ cũng chưa đọc. Tại tớ bận xếp lịch hẹn hò quá nên cứ để ngâm ở đó suốt. Nhưng mà, đó là một cuốn sách xinh đẹp được các cô gái rất ưa thích đấy. Tớ chắc chắn tầm 85% đó là một câu chuyện tình lãng mạn.”

Đồ ngốc! Nếu sai thì sao?! Mà này, đừng có nói cho tôi tựa đề của một cuốn sách mà cậu chưa đọc chứ.

Koremitsu quay mặt về phía Hikaru và tạo ra hàng trăm những biểu cảm đầy phong phú. Còn về phía Asai...

“Sao vậy? Cậu không thể trả lời sao?”

Cô lại tiếp tục dồn cậu vào chân tường.

“Đó là một cuốn sách của người nhà tôi, không phải của tôi nên làm sao biết được.”

Mặc dù có hơi lấp bắp một chút nhưng cậu vẫn chống chế thành công.

“Người nhà cậu là ai?”

“Cái đó thì liên quan gì đến chị đâu.”

“Koremitsu, bình tĩnh. Thứ Asa để tâm tới không phải câu trả lời của cậu mà là cậu có bị dao động hay không đấy.”

Mặc dù đã được Hikaru cảnh báo nhưng có vẻ như hành động cau có quay mặt về chỗ không người và cất giọng run rẩy của Koremitsu đã khiến cho Asai tin chắc rằng cậu đích thực là một kẻ đáng ngờ mất rồi.

“Người không liên quan chính là cậu mới phải chứ? Cậu Akagi.”

Cô cất lời bằng chất giọng như của một công tố viên đang cáo buộc tên tội phạm.

“Ý chị là gì?”

“Tôi đã được nghe về tất cả những điều cậu nói với Aoi. Tôi không thể tin rằng cậu là bạn của Hikaru được. Hikaru không có người bạn là con trai nào hết. Không phải chỉ ở trường thôi... mà kể cả ở bên ngoài cậu ấy cũng chưa từng chơi với con trai bao giờ cả.”

“Tôi chính là người bạn đầu tiên của cậu ta.”

“Cậu đã nói vậy để đánh lừa Aoi nhỉ. Nói rằng mình đang giữ món quà sinh nhật mà Hikaru muốn tặng cho Aoi ư, đúng là một lời nói dối ngớ ngẩn. Kể từ khi Hikaru qua đời, đã có rất nhiều người giả vờ an ủi để tiếp cận Aoi, đến cậu đã là người thứ tư rồi. Chính vì

thế nên Aoi mới lại càng thêm ghét đàn ông hơn nữa. Trong số đó thì chính kế hoạch của cậu là thứ ngu ngốc nhất đấy.”

“Đó không phải là một kế hoạch, tôi cũng không hề lừa dối chị ta! Tôi chỉ được Hikaru nhờ truyền đạt lại cảm xúc của cậu ta cho Aoi mà thôi.”

“Cảm xúc của Hikaru...?”

Đôi mắt của Asai bỗng nheo lại đầy nguy hiểm.

Đó là một cái nhìn băng giá giống hệt một con dao sắc lẹm vậy.

Sóng lưng của Koremitsu chợt cảm thấy lạnh buốt.

Asai đang lặng lẽ nổi giận. Cô cất giọng, một giọng nói trầm thấp và lạnh lùng hơn bao giờ hết.

“Nếu thế thì hãy kể tôi nghe đi. Sau đó, nếu tôi cảm thấy rằng Aoi nên biết thì chính miệng tôi sẽ bảo cho cậu ấy biết. Quà sinh nhật cũng vậy. Nếu cậu muốn đưa nó cho Aoi thì cứ để tôi làm cho.”

“Thế thì chẳng có ý nghĩa gì hết! Hikaru đã nhờ tôi nói với Aoi chứ không phải chị. Vì vậy, tôi nhất định chỉ nói cho Aoi và tặng quà trực tiếp cho Aoi thôi!”

Lườm thẳng vào Asai, Koremitsu khẳng định.

Asai đáp trả sắc bén.

“Thế cậu có bằng chứng xác thực chứng minh những thứ đó là từ Hikaru hay không?”

Koremitsu bỗng á khẩu.

... Asai đã nói rằng cậu chỉ bắt đầu đi học ngay trước Tuần lễ Vàng đúng một ngày thôi! Cậu không thể nào trở thành bạn của Hikaru khi mới ở trong trường có một ngày được.

“Ngày cậu đi học, mọi người bàn tán âm ỉ rằng một học sinh mới nhập học bất hảo đã xuất hiện trong trường với bộ dạng chống nạng và băng bó kín mít cả người nên tôi nhớ rất rõ. Tôi tự hỏi tại sao, vào hôm hai người gặp nhau lần đầu tiên đó, Hikaru lại phớt lờ việc truyền đạt lời của mình đến với Aoi cho một tên học sinh có tiếng xấu đồn xa như cậu nhỉ?”

Koremitsu lén làm bầm trong đầu rằng đâu cần thiết phải nhắc đến tiếng xấu đồn xa chứ, Vậy nhưng, cậu cũng không thể bác bỏ được điều đó.

Nếu suy nghĩ theo lối bình thường thì hẳn nhiên là không thể nào có chuyện Hikaru nhờ Koremitsu giữ những món quà sinh nhật cho Aoi từ khi Hikaru còn sống được.

“Hơn nữa, cảm xúc của Hikaru rất cuộc là cái gì đây? Cậu định nói rằng Hikaru yêu Aoi ư? Thói trăng hoa của Hikaru là một căn bệnh. Thứ đó với một Aoi thuần khiết mâu thuẫn với nhau như nước với lửa vậy, chính vì thế nên Hikaru luôn khiến Aoi phải tức giận.”

Những điều Asai nói đều là sự thật, cho nên cổ họng của Koremitsu càng ngày càng nghẹn lại.

Hikaru cũng nhíu mày lại không biết nên làm sao.

Chết tiệt, chẳng nhẽ lại chịu thua sao?!

“Phải, Hikaru là một tên hám gái! Là Đại vương đào hoa! Kể cả là vậy thì Hikaru vẫn yêu Aoi! Cảm xúc của Hikaru là chân thật và tôi muốn truyền đạt lại điều đó với Aoi!”

Koremitsu nhô cằm ra, dồn hết sức lực để hét lên. Đáp lại, Asai

chỉ khẽ phì cười, một điệu cười khô khốc.

“Có gì buồn cười hả?!”

“Quả nhiên, rốt cuộc tôi vẫn không thể tin rằng cậu là bạn của Hikaru. Bởi vì cậu và Hikaru quá khác nhau. Tuy Hikaru trông có vẻ rất vô tư vô tâm nhưng thực ra lại rất sâu sắc, một con người phức tạp không bao giờ cho người khác thấy những gì ở tận đáy lòng mình. Còn cậu thì lại quê mùa, đơn thuần, diện mạo xấu xí, ngôn từ tục tĩu, trông thực sự ngu xuẩn. Nếu chọn một người như cậu làm sứ giả truyền tin thì Hikaru đúng là ngu ngốc hơn tôi tưởng nhiều.”

“Chị nói cái gì?!”

Asai thẳng thừng đưa ra một lời phán quyết.

“Cậu không có tư cách nói thay cho cảm xúc của Hikaru.”

Đó là một giọng nói gay gắt.

Nụ cười hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một ánh nhìn lạnh lẽo như có thể xuyên thủng qua ngay giữa trái tim đang nhìn chăm chăm vào Koremitsu.

Cứ như thể Asai muốn nói với Koremitsu rằng ‘ngữ như cậu thì hiểu được cái gì của Hikaru cơ chứ’.

Một cơn giận dữ liền dâng trào trong lồng ngực Koremitsu.

Đầu và tai cậu nóng đến mức như sắp bốc khói. Mạnh mẽ lờm trả lại ánh nhìn của Asai, Koremitsu gào lên.

“Tôi là bạn của Hikaru! Cho dù chỉ có vài phút trong duy nhất một ngày hôm đó khi Hikaru còn sống mà thôi, nhưng chúng tôi thực sự đã gặp nhau! Thực sự đã trở thành bạn bè!”

Vốn ban đầu chỉ là “giả định” mà thôi.

Cậu đã từng nghĩ rằng bị một con ma ám rồi bị nhờ vả toàn những chuyện kỳ quặc khó chịu hết biết.

Khi bị Hikaru theo vào cả nhà vệ sinh và nhà tắm, nghe Hikaru làm nhảm về những câu chuyện nhảm nhí, Koremitsu cũng từng muốn Hikaru nhanh chóng siêu thoát và biến mất luôn cho rồi.

Hikaru là một tên trắng hoa, hám gái, cuồng hoa quá đáng, là một kẻ có cuộc sống viên mãn và thoải mái hoàn toàn khác hẳn so với mình.

Cả đời này cậu cũng không thể nào hiểu được!

Mỗi khi cậu phải nói dối rằng hai người là bạn thân thì dạ dày lại như đang cuộn trào lên.

Thế nhưng, khi biết được rằng cảm xúc của Hikaru đối với Aoi là nghiêm túc, Koremitsu đã thay đổi quan điểm của mình.

Cậu đã nghĩ rằng nếu tình cảm của Hikaru đến được với Aoi thì tốt biết mấy.

Sau đó, khi nỗi ám ảnh của Koremitsu bị gọi lại khiến cậu khóc lên nức nở, Hikaru đã lặng lẽ đến bên cậu.

Hikaru dịu dàng lắng nghe mọi lời căn nhắc của Koremitsu, cho dù nó có vô lý đến thế nào đi nữa. Cậu cố tình nói ra những điều nhảm nhí để vực dậy tinh thần của Koremitsu.

Koremitsu cũng biết rằng Hikaru sẽ mỉm cười để giấu đi nỗi đau và sự cô đơn của mình.

Vì vậy nên chính lúc này!

“Đối với tôi, Hikaru là một người bạn thực sự. Cho dù là thánh thần hay Tổng thống đi chăng nữa cũng không thể nào phủ nhận

điều đó! Tôi sẽ tự hào công bố với tất cả mọi người trên thế gian này! Hikaru là người bạn rất quan trọng của tôi!”

Bên cạnh, Hikaru mở to mắt ngạc nhiên.

Asai mím chặt môi lại và lạnh lùng nhìn vào Koremitsu. Bên trong đôi mắt hạnh nhân ấy, ngọn lửa giận dữ màu trắng xanh đang từ từ bùng lên.

“Tôi nhất định sẽ truyền đạt tình cảm của cậu ta đến Aoi cho mà xem!”

Cậu khẳng định với một ý chí sắt đá.

Asai lặng lẽ đáp lại.

“Cậu thực sự phiền phức, đến mức khiến tôi muốn dùng một con dao làm bếp để bắt cái miệng kia của cậu phải im lặng.”

“Đúng là trùng hợp thật. Tôi cũng đang bực mình đến mức muốn nhồi hết tất cả các chai ớt bột bảy vị vào mắt và miệng của chị đấy. Nhưng tôi đã nói xong hết những gì mình muốn nói rồi, và tôi cũng chẳng có việc gì với chị hết nên tôi đi về đây.”

Dứt lời, Koremitsu bước về phía cửa ra.

Asai thì im lặng.

Mặc dù do đang quay lưng lại nên cậu không thể biết được Asai hiện đang có vẻ mặt như thế nào, vậy nhưng, cậu vẫn cảm nhận được rõ ràng ánh nhìn chăm chăm của cô vào mình.

Không thèm quay lưng lại, Koremitsu cất lời.

“Quyển *Dưới móng những cô gái đuổi hoa của Plut*— nếu chị tìm được nó thì hãy trả lại cho tôi. Nó nằm trong bộ sưu tập sách của ông nội tôi đấy.”

Khi bước ra ngoài căn hộ rồi, Hikaru mới mở miệng.

“Koremitsu... mặc dù rất khó để nói ra điều này nhưng đó là Proust, không phải là Plut. Với lại, không phải là *Dưới bóng những cô gái đuổi hoa* mà là *Dưới bóng những cô gái tuổi hoa*. Mà hình như tớ còn nghe thấy cậu nói nhầm ‘bóng’ thành ‘móng’ nữa thì phải...”

“Ự! Nói nhầm mất rồi! Tôi đã cất công tỏ vẻ chất lừ như vậy rồi mà, chết tiệttttt! Thật ngượng quá!”

Bầu trời bắt đầu nhuộm màu đêm tối.

Vừa bước đi trên con đường dát vàng dưới ánh đèn đường trong một khu dân cư yên tĩnh nằm sát bên cạnh một công viên và thư viện, Koremitsu vừa ôm đầu rên rỉ.

“Cậu đã nói với tôi phải bình tĩnh nhưng tôi lỡ nổi quạu lên. Tôi đã quá nóng tính rồi.”

“Ự.”

Đừng có nhạt nhẽo đồng tình như thế chứ.

Cậu khẽ làm bầm trong đầu.

“Nhưng tớ đã rất vui. Cậu nói với Asa rằng tớ là một người bạn thực sự của cậu.”

Liếc sang bên cạnh, Koremitsu trông thấy Hikaru cũng đang mỉm cười nhìn về phía mình. Trong luồng ánh sáng trắng tỏa ra từ những cột đèn công cộng, cả mái tóc, đôi mắt và khóe môi của Hikaru đều đang tỏa sáng lấp lánh.

Bình thường, Hikaru vốn đã là một thiếu niên đẹp trai rồi, nhưng

vào giờ khắc này, niềm vui sướng và hạnh phúc vô bờ khiến cậu trông càng thêm rực rỡ làm Koremitsu bỗng trở nên bối rối.

“C-cái-cái đó là bởi vì cô ta làm tôi bức mình quá nên tôi mới nói vậy thôi. Tôi lỡ miệng...”

“Đó là một lời nói dối sao?”

“Kh-Không, đó là thật lòng... Tôi chỉ nói ra những gì mình suy nghĩ thôi...”

Nụ cười của Hikaru lại càng thêm hạnh phúc.

Aa, đừng có mà đưa khuôn mặt đó lại gần đây. Tai tôi sẽ nóng đến phụt khói ra mắt.

“Chẳng hiểu sao tớ cảm thấy như muốn hét lên. Không sao đâu nhỉ? Người khác dù sao cũng không nghe được giọng nói của tớ mà.”

“Ê, này...”

Chẳng kịp để cho Koremitsu cản lại, Hikaru cất cao giọng lên.

“Akagi Koremitsu là bạn của tôiiiii! Chúng tôi là bạnnnnnn!”

“C-Cậu tránh xa ra, bộ không thấy xấu hổ à?”

“Bạn bèèèèè! Tôi và Koremitsu là bạnnnnnnn!”

“Thôi đi, đã bảo thôi đi rồi mà.”

Mặt và đầu Koremitsu như đang sôi sùng sục lên. Ai đó làm ơn hãy ngăn tên say xỉn này đi.

“Bạn bèèèèèè! Là bạn bè thực sự đooooóóó!”

“Ừ, đúng vậy, không phải là giả nữa mà là bạn thực sự. Cậu đã thỏa mãn chưa hả? Dừng lại đi. Mà Cầu xin cậu đấy, dừng lại hộ tôi đi.”

Mặc dù biết rõ rằng những người xung quanh không thể nào nghe thấy được, vậy nhưng, Koremitsu vẫn cảm thấy xấu hổ như muốn độn thổ.

Có vẻ như việc gào lên hết cỡ khiến cho tâm tình Hikaru trở nên sáng khoái hơn, vậy nên, sau khi hét lên “Bạn bè! Là bạn bè thực sự đấy!”, thì...

“Tôi yêu Aoi!!!!!!”

Hikaru hét lên với khuôn mặt rạng rỡ.

“Tôi sẽ không bao giờ bắt cá hai tay nữaaaaa!”

“Tôi sẽ trân trọng một mình Aoi mà thôi ~~~ !”

Ở chính giữa con đường, hướng về phía bầu trời đêm, bằng giọng điệu tươi vui và đôi mắt sáng ngời, Hikaru ngọt ngào thề thốt.

Trông thấy dáng vẻ hạnh phúc và vui vẻ ấy, Koremitsu cũng liền bị cuốn theo tự lúc nào không biết.

“Ờ! Tôi sẽ là người chứng giám cho cậu!”

Cậu giơ mạnh cánh tay phải lên.

“Tôi cũng không chịu thua Saiga Asai đâu. Chắc chắn tôi sẽ gửi gắm những cảm xúc của cậu tới cho Aoi.”

“Ừ, và sau khi chuyển hết các món quà sinh nhật cho Aoi xong rồi thì chúng ta cùng đi tán gái thôi.”

“Này, không phải cậu sẽ chỉ trân trọng một mình Aoi thôi sao? Sao cậu đổi ý nhanh chóng thế?”

“Tôi muốn tìm kiếm một cô gái hoàn hảo không phải cho bản thân mình mà là cho Koremitsu cơ, Thế nhé, quyết định rồi đấy! Tôi sẽ tìm cho cậu một cô gái thích cười!”

Mắt Hikaru lấp lánh đầy ngọt ngào. Giọng nói của cậu rộn ràng vang vọng.

“Một đứa con gái thích cười không phải sẽ rất phiền phức sao?”

“Đối với Koremitsu thì kiểu con gái như vậy sẽ hợp hơn mà. Nhất định cô ấy sẽ cười thay cho cả phần của cậu nữa luôn. Chỉ cần ở bên cô gái đó, Koremitsu sẽ luôn vui mừng và hân hoan, rồi cô ấy sẽ khiến cậu cười theo luôn đấy.”

“Chả tưởng tượng ra nổi.”

“Tớ có thể nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Koremitsu này.”

“Đấy chỉ là ảo giác thôi.”

Không gian xung quanh thực sự vô cùng yên tĩnh.

Chỉ có một chiếc bóng trải dài trên mặt đất mà thôi, ấy thế nhưng, bên dưới bầu trời tối mờ như màu mực điểm xuyết vài ngôi sao lại có hai người bạn đang vai kề vai, vừa đi về nhà vừa trò chuyện rất vui vẻ.

“Này, Koremitsu, cậu có biết khi chết người ta sẽ đi về đâu không?”

Hikaru hỏi đầy vui vẻ.

“Ai mà biết được, tôi đã chết đâu.”

“Tớ nghĩ tớ sẽ bay lên vũ trụ.”

“Vũ trụ.”

“Phải.”

Hikaru đột nhiên ngẩng mặt lên trời.

Koremitsu cũng làm theo và ngửa mặt lên.

Trên nền trời thăm thẳm màu mực chỉ tỏa ra chút ánh sáng nhu hòa, những ngôi sao nhỏ rải rác, một ngôi rồi lại một ngôi.

Mặc dù đó là một luồng ánh sáng yếu ớt và mỏng manh, vậy nhưng, nó thực sự đang tỏa sáng.

Một bầu trời đêm ở thành phố.

“Đó, thì người ta hay nói rằng khi chết con người sẽ trở thành một ngôi sao mà? Linh hồn sau khi thoát khỏi cơ thể phàm tục sẽ rời khỏi Trái đất và bay lên vũ trụ. Như vậy, chúng ta sẽ trở thành một sự tồn tại của chỉ riêng tâm trí mà thôi và có thể du hành trong không gian vô hạn một cách tự do. Những ngôi sao chúng ta đang thấy rất có thể là linh hồn của những người đã chết đấy.”

Giọng nói của Hikaru lặng lẽ và trong trẻo như ánh trăng vậy.

Đôi mắt u huyền đang ngược nhìn lên trên bầu trời ấy cũng rất đổi dịu dàng.

Koremitsu bỗng nhiên lại cảm thấy muốn khóc.

“Rồi một lúc nào đó tớ cũng sẽ bay lên vũ trụ.”

Những lời của Hikaru khiến lồng ngực Koremitsu quặn đau.

“Sau đó, cậu sẽ khóc bù lu bù loa lên nhỉ?”

“T-Tôi còn lâu mới khóc, đồ ngốc.”

Koremitsu trợn mắt phủ nhận, cả gương mặt đỏ lựng. Còn Hikaru thì quay ra nhìn cậu bằng ánh mắt rạng rỡ.

“Ừ, như vậy thì tốt hơn. Tớ muốn cậu đưa tiễn tớ với một nụ cười trên môi.”

Cậu cất giọng rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Hứa với tớ đó, Koremitsu. Khi tớ bay lên vũ trụ, cậu phải nở nụ

cười đẹp đẽ nhất trong đời và nói tạm biệt với tớ.”

Koremitsu có cảm giác tim mình chột lạnh lẽo hẳn đi.

Một ngày nào đó, Hikaru cũng sẽ bay lên vũ trụ.

Vào lúc mọi chấp niệm của Hikaru đều đã được hoàn thành, cậu ta sẽ...

Đồ ngốc... Đừng làm cho tôi buồn ngay lúc này chứ, biết ý tứ hơn một chút đi, mất bao công sức chúng ta mới trở thành bạn bè mà.

Mặc dù lẩm bẩm trong đầu như vậy nhưng cậu lại không dám nói điều đó ra khỏi miệng, chỉ cúi kính đáp lại.

“Cậu đã hứa những hứa cuội nhiều quá rồi đấy. Cậu cũng lập bao nhiêu lời hứa với bọn con gái theo kiểu như thế rồi đúng không?”

“Tớ đâu có hứa những hứa cuội đâu. Tớ chỉ hứa toàn những điều quan trọng thôi.”

“Tán gái cũng là một lời hứa quan trọng hả?!”

“Tất nhiên rồi, đó là một lời hứa rất rất quan trọng.”

“Tôi có nói là sẽ đi với cậu bao giờ đâu!”

“Thế thì tớ đặt chỗ trước vậy.”

“Cũng không có chuyện đặt chỗ trước được đâu.”

“Keo kiệt. Chúng ta đã là bạn rồi cơ mà.”

“Kể cả là bạn bè đi chẳng nữa cũng không được.”

“Cậu khó tính quá đi.”

Hikaru nhún vai.

“Mà này, vào lúc gặp nhau lần đầu tiên, ‘việc muốn nhờ’ mà cậu

định bảo tôi là cái gì vậy?”

“À, cái đó...”

Hikaru nhìn về phía xa xăm và mỉm cười.

“Không cần nữa đâu.”

“Này, cậu nở nụ cười nhạt nhẽo đó là sao chứ? Cậu làm tôi tò mò rồi đấy, nói ra đi xem nào.”

“Tớ chỉ nói nếu Koremitsu chịu đi tán gái với tớ thôi.”

“Cái gì vậy hả?!”

“Nào, thế cậu sẽ làm gì?”

“ỰỰỰỰ, chơi bản quá. Mà này, cậu chết rồi mà, làm sao tán gái được!”

Không biết từ lúc nào mà cả hai đã đi ra tận con đường ven sông dẫn đến trường.

Những nhành cỏ lắc lư trong gió hấp thụ ánh trăng và phát ra một luồng ánh sáng nhàn nhạt.

Dòng sông bên dưới nhẹ nhàng trôi, bầu không khí ngọt ngào và ẩm ướt.

Dưới bầu trời đêm lấp lánh, hai người vừa tản bộ vừa trêu chọc nhau suốt cả dọc đường.

Cứ như những người bạn thân đã ở bên nhau mười năm rồi vậy.

Chương 5: Lời nói dối và tấm lòng chân thật của cô gái ấy

“Nghe này! Còn ba ngày nữa là đến sinh nhật của Aoi. Ngày mai là thứ Bảy, nếu muốn phân thắng bại thì chỉ còn duy nhất ngày hôm nay nữa thôi. Hãy tập trung tinh thần vào.”

“Ừ, Koremitsu.”

Sáng hôm sau, thứ Sáu, Koremitsu rời khỏi nhà với một tâm trạng phấn khởi. Sau khi bước xuống xe buýt và đi đến trường trên con đường ven sông thì...

“Có thể Asai đang tính toán chuyện gì đó đấy.”

Hikaru nói, có chút lo lắng.

“Tôi có cảm giác trong bụng chị ta chất chứa toàn những thứ đen tối. Trong cặp mắt nhìn trừng trừng vào tôi ẩn giấu một sức mạnh vô cùng khủng khiếp. Chính chị ta mới là người trông như thể đang bí mật cầm đầu bọn đầu gấu chuyên làm những chuyện thương thiên hại lý thì có”.

“C-Cái đó thì, ừm... đúng là tớ cũng không thể phủ nhận được.”

“Thật hả?! Chị ta chính là thủ lĩnh đầu gấu bí mật à?!”

“Cũng không đến mức đó... ừm...”

Hikaru ngập ngừng.

“Nhưng Asa là một người mạnh mẽ và thông minh. Vì chị ấy là

con một nên luôn yêu quý Aoi như em gái ruột của mình vậy, tớ thường xuyên bị chị ấy mắng là không chung thủy với Aoi. Chị ấy đôi khi rất dịu dàng và biết quan tâm tới người khác đấy.”

“Cậu đúng là ngọt ngào với con gái quá rồi đấy. Mà này, cậu, không lẽ nào! Cậu cũng đã từng hẹn hò với đứa con gái xấu tính chết tiệt đó hả?”

Thấy Koremitsu tỏ ra kinh ngạc, Hikaru lại khẽ mỉm cười.

“Hmm. Ngay cả khi chỉ còn duy nhất một người đàn ông trên thế giới thì Asa cũng tuyệt đối không hẹn hò với tớ đâu. Cho dù có tận thế đi chăng nữa thì tớ và Asa cũng nhất định không thể bên nhau được đâu.”

Hikaru nói với một giọng tự tin đến kỳ lạ.

“Akagiiiiiii!!”

Từ phía sau, Honoka chạy đến, váy áo không chỉnh tề và mái tóc rối xù.

Cô tròn mắt và nhú mày lại, đột ngột nắm chặt lấy cánh tay của Koremitsu với khuôn mặt trông vừa như kiệt sức lại vừa như giận dữ.

“Hả, sao vậy, Shikibu?!”

“May quá, cậu vẫn chưa bị làm sao.”

“Hả? Cậu đang nói cái gì vậy?”

“Tớ đã gọi điện thoại di động cho cậu mười cuộc rồi nhưng vẫn không thấy bắt máy nên rất lo lắng.”

“Điện thoại di động?”

Koremitsu lục tung cặp để tìm điện thoại và thấy có hơn mười

cuộc gọi nhớ của Honoka. Đây là lần đầu tiên cậu ta trông thấy một danh sách lịch sử liên lạc trên điện thoại dài lê thê đến như vậy.

“U oa, là do tôi lỡ tắt nguồn điện thoại.”

“Cái gì chứ?!”

Honoka nhướn mày lên.

“Áy, tại bình thường tôi cũng chẳng bao giờ nhận được bất kỳ cuộc gọi đến nào cả.”

“Vậy cậu mang theo điện thoại di động để làm gì! Cậu có biết là tôi đã gọi điện thoại trong tâm trạng như thế nào không... Ừừừ.”

“Có chuyện gì sao?”

Koremitsu nghiêm mặt lại và hỏi, Honoka liền bấu môi và ngược nhìn lên.

“Sau giờ học ngày hôm qua, tôi đã bị Hoàng nữ Asa hỏi về cậu đấy.”

“Hoàng nữ?”

“Là hội trưởng Saiga ấy.”

“Saiga là, à, ‘Asa’ ấy hả? Chị ta là hội trưởng hội học sinh sao?”

“A-Asa á?! Cậu dám gọi hội trưởng là Asa...!”

Honoka lại tròn mắt và há hốc miệng ra.

“Có gì đáng ngạc nhiên hả?”

Koremitsu thắc mắc quay sang nhìn Hikaru. Hikaru chỉ nhún vai ra chiều ngán ngẩm. Cậu cũng chẳng hiểu thế có nghĩa là sao.

Bỗng, Honoka nắm lấy cổ áo sơ mi của Koremitsu và đưa mặt lại gần.

Cô phòng má và trừng mắt lên với Koremitsu.

“Cậu đúng là chẳngggggg biết cái gì hết ấy nhỉ. Nhắc đến Saiga Asai hay còn được gọi là Hoàng nữ Asa, học sinh lớp Mười một, thì đương nhiên người ta phải biết đó là hội trưởng hội học sinh của khối Cao trung rồi. Không chỉ vậy, chị ấy còn là hội trưởng hội học sinh cả từ hồi còn học tiểu học và sơ trung nữa đấy! Chị ấy là người nắm giữ quyền lực tuyệt đối thuộc tầng lớp ‘quý tộc’ cao quý nhất trong học viện này đấy, nghe nói thậm chí cả giáo viên cũng không dám chống lại hội trưởng Saiga cơ.”

Honoka liền thoáng kể lại với giọng điệu tràn đầy giận dữ về chuyện một thành viên trong ban giám hiệu chống lại Asai đã đột ngột bị thuyên chuyển công tác hay chuyện một giáo viên khác có ý kiến với cách làm việc của Asai đã bị cho thôi việc ngay giữa học kỳ.

“Tiểu thư Aoi là bạn thân của hội trưởng Saiga, mà nói đúng hơn thì hội trưởng giống như một người giám hộ của Tiểu thư Aoi vậy, có tin đồn rằng tất cả những người con trai muốn tán tỉnh Tiểu thư Aoi đều bị hội trưởng giám sát. Hội trưởng đã hỏi tôi rất nhiều thứ về cậu, lúc đó đôi mắt của chị ấy chẳng hiểu sao trông cực kỳ lạnh lẽo, mặc dù nét mặt ôn hòa nhưng lại làm cho tôi cảm thấy cóng hết cả người... Chắc chắn vì cậu tán công Tiểu thư Aoi quá mãnh liệt nên hội trưởng Saiga đã để mắt đến cậu. Cho dù có gọi bao nhiêu lần đi chẳng nữa thì cậu cũng không nghe máy nên tôi cứ đoán chắc là...”

Koremitsu chăm chú nhìn đôi lông mày của Honoka, và mặc dù cặp lông mày ấy đang nhướn lên đầy bướng bỉnh, cậu cũng nhận ra

rằng đôi mắt ấy đang ngấn lệ vì lo sợ.

... Tại sao cậu ta lại làm ra một gương mặt kích động và tuyệt vọng như vậy chứ?

Đây là lần đầu tiên cậu đứng sát một cô gái đến như thế này, quả là một cảm giác kỳ lạ.

“Shikibu đang lo lắng cho cậu đấy. Đúng là một cô gái tốt.”

Hikaru thủ thỉ với một khuôn mặt dịu dàng.

“Phải rồi, cậu đã lo lắng cho tôi phải không? Cảm ơn nhé.”

Ngay lập tức, má Honoka liền ửng đỏ lên, cô nhanh chóng buông bàn tay đang nắm lấy cổ áo Koremitsu ra.

“C-c-c-c-cậu đang nói cái gì thế?! Tôi chả lo lắng gì hết... Hừ. Dù sao thì cậu cũng có vẻ là thể loại người cho dù có bị đá cho hàng trăm cú vẫn có thể đứng dậy mà. Tôi chỉ đang cố gắng khuyên cậu đừng có chọc vào hội trưởng Saiga nữa thôi, chứ chẳng lo lắng chút nào... ch-chỉ là tôi sợ bị cho là đồng phạm của cậu rồi bị ăn tươi nuốt sống thôi!”

Cô quay ngoắt đi chỗ khác và nói đầy cáu kỉnh.

“Shikibu đáng yêu quá đi.”

Hikaru khúc khích cười. Koremitsu thì chẳng hiểu gì hết.

“Nói tóm lại, cậu cứ tạm án binh bất động một thời gian đi.”

“Không được. Dù sao thì hôm qua, tôi cũng đã cãi nhau một trận với chị ta rồi.”

“Hả?”

Honoka quay mặt lại về phía Koremitsu. Đôi đồng tử tròn xoe. Một khuôn mặt kinh ngạc cực kỳ khoa trương như thể mặt của một

diễn viên hài vậy.

“Bởi lúc tình cờ gặp nhau trên đường về nhà, chị ta đã ra lệnh cho tôi như thể mình cao quý lắm vậy, nên tôi đã đáp lại theo kiểu ai mà thèm nghe chị chứ, đồ hâm dở ấy.”

“Tại sao cậu lại nói như thế chứ?!”

Nhíu mày lại, Honoka cuống quít kêu lên

“Làm gì còn cách nào khác. Vì tôi không thể nào nhượng bộ được nữa.”

Koremitsu bĩu môi đáp lại.

“Cậu thực ngu ng...”

“Nếu Saiga định làm gì với cả cậu thì tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Ngu ngốc, Honoka đang định thốt ra như vậy nhưng không biết vì lý do gì mà đột nhiên lại đông cứng tại chỗ.

Honoka lại mở trừng mắt, trong lúc đó, màu đỏ đã lan rộng ra đến tận tai và cổ cô.

Sao vậy? Cậu ta sao thế? Sao tự dưng lại đỏ mặt chứ?

“Koremitsu, cậu không thể nào nói tớ là kẻ trắng hoa được. Tớ nghĩ cậu cũng khá có thiên phú về khoản này đó.”

Hikaru khẽ lẩm bẩm.

“Cậu nói cái quái gì nhằm nhí thế hả?” Toan vặc lại Hikaru như vậy, thế nhưng, Koremitsu lại vội vã nuốt vào.

Trong lúc đó, Honoka cuối cùng cũng phản ứng lại được.

“Ồ, đồ ngốc! Cậu không cần phải quan tâm đến tôi. Tôi có thể tự bảo vệ bản thân mình. H-hừ, đừng có mà xem thường tôi, được cậu bảo vệ thì, hừ, a-a-a-a-ai cần chứ.”

Vừa tránh đi ánh nhìn của Koremitsu, cô vừa nhấn mạnh.

“Bó tay... thật đúng là bó tay, đây không phải lúc để lo cho người khác. Cậu vẫn chưa hiểu tình hình của bản thân mình đâu. T-tự dưng cố tình tỏ ra ngầu rồi đòi bảo vệ... A không được, tự nhiên mặt tôi nóng quá. Ch-chúng ta đang thu hút sự chú ý rồi đấy.”

Đến khi Koremitsu chợt nhận ra thì đúng như Honoka nói, các học sinh trong học viện đều đang đi ngang qua bọn họ với vẻ mặt kinh ngạc.

“Đi tránh xa ra một chút đi, tôi không muốn bị nghĩ rằng mình đi học cùng với một tên đầu gấu đâu.”

Cúi xuống, cố gắng che đi gương mặt đỏ bừng của mình, Honoka bắt đầu rảo bước nhanh hơn.

“Tôi không phải là đầu gấu!”

“Đừng nói chuyện với tôi!”

Honoka nhanh chóng bước xa dần.

“Gựựự, con gái đúng là khó hiểu.”

Đang tưởng cô lo lắng cho cậu vì chuyện Asai thì đột nhiên cô lại nổi giận, rồi đột nhiên đỏ mặt, tỏ rụt rè, nhút nhát, thế rồi lại tiếp tục nổi giận, biểu cảm thay đổi đến chóng mặt.

Vừa đi bộ vài mét sau Honoka, Koremitsu vừa tỏ ra cáu bẳn, còn Hikaru thì cất tiếng.

“Shikibu rất dễ thương đấy. Tính cách cứng rắn cộng với một trái tim thuần khiết là sự kết hợp hoàn hảo nhất. Cực kỳ đáng yêu luôn. Đây là lúc mà cậu nên đuổi theo, cầm lấy tay cô ấy và nói ‘Tớ muốn đi đến trường cùng với cậu’ đấy, Koremitsu à. Tớ đoán chắc mặt

Shikibu sẽ càng đỏ bừng lên đó. Aa, tớ muốn trông thấy cảnh tượng đó quá.”

Hikaru tỏ ra vô cùng phấn khích.

Cậu... thế còn Aoi thì sao?

Koremitsu nhìn Hikaru bằng ánh mắt tràn ngập khinh bỉ.

Thật khủng khiếp, tại sao mình lại mất bình tĩnh như vậy nhỉ?

Trong khi bối rối không biết lý do tại sao con tim mình lại trở nên xôn xang như vậy, Honoka tiếp tục rảo bước nhanh về phía trước.

Mặt mình đang đỏ bừng hết cả lên rồi.

Hôm qua, cô đã được Saiga Asai đưa đến văn phòng của Hội học sinh và hỏi chuyện về Koremitsu. Bởi vì bạn Shikibu xem ra có vẻ gần gũi với cậu ta, Asai đã nói vậy.

Tuy rằng sự uy hiếp đong đầy trong đôi đồng tử xinh đẹp kia khiến cho Honoka cảm thấy căng thẳng đến mức toàn thân run lên lẩy bẩy, vậy nhưng, rốt cuộc, cô vẫn dũng dạc nói.

“Akagi mặc dù bên ngoài trông giống một tên đầu gấu nhưng thực ra lại là một người rất nghiêm túc và nỗ lực, rất chân thành với người mình yêu! Hơn nữa, cậu ta không bao giờ sử dụng bạo lực với phái nữ, ngay cả khi bị em tưởng nhầm là một kẻ quấy rối và đấm đá túi bụi thì cậu ta cũng chưa bao giờ đá lại, cậu ta là một người lịch thiệp! Cậu ta rất thích mèo... hay không thì em không biết, nhưng cậu ta viết chữ rất đẹp, còn luôn hoàn thành bài tập về nhà nữa!”

Nếu như bao che cho Koremitsu thì có lẽ Honoka cũng sẽ bị coi

là cùng một giuộc với cậu ta mất. Đồi đầu với Asai quả thực không phải là một sự lựa chọn thông minh.

Dù biết là vậy nhưng... cô vẫn không ngừng hét lên.

“Akagi Koremitsu là một người tốt hơn so với ấn tượng bên ngoài rất nhiều!”

Tại sao mình lại nói những thứ như thế nhỉ? Sau đó hội trưởng đã tỏ ra cực kỳ bức bối làm mình sợ hết cả hồn.

Ấy vậy nhưng...

“Nếu chỉ có thể thôi thì em xin phép được cáo lui.”

Cô bước ra khỏi văn phòng sau khi cứng rắn thốt ra một câu như vậy.

Không thể tin nổi bản thân mình được nữa.

Không ngờ mình lại bắt chước cậu ta gây sự với Hoàng nữ Asa đó.

Cô chẳng có tư cách gì để nói Koremitsu là ngu ngốc cả.

Hội trưởng nhất định sẽ không chịu để yên đâu, nếu có chuyện gì xảy ra thì...

“Tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Chợt nhớ tới gương mặt và giọng nói đầy nghiêm túc của Koremitsu, má cô lại tiếp tục nóng lên. Chẳng hiểu sao tự dưng cô lại nói những lời như của nhân vật chính trong một bộ tiểu thuyết lãng mạn ở ngoài đời thế chứ.

“Tôi sẽ bảo vệ...”

U oaaaaaaa, thôi đi, thôi đi.

Giữa lúc đang đấu tranh quần quai thì cô đã đi đến đầu cầu

thang.

Hử?

Honoka bỗng nhận thấy có gì đó kỳ lạ đang diễn ra.

Một đám đông đang tụ tập ở hành lang. Các cô nữ sinh xì xào với nhau những câu như “Thật khủng khiếp” hay “Ai lại làm ra chuyện như thế này chứ?” với khuôn mặt rưng rưng nước mắt.

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Cô vội vàng thay giày và bước về phía đám đông, đúng lúc ấy thì...

“Hono.”

Cô bạn tóc bím liền cất tiếng gọi.

“Michiru, có chuyện gì mà âm ỉ vậy?”

Michiru buồn bã cau mày và đáp lại.

“Thật khủng khiếp, có người đã viết nguệch ngoạc lên rồi cắt vụn tờ báo về Điện hạ Hikaru rồi.”

Cặp mắt của Honoka liền bị thu hút về phía bảng thông báo.

Trên đó là bài báo tưởng niệm Mikado Hikaru bị rạch thành hình chữ X và năm lớp giấy màu được dùng để viết những lời nhắn nhủ đến cậu.

Cái đó là sao vậy chứ?

Từ đằng sau đám đông, Koremitsu nghi ngờ nhìn lên tờ báo và năm lớp giấy màu được dán trên tường bằng một vế mặt cau có.

Cả bài báo lẫn những mảnh giấy màu đều bị rạch thành hình chữ X.

Cảm ơn, vĩnh biệt, tớ rất yêu cậu.

Những từ ngữ được viết ra bằng bút màu đen ấy và tấm ảnh của Hikaru, tất cả đều bị đè lên bằng những đường cắt chéo.

Bên cạnh Koremitsu, Hikaru cũng nín thở nhìn lên những dấu X khủng khiếp sừng sững trên bài báo viết về bản thân và những lá thư được gửi đến cho mình ấy.

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Kẻ nào đã làm ra chuyện này?

Koremitsu đi xuyên qua đám đông và tiến lên phía trước.

Những người nhận ra vẻ mặt căm giận với đôi mắt gườm gườm của Koremitsu đều giật mình co rúm người lại.

Một con đường mở ra ngay trước mặt Koremitsu, bầu không khí xung quanh trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Vừa chìm trong ánh mắt của những người xung quanh, cậu vừa bước đến ngay trước bảng thông báo.

Bặm chặt môi lại, Koremitsu trừng mắt nhìn chăm chăm vào dấu X bên trên bài báo và những mảnh giấy màu bằng một biểu cảm nghiêm trọng.

Ai đã dùng dao rọc giấy để cắt sao? Những vết cắt này không hề zíc zắc mà chạy một đường thẳng tắp.

Trong đầu Koremitsu hiện lên hình ảnh dấu X xấu xí hằn lên trên bức họa, nghĩ đến đó, lồng ngực tự nhiên thất lại.

Một đường kẻ màu đen chạy chéo cắt ngang qua bậc cầu thang chan hòa ánh sáng.

Khi Koremitsu đưa những ngón tay lạnh lẽo của mình chạm vào mặt cắt của bài báo thì đột nhiên, có thứ gì đó nho nhỏ khẽ rơi trên ngón chân phải của cậu.

“?”

Cậu ngồi xổm xuống và nhặt nó lên bằng ngón tay. Đó là một ngôi sao màu bạc có kích cỡ bằng một nửa hạt gạo mà thôi.

Hikaru cũng nhìn vào nó.

“Cái này...”

Ngay giữa lúc Hikaru đang lằm bằm gì đó thì...

“Akagi.”

Một người đàn ông bỗng gọi tên Koremitsu.

Quay lại nhìn, cậu trông thấy một thầy giáo có vẻ mặt nghiêm khắc đang đứng cùng một người phụ nữ trẻ là giáo viên chủ nhiệm lớp Koremitsu.

Cô giáo chủ nhiệm của Koremitsu đang lúng túng co rúm người lại, còn bên cạnh đó, thầy giáo lớn tuổi cất giọng đầy gay gắt.

“Em có thể ra đây một lát được không?”

Từ vẻ mặt yếu đuối của cô chủ nhiệm và ánh nhìn khắt khe của thầy giáo kia thì Koremitsu cũng hiểu được rằng câu chuyện sắp tới sẽ chẳng phải là thứ gì hay ho đối với mình rồi.

“Là thầy giám thị Nishidera.”

Giọng nói thì thầm của Hikaru nghe có vẻ cũng vô cùng căng thẳng.

Koremitsu đáp lại.

“Vâng ạ.”

Sau đó, cậu liền theo sau thầy giám thị.

Những ánh nhìn hiếu kì xung quanh như những chiếc kim bén

nhọn đâm vào người Koremitsu.

Cậu liếc thấy bóng dáng Honoka đang nhìn với theo đầy lo lắng.

Đằng sau lưng, cậu nghe thấy một giọng xì xào.

“Thủ phạm chính là cậu ta, phải không? Chính vì thế nên cậu ta mới được gọi ra còn gì?”

“Có một học sinh đã thấy em đang rạch những tờ giấy màu với một con dao.”

Bước vào một căn phòng chật hẹp có treo biển phòng quản lý học sinh, ngồi đối mặt với nhau trên bàn hội nghị, thầy giám thị liền cất lời cáo buộc Koremitsu.

“Hả? Ai cơ?”

Koremitsu cất giọng kinh ngạc.

Thầy giám thị đáp lại với giọng nghiêm khắc.

“Thầy không thể tiết lộ điều đó. Nhưng không chỉ có một mà có đến ba học sinh đều nói rằng sau giờ tan học ngày hôm qua, mấy em ấy đã nhìn thấy em dùng một con dao rạch những tờ giấy màu ra.”

Cái gì cơ?!

Ngay lập tức, cậu liền nhận ra.

Là âm mưu của Saiga sao?

Nếu không phải thế thì không thể nào lại có tới ba người chứng kiến một chuyện mà cậu không hề làm như thế được.

Honoka đã nói rằng hội trưởng Saiga không bao giờ bỏ qua cho những kẻ đối địch với mình, các giáo viên và học sinh dám chống lại hội trưởng đều bất ngờ bị rời khỏi trường.

Chết tiệt, đồ hạ lưu, Saiga Asai. Chẳng nhẽ gán cho người khác một thứ tội lỗi không có thật chính là cách làm của chị ta sao?

Mặt cậu căng ra, lồng ngực bắt đầu sôi sục.

Nhận ra cặp lông mày của Koremitsu đang dần nhíu lại và lửa giận dâng đầy lên trong mắt cậu, Hikaru cố gắng khuyên giải.

“Koremitsu, tớ ở bên cạnh cậu 24/24 nên biết rất rõ đó không phải cậu làm mà. Thế nên làm ơn bình tĩnh lại đi. Đừng nóng giận.”

“Hiện tại hãy chịu khó nhẫn nhịn đi. Phải nói chuyện thật bình tĩnh với thầy giám thị.”

Koremitsu hít sâu vào một ngụm không khí.

Cậu lại thở dài ra, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc.

Nếu Hikaru không ngăn cậu lại thì hẳn mọi chuyện đã hỏng bét rồi.

Có khi cậu đã gầm lên ‘lời bọn đã nói là tôi làm lên đây, gọi cả hội trưởng hội học sinh Saiga ra’ nữa cũng nên.

Nếu cậu làm như vậy thì rất có thể sẽ bị nghĩ là chống đối lại giáo viên.

“Em không làm việc đó.”

Vừa nhìn chăm chăm vào thầy giám thị, Koremitsu vừa đồng dục nói.

Cả thầy giám thị và cô giáo chủ nhiệm đều tỏ ra thận trọng khi thấy Koremitsu bình tĩnh phủ nhận cáo buộc đó.

“Nhưng có phải là mấy hôm trước em đã hét lên giận dữ với các bạn học sinh đang viết thư lên giấy màu ở đó không?”

“Cái đó thì... em không hét lên với những người ở đó và chuyện

đó cũng chẳng hề liên quan gì đến vụ việc lần này cả.”

“Thế có nghĩa là các bạn nhân chứng đã nhìn nhầm sao?”

“Em không biết vì em không phải là bọn họ. Nhưng em nhớ rõ những gì mà bản thân mình đã làm ngày hôm qua. Em đã rời trường trước khi tiết học cuối cùng kết thúc. Vì vậy, nếu họ thực sự trông thấy thủ phạm thì đó không phải là em, ngay từ đầu em đã không làm điều đó rồi.”

“Vậy em có gì để chứng minh rằng mình đã đi về nhà lúc đó không?”

“Em đã gặp hội trưởng Saiga tại căn hộ nơi Hikaru sống. Hội trưởng sẽ có thể chứng minh cho điều đó.”

Chỉ cần nhắc đến cái tên ấy thôi là Koremitsu đã cảm thấy khó chịu rồi.

Trong khi cậu vừa cố gắng nuốt xuống thứ cảm xúc đang chực chờ dâng trào vừa đáp lại thì thầy giám thị lại chẳng may bị dao động.

“Nếu là chuyện đó thì thầy đã nghe được từ em Saiga rồi.”

Ông ta nói, ánh mắt tràn đầy sự khinh thường.

Cái gì cơ?!

“Saiga bảo thầy rằng em đã tự nhận mình là bạn của Mikado Hikaru nhưng bị em ấy chỉ ra là không thể nên đã nổi giận dùng đũa lên.”

Điều đó thì hẳn nhiên là đúng như trong thực tế.

Tuy nhiên, giọng điệu của thầy giám thị cứ như thể đang khẳng định rằng Koremitsu là một kẻ lừa đảo đóng giả làm bạn của Hikaru

hay là một tên điên không phân biệt được giữa ảo tưởng và hiện thực vậy. Nhất định Asai cũng đã nói theo kiểu như vậy cho thầy giám thị nghe.

“Bởi vì em đã rất kích động nên em ấy lo sợ em sẽ làm ra hành động gì dại dột. Có lẽ lúc ấy em đã quay trở lại trường học cũng nên, với chừng đó thời gian là quá đủ rồi.”

“Đừng c...!”

Đừng có mà bịa đặt vớ vẩn! Vào lúc câu nói đó sắp sửa nhảy ra khỏi miệng Koremitsu thì...

“Koremitsu! Nhịn đi!”

Hikaru đã kịp thời ngăn lại.

“Tớ biết. Tớ biết cậu không làm mà.”

Mặc dù đại khái đã kiềm chế được bản thân song trái tim Koremitsu vẫn điên cuồng gào thét và đầu thì nóng phừng phừng lên.

Thậm chí đến việc thở cũng trở nên khó nhọc.

Không biết có phải do cảm thấy được mối nguy hiểm từ ánh sáng sắc lẹm lóe lên từ đôi mắt và hơi thở hỗn loạn của Koremitsu hay không mà cả thầy giám thị và cô giáo chủ nhiệm của cậu đều chột tử ra căng thẳng.

“Em... không làm chuyện đó. Hikaru và em thực sự là bạn. Vậy nên em sẽ không bao giờ đi cắt những lá thư gửi đến bạn của mình.”

Giọng nói ấy trầm xuống trong nỗi tức giận. Những ngôn từ như bị mắc kẹt trong cổ họng.

“Thực sự không phải do em làm sao?” Kể cả như vậy, thầy giám thị vẫn tiếp tục ngoan cố tra khảo cậu.

Mặc dù, không ít lần cậu đã suýt nữa nổi cơn thịnh nộ, tuy nhiên, do được Hikaru ngăn lại, Koremitsu tiếp tục khăng định.

“Em không làm chuyện đó.”

Cuối cùng thì...

“Sau khi thảo luận với Saiga, thầy sẽ nói chuyện với em một lần nữa.”

Cùng với một tiếng thở dài, thầy giám thị nói với Koremitsu.

Khi cậu rời khỏi phòng quản lý học sinh thì tiếng chuông báo hiệu kết thúc tiết học đầu tiên cũng vang lên.

“Akagi bị thầy giám thị gọi lên do cậu ta chính là thủ phạm rạch tờ báo và những tờ giấy màu đó đấy.”

“Quả nhiên là tên đầu gấu đó làm.”

“Tớ đã đoán như thế mà. Khi cậu ta hét lên với mấy đứa con gái ở hành lang trước đó, gương mặt của cậu ta thực sự khủng khiếp. Cả sáng nay cậu ta cũng trừng mắt lên nhìn bài báo đó bằng vẻ mặt cực kỳ đáng sợ luôn.”

“Cậu ta còn nói mình là bạn của Điện hạ Hikaru nữa chứ.”

“Không thể nào. Hai người bọn họ quá khác biệt, cứ như là Hoàng tử và thằng hầu ấy.”

“Làm gì có ai tin được chứ nhỉ.”

“Mà này, hình như cậu ta có đến dự tang lễ phải không?”

“Có có. Cái gì chứ? Cậu ta rình rập cả người chết cơ à? Nhất định do cậu ta bảo mình là bạn của Điện hạ Hikaru nhưng chẳng ai

thèm tin nên mới rạch đồng giấy màu đỏ để trả thù đấy.”

“Thật hèn hạ.”

Ở mọi nơi mà cậu đi tới, Koremitsu đều nghe thấy những lời bàn tán như vậy.

“ Hừ! Đứa con gái đó... Saiga Asai, không thể nào tha thứ cho chị ta được.”

Bước đi trên hành lang dẫn tới lớp học, cậu nghiêng răng kèn kẹt và găm gừ.

Chị ta dựng nên cái tội rạch bài báo đó cho mình, khiến tai tiếng của mình càng tăng lên rồi bị cô lập hoàn toàn. Còn non lắm. Cho dù chị ta không sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu đó thì mình cũng đã bị cô lập sẵn rồi, đã quen với việc bị người ta đôn đại thế này thế nọ rồi.

“... Liệu có thực sự là do Asa làm không nhỉ?”

Bên cạnh cậu ta, Hikaru rủ mắt xuống và lẩm bẫm với khuôn mặt ảm đạm.

“ Cách làm này không giống Asa chút nào.”

“Cậu đang nói cái quái gì vậy chứ?”

Koremitsu hạ thấp giọng hết cỡ.

Rõ ràng là dù thế nào đi chăng nữa thì chị ta vẫn thực sự giống một kẻ có khả năng làm ra những chuyện vô đạo đức như vậy còn gì?

Vậy nhưng, một cái cau mày lại xuất hiện trên khuôn mặt đẹp đẽ của Hikaru.

“Chuyện Asa đang cố gắng buộc tội cậu hẳn nhiên không sai, thế nhưng... Tớ nghĩ người rạch tờ báo đó thực ra lại là một người

khác. Asa chỉ lợi dụng cơ hội đó mà thôi.”

“Một người khác là...”

“Bởi vì nếu Asa mà biết ai đã làm thì sẽ không đời nào làm những chuyện như buộc tội cậu đâu. Không thể nào. Asa sẽ không mạo hiểm như vậy.”

Sự tươi vui nhanh chóng biến mất trong đôi đồng tử của Hikaru.

Thay vào đó là một biểu cảm lạnh lẽo, cứ như thể Hikaru đã trở thành một thực thể vô hình đang dần chìm sâu, thật sâu vào trong chính bản thân mình để kiếm tìm “câu trả lời” vậy.

Ngạc nhiên khi lần đầu tiên nhìn thấy một bộ mặt khác của Hikaru, dấu X cỡ bự trên bức họa kia lại chợt hiện lên trong đầu Koremitsu, khiến lồng ngực cậu đau đớn như sắp sửa vỡ ra. Ngay lúc đó...

Honoka từ phía bên kia chạy tới.

“Akagi, cậu ổn chứ?”

Vừa bối rối, vừa lo lắng, cô nhìn lên Koremitsu và hỏi.

Chẳng hiểu sao bỗng dưng Koremitsu lại thấy nhẹ nhõm.

“Ờ.”

Cậu trả lời.

“Thầy giám thị hỏi gì vậy?”

“Hỏi xem tôi có phải là thủ phạm hay không. Nhưng tôi không làm chuyện đó.”

Thực chất cậu vẫn còn đang tức điên về Asai và thầy giám thị, thế nhưng, không muốn khiến Honoka phải lo lắng, cậu cố tình làm ra một khuôn mặt như thể chẳng thèm bận tâm gì hết. Nói vậy

nhưng bộ mặt bặm trợn ấy thì vẫn chẳng hề thay đổi.

Honoka ngượng ngùng mím môi lại.

“V-Vậy hả? Nếu vậy thì tốt.”

Cô lạnh lùng lí nhí đáp lại.

“Bạn Shikibu đang nói chuyện với tên đầu gấu Akagi kìa.”

“Thật đáng thất vọng, chẳng lẽ cả Shikibu cũng là đầu gấu sao?”

Koremitsu nghe thấy một ai đó nói như vậy.

Ngay lập tức, Koremitsu gào lên.

“Đứa nào vừa nhắc đến đầu gấu đấy hả?! Tôi không quan tâm các người có nói tôi là đầu gấu hay không, nhưng Shikibu không phải là đầu gấu!”

“Đ-đội đã, Akagi...”

Honoka tròn mắt lên và cố gắng ngăn cậu lại.

Hikaru vốn đang chìm trong suy nghĩ cũng hoảng hốt.

“Koremitsu, nổi giận vì Shikibu đúng là việc mà tớ nghĩ cậu sẽ làm, nhưng nếu gây náo loạn lớn ở đây thì cũng sẽ ảnh hưởng đến cả Shikubu nữa đấy.”

Hikaru cất lời khuyên giải.

“Gự.”

Koremitsu nghẹn giọng lại. Tuy nhiên...

“Gì chứ, nổi giận ngược lại bọn này à?”

“Chính mày mới là tên thủ phạm đã cắt những lá thư gửi đến cho Điện hạ Hikaru cơ mà.”

Những giọng nói khác lại vang lên. Năm đám Koremitsu run rẩy,

mạch máu trên trán như sắp sửa vỡ ra.

Chính vào lúc đó.

“Không phải! Cả đồng giấy màu và tờ báo đó không phải do cậu ấy cắt!”

Koremitsu không thể tin vào tai mình được nữa.

Hikaru cũng cứng đờ người lại, hai mắt mở to đầy kinh ngạc.

Người có khuôn mặt nhợt nhạt đang hét lên ấy chính là Aoi.

Tại sao Aoi lại...!

Koremitsu nín thở, tiếng hét của Aoi vẫn tiếp tục văng vào tai cậu.

“Không phải. Cậu ta không phải là người đó! Không phải! Không phải!”

Trong khi cơ thể mỏng manh như thể sắp vỡ tan ra ấy đang run rẩy, cô kêu lên “Không phải”, nỗi thống khổ tột bậc đọng đầy trong ánh mắt.

Đôi gò má xanh xao, mái tóc đen thẳng bay tán loạn trong không gian.

Giọng nói của Aoi dần yếu đi, và cuối cùng, lạnh lẽo ôm chặt lấy cơ thể mình, cô gục đầu xuống.

Tiếng chuông báo tiết học thứ hai vang lên, dội khắp khu hành lang tĩnh lặng như tờ.

Thứ hiện lên trong đầu của Koremitsu, người vẫn còn đang buông thõng tay đứng sững như trời trồng, là hình ảnh Aoi đang vạch dấu X lên bức họa của chính mình.

Giờ nghỉ trưa. Cầm lấy hộp cơm trưa của mình, Koremitsu bước lên tầng thượng, lọt vào tai cậu toàn là những tin đồn về vụ tờ báo của Hikaru.

“Là vị hôn thê của Điện hạ Hikaru đã làm đấy.”

“Từ hồi trước Tiểu thư Aoi đã luôn chê bai Điện hạ Hikaru rồi. Tại tang lễ cũng...”

Bên cạnh Koremitsu, Hikaru vẫn tiếp tục giữ im lặng với một biểu cảm nghiêm trọng.

Đặt chân lên tầng thượng, Koremitsu ngồi bệt xuống đất và duỗi thẳng chân ra.

“Cậu nghĩ sao? Aoi thực sự đã làm chuyện đó ư?”

Cậu do dự khẽ hỏi.

“Tôi không biết. Nhưng Aoi quả là có động cơ thật.”

Hikaru nhíu mày và đáp lại đầy khổ sở.

Aoi không thú nhận rằng cô đã rạch nó. Tuy nhiên, câu nói “Không phải” ấy nghe có vẻ giống như một lời tự thú đầy ăn năn do ý thức được tội lỗi của mình hơn là chỉ dùng để bảo vệ Koremitsu.

Nếu Aoi thực sự rạch bài báo đó thì sẽ đau đớn cho Hikaru lắm.

Cả những món quà cậu định sẽ trao cho Aoi vào Chủ nhật, vào đúng ngày sinh nhật của cô nữa, phải làm sao với chúng đây? Hikaru lại tiếp tục im lặng với một khuôn mặt ủ dột, vậy nên Koremitsu cũng không dám hỏi về điều đó.

Chết tiệt, nếu thế thì thà để mình là thủ phạm còn hơn.

Vào lúc cậu đang cắn ngập răng vào miếng sushi inari cỡ bự mà cô Koharu đã chuẩn bị cho với gương mặt nhăn nhó thì...

Đột nhiên, một thứ gì đó sáng lóe lên bên cạnh.

“!”

Tiếp theo, một tiếng tách liền phát ra, đồng thời, một nữ sinh đang hướng màn hình điện thoại di động về phía Koremitsu chợt xuất hiện trước mặt cậu.

Đó là cô gái có kiểu tóc ngắn đầy nam tính và một cơ thể bé nhỏ, nhưng trái lại, phần đùi đầy đặn và bộ ngực nở nang đằng sau lớp áo sơ mi của cô trông lại cực kỳ gợi cảm.

“Xin lỗi, Akagi! Tui có thể xin thêm một kiểu ảnh nữa được không? Lần này là từ phía trước nhé.”

Chưa cần nhận được sự đồng ý của Koremitsu, cô nữ sinh ấy đã nhanh chóng đi lên phía trước và một lần nữa khiến cho di động của mình sáng lóe lên. Những tiếng tách tách thông báo chụp ảnh xong liền vang lên.

“Cậu là ai vậy hả?!”

“Chào, tui là Oumi Hiina, học sinh lớp Mười, thành viên câu lạc bộ Báo chí. Học lớp 10D, thứ tự trong danh sách lớp là số 2. Nhóm máu AB, sinh nhật là ngày 3 tháng 2, cung Bảo Bình. Tui đang trong quá trình tìm bạn trai, và kiểu con trai tui thích là một người học giỏi các môn khoa học và đeo kính. Nếu là để phục vụ cho bài báo của mình thì tui thậm chí còn có thể mặc bộ đồ bơi đồng phục của trường, đeo thêm cả tai mèo và dọn dẹp vệ sinh trong toilet. Món ăn khoái khẩu của tui là mì Ý, so với mì Ý sốt thịt thì tui thích món mì Napolitan có rắc thêm nhiều phô mai vụn bên trên hơn. Quả nhiên mì Napolitan là phải đi với phô mai nhỉ? Suất mì Napolitan ở quán trà tên April Fool ở công ga có thêm cà phê, hồng trà, trà thảo dược

và kem bạc hà tự làm có giá tổng cộng 850 yên, nhà vệ sinh cũng sạch sẽ nữa, đúng là tuyệt cú mèo luôn. Cậu còn câu hỏi nào khác không?”

Càng nói, tốc độ bắn liên thanh của cô lại càng tăng, đến câu cuối cùng thì tốc độ ấy đã trở nên nhanh đến mức chỉ cần nghe thôi cũng đủ để Koremitsu cảm thấy chóng mặt rồi.

Mặc đồ bơi dọn dẹp toilet là cái quái gì vậy chứ? Mà không, trước đó thì...

“Tại sao cậu lại chụp ảnh người khác khi chưa được cho phép hả?”

Hơn thế, lại còn ngay giữa lúc này nữa chứ.

Cậu ném cho cô nữ sinh ấy cái nhìn như của một con dã thú hung tợn, vậy nhưng, cô lại không hề tỏ ra hoang mang.

“Tui đã hỏi là có thể chụp một tấm ảnh không rồi mà.”

“Tôi cũng không nói rằng tôi cho phép cậu chụp.”

“Áy, mấy chuyện nhỏ nhặt đó bỏ qua đi. Akagi, người đang trở thành đề tài nóng bỏng được bàn tán trong trường, hình như cậu nói cậu với Điện hạ Hikaru đó là bạn phải không?”

“Thế thì sao?”

Ắt hẳn cậu ta sẽ chuẩn bị nói rằng mình chẳng thể nào tin nổi chuyện đó hay còn lâu mới bị lừa dối như thế.

Tuy nhiên, Hiina vẫn giữ một khuôn mặt thân thiện và nói.

“Hiện tại tui đang tìm hiểu về Điện hạ Hikaru. Vì vậy nên tui đã thu thập rất nhiều thông tin”.

“Bộ cậu muốn viết lại một bài báo tưởng niệm Hikaru à? Lợi dụng

lúc hỗn loạn này ư?”

“À, sáng nay Akagi cũng đã gặp rắc rối lớn đấy nhỉ. Nhưng tui chẳng thèm để mắt tới vụ việc nhằm chán dính dáng tới tư thù cá nhân của một người nào đó đâu. Hầy, lời tự thú của Tiểu thư Aoi tuy rằng cũng có chút thú vị đấy, thế nhưng vẫn chỉ đáng xếp vào hạng ba mà thôi. Thứ mà tui đang theo đuổi là ‘Chân tướng về cái chết của Điện hạ Hikaru’ cơ.”

“Chân tướng về cái chết của Hikaru?”

Trông thấy Koremitsu nhăn mặt lại, Hiina nhếch miệng cười.

Nụ cười sắc sảo ấy như biến cô thành một cậu con trai, khiến cho Koremitsu bỗng giật bắn người lên.

“Là một tin đồn đấy. Rằng Điện hạ Hikaru không phải mất do tai nạn mà thực ra là bị giết.”

“!”

Koremitsu có cảm giác như bị hụt hơi.

Ý cậu ta là Hikaru có thể đã bị giết sao?

Thế là thế nào?! Hikaru!

Koremitsu đưa mắt về phía đương sự. Lúc này, Hikaru đang nhìn chăm chăm vào hư không, trên mặt là một biểu cảm trầm trọng và lạnh lùng đến mức như có thể đóng băng cả không khí lại vậy. Đôi môi thường ngày luôn hé nở nụ cười thì lại đang cắn chặt lại, hai gò má trắng muốt căng ra và trong mắt cậu lóe ra một tia sáng sắc lẹm.

Sau gáy Koremitsu nổi đầy da gà.

Không lẽ là thật sao?

“Ê này, Akagi? Tại sao cậu lại quay mặt lưng tung đi đâu vậy?”

Vào lúc Hiina cất tiếng gọi...

“Đây rồi! Akagi!”

Một giọng nói thẳng thốt vang lên, Honoka chạy ra từ đằng sau cánh cửa tầng thượng.

“Có chuyện gì vậy, Shikibu?!”

“Tiểu thư Aoi gặp rắc rối rồi! Chị ấy bị một đám fan của Điện hạ Hikaru kéo ra ngoài! Bầu không khí giữa bọn họ đang cực kỳ nguy hiểm.”

“Aoi!”

Hikaru hét lên.

“Ái chà chà, Tiểu thư Aoi, vì dám nói xấu Điện hạ Hikaru thậm tệ nên đã tự chuốc lấy sự căm ghét từ fan của Điện hạ Hikaru rồi. Hẳn là vụ việc lần này đã trở thành giọt nước làm tràn ly cũng nên?”

Hiina nói đầy vui vẻ. Koremitsu bỏ lại bữa ăn trưa đang dang dở và chạy về phía Honoka.

“Shikibu, bọn họ đã đi đâu rồi?!”

“Về phía khu rừng!”

Koremitsu phóng nhanh xuống cầu thang.

“A! Đợi đã! Akagi! Tui còn chưa lấy xong tư liệu!”

Hiina cũng chạy theo sau, bộ ngực nảy tung tung theo từng bước chân cô.

Phải bình an đấy, Aoi!

Không thể ngờ rằng trong một trường tư thục danh tiếng toàn

những cậu ấm cô chiêu thế này mà vẫn còn tình trạng gọi nhau ra để thanh toán. Khi con gái đã nổi điên lên rồi thì không thể biết sẽ làm ra chuyện gì nữa đâu.

Giữa lúc đang chạy vội xuống cầu thang thì từ phía trên đầu mình, Koremitsu chợt nghe thấy giọng nói căng thẳng của Hikaru.

“Koremitsu, nghe này. Tớ nghĩ rằng người rạch những mảnh giấy màu đó không phải là Aoi. Aoi có ‘động cơ’. Nhưng tính cách của Aoi khiến cô ấy không có khả năng ‘thực hiện’ nó. Tất nhiên, thủ phạm cũng không phải là Asa. Nếu Asa biết về chuyện Aoi vẽ một dấu X lên bức tranh của mình ngay giữa hoạt động của câu lạc bộ Mỹ thuật thì chị ấy sẽ không bao giờ làm chuyện gì khiến cho sự nghi ngờ bị chĩa vào Aoi đâu.”

Chạy qua hành lang, chẳng thèm thay giày, Koremitsu lao ra khỏi dãy nhà học. Trong khi đó, Hikaru tiếp tục nói với một giọng nghiêm túc.

“Phải, Asa không biết ai đã làm chuyện đó. Vì vậy, khi nhận được thông báo về bài báo và các mảnh giấy màu đã bị rạch nát, chị ấy liền cảm thấy đây là một cơ hội tốt đến thật đúng lúc và đầy trách nhiệm vụ việc đó cho cậu.”

Hơi thở ngắt quãng, vừa nhìn trái nhìn phải, Koremitsu vừa bước vào bên trong khu vườn nằm giữa hàng cây rậm rạp.

Giọng Hikaru càng trở nên nghiêm trọng.

“Điểm đáng chú ý của vụ việc này là lý do tại sao thủ phạm lại cố tình rạch tờ báo và những mảnh giấy màu đó thành hình dấu X. Nếu đó không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, nếu thực sự có người làm vậy với mưu đồ gì đó thì danh sách những kẻ tình nghi sẽ có

thể được thu hẹp lại. Thủ phạm không phải là Aoi. Cũng không phải là Asa. Nếu vậy thì...!”

Một giọng nói sắc bén vang lên như muốn xé toạc cả không gian.

“Cậu chỉ là vị hôn thê mà cha mẹ quyết định cho cậu ấy mà thôi!”

Quay về hướng đó, cậu ta trông thấy Aoi đang đứng tựa lưng vào một cái cây to. Cô cắn chặt môi, lông mày nhướng lên và vẻ mặt vẫn nhợt nhạt.

Có gần mười cô gái vây quanh Aoi.

Dường như bọn họ đều đang đồng thanh liên tiếp buộc tội Aoi.

“Bởi vì cậu không được Điện hạ Hikaru yêu nên đâm ra hận thù cậu ấy, đến chết cũng không tha, còn cất những lá thư gửi cho cậu ấy nữa, thật kinh tởm!”

“Điện hạ Hikaru thật đáng thương khi vớ phải một vị hôn thê có tính cách xấu xa đến vậy. Chẳng trách cậu ấy lại đi ngoại tình với người khác.”

Cho dù có bị mắng chửi như thế nào đi chăng nữa thì Aoi vẫn tiếp tục giữ im lặng với vẻ mặt cứng cõi. Cô nhất quyết không hé môi nửa lời, trong mắt lóe lên một luồng sáng đầy kiên định.

“Mày đang nhìn chằm chằm cái gì chứ? Sao mày không nói gì hả? Mày tưởng mày là ‘quý tộc’ học ở trường từ mẫu giáo nên được phép bỡn cợt với tui tao phải không?”

Một cô gái tỏ ra khó chịu trước thái độ của Aoi bèn giơ tay lên.

“Từ lâu tao đã không ưa nổi mày rồi.”

Koremitsu vừa chạy vừa dòn hết sức lực hét lên.

“Dừng lại ngay!”

Aoi tròn mắt lên kinh ngạc.

Các cô nữ sinh kia cũng đồng loạt quay về phía Koremitsu.

Koremitsu mạnh mẽ chen vào giữa và đứng chắn ngay trước mặt Aoi.

Gương mặt của Aoi khẽ đụng vào lưng Koremitsu khiến cô giật bắn người.

“Đừng có đụng vào chị ấy! Chị ấy là một người con gái vô cùng quan trọng! Nếu các người khó chịu với chị ấy thì cứ đánh tôi đây này!”

Đúng vậy! Aoi là người con gái quan trọng của Hikaru, bởi vậy nên cậu phải bảo vệ cô!

Mái tóc đỏ bay tán loạn, ánh mắt dữ tợn, cộng thêm hơi thở hỗn độn ấy của Koremitsu khiến cho tất cả các cô gái nghe thấy tiếng hét bất ngờ của cậu đều cứng người lại vì sợ hãi.

Hai người chạy tới sau đó là Honoka và Hiina cũng đứng chôn chân tại chỗ.

“Nào, đánh tôi đi!”

Koremitsu lớn tiếng đe dọa cô nữ sinh vừa vung tay lên kia.

“C-cái gì chứ, cô ta vốn chẳng bao giờ thèm để tâm đến cậu, còn hất xô nước rửa bút lông vào người cậu cơ mà. Hơn nữa, cô ta lại còn rạch nát những lá thư mà mọi người viết cho Điện hạ Hikaru nữa. Thế mà cậu vẫn bảo vệ cô ta sao? Cậu có ngốc không vậy?”

Cô gái ấy tuy sợ hãi nhưng vẫn lờm Koremitsu.

Chính vào lúc đó.

Hikaru nói một câu khẳng định đầy chắc nịch bên tai Koremitsu.

“Không, Aoi không làm chuyện đó.”

Koremitsu liền ngay lập tức quay sang nhìn Hikaru.

Ánh mắt của Hikaru, dữ dội và lạnh lẽo hết như giọng nói của mình, đang đổ dồn về phía các cô gái vây quanh Aoi.

Bọn họ không nhìn thấy được sự hiện diện của Hikaru.

Cũng chẳng thể nghe thấy giọng nói của cậu.

Vậy nhưng, Koremitsu lại nghe được.

Thế nên...

“Aoi không hề rạch đám giấy màu hay bài báo đó.”

Cậu phải truyền đạt lại cho họ những lời của Hikaru.

Phải bảo vệ Aoi quan trọng của Hikaru.

Các cô gái đều mở to mắt ra ngạc nhiên, còn Aoi thì co người lại đằng sau Koremitsu.

Hikaru giơ ngón tay mảnh mai của mình lên và chỉ vào một cô gái trong số họ, lúc này trông cậu như thể một Tổng lãnh thiên thần được Chúa phái xuống trần gian vậy.

“Thủ phạm chính là cậu.”

“Người đã làm chuyện đó chính là cậu.”

Koremitsu nắm mạnh lấy cánh tay của cô nữ sinh được Hikaru chỉ ra và kéo lên cao.

“Á.”

Cô gái ban nãy còn đang chửi mắng Koremitsu bỗng thét lên một tiếng khe khẽ.

Honoka hít sâu vào một hơi còn Hiina thì thủ sẵn điện thoại.

Các ngón tay trên bàn tay phải bị Koremitsu nắm chặt được sơn móng kỹ càng, trên đó, các hạt thủy tinh mang hình hài của một ngôi sao hay một bông hoa đang tỏa sáng lấp lánh.

Thứ đó trông giống y hệt ngôi sao rơi trên ngón chân của Koremitsu lúc trước.

Hikaru lặng lẽ cất lời.

“Tại sao tờ báo và các mảnh giấy lại bị rách thành hình chữ X, nếu như có dụng ý gì trong đó thì có nghĩa thủ phạm phải là người đã trông thấy Aoi vẽ một dấu X lớn lên bức tranh trong phòng mỹ thuật vào lúc đó. Có thể là do người đó căm ghét Aoi nên mới làm vậy để vu oan cho cô ấy.”

Vừa lắng nghe giọng nói của Hikaru, vừa cố gắng hiểu được tâm tình của cậu thắm đẫm trong những lời đó, Koremitsu cũng cất giọng giận dữ.

“Cậu là thành viên câu lạc bộ Mỹ thuật nhỉ. Cậu đã trông thấy tôi bị Aoi mắng cho té tát rồi mà? Cậu cũng đã nhìn thấy và biết rằng Aoi đã vẽ một dấu X lên bức tranh. Đó là lý do tại sao cậu đã cố tình rách bài báo và các tờ giấy màu theo hình dấu X để đồn sự nghi ngờ của mọi người về phía Aoi.”

Bị Koremitsu nắm lấy tay, ban đầu, cô nữ sinh ấy chỉ cứng đờ người ra, vậy nhưng, rốt cuộc, như một con cá bị câu lên, cô ta bắt đầu kháng cự bằng cách giãy giụa dữ dội sang hai bên, và rồi khi đã nhận ra rằng điều đó là vô ích, cô ta liền nhăn mặt lại cầu xin.

“B-bởi vì... tôi không thể tha thứ cho cô ta.”

Trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi và hoang mang, đôi môi khô khốc

của cô nàng tiếp tục cử động.

“Người đó đã nói rằng Điện hạ Hikaru tồi tệ, là thứ đàn ông rác rưởi, đ-đáng bị trời phạt nên...”

“Người đó”, ngay khi vừa thốt ra hai chữ ấy bằng một giọng nói đong đầy nỗi uất hận, cơn giận dữ và nỗi u sầu dần hiện lên trong đôi mắt bối rối của cô, cô gằn giọng thốt ra những lời ấy.

“T-tôi, khi Điện hạ Hikaru còn sống, do quá ngại ngùng nên đã không thể đến gần cậu ấy... vậy mà, người chẳng hề cố gắng chút nào cũng có thể trở thành vị hôn thê của cậu ấy lại... lại nói những điều khùng khiếp như vậy... Nếu là tôi thì cho dù có bị rạch miệng đi chẳng nữa tôi cũng sẽ không bao giờ nói vậy... Hừ. Nếu tôi là vị hôn thê, tôi sẽ trân trọng Hikaru nhiều hơn người đó. Sẽ cảm tạ thần linh vì điều đó, vậy mà... ấy vậy mà, cái người nói Điện hạ Hikaru là kẻ tồi tệ... một người như vậy mà lại là vị hôn thê của Điện hạ Hikaru.”

Cuối cùng, cô bật khóc.

Koremitsu chợt mỉm cười.

Khi Aoi vẽ một dấu X lên trên bức tranh, Koremitsu cũng đã tức giận đến nỗi không cách nào kiềm chế lại được và hét lên giận dữ với Aoi.

Cậu cũng rất hiểu cảm giác của cô gái định làm tổn thương Aoi, hiểu rõ đến mức lòng ngực như thể bị hàng ngàn hàng vạn chiếc kim châm vào vậy.

Khi được Koremitsu thả tay ra, cô gái đó liền ngồi sụp xuống, mặc kệ lớp váy xòe hết lên trên cổ, cô yếu ớt than khóc.

“Tôi vẫn luôn tôn sùng Điện hạ Hikaru. Chỉ cần có thể nhìn thấy

gương mặt đó thôi là đủ lắm rồi, vậy nhưng, cậu ấy lại ch-chết... Không... không thể gặp được nữa... Tôi không thể nào gặp lại Điện hạ Hikaru được nữa.”

Gương mặt của Hikaru trông cũng có vẻ buồn bã. Như thể xin lỗi vì đã không thể đáp lại những tình cảm mà cô thiếu nữ dành cho mình, cậu quỳ gối xuống trước mặt cô và nắm lấy bàn tay ấy.

“X-xin lỗi.”

Không hề biết rằng người mà mình luôn mong ước được gặp đang ở ngay trước mặt mình, cũng chẳng hay việc mình đang được chạm vào bàn tay của người ấy, cô nữ sinh vừa nức nở vừa liên mồm xin lỗi.

“Tôi, tôi biết... đó chỉ là sự ghen tuông một chiều của bản thân tôi mà thôi... nhưng mà... nỗi đau này là quá lớn... tôi không biết phải làm gì nữa... Xin lỗi... Xin lỗi.”

Các cô gái khác cũng lần lượt nói.

“Xin lỗi.”

“Xin, xin hãy tha thứ cho tôi.”

Bọn họ cúi rạp đầu xuống.

Vốn đã bị dị ứng với những lời xin lỗi, Koremitsu liền túa mồ hôi ra, đầu cũng nóng dần lên.

“Đồ ngốc! Mấy người đừng có mà xin lỗi! Nếu biết sẽ phải xin lỗi thì ngay từ đầu đừng có làm những chuyện điên rồ ấy nữa!”

Giữa lúc cậu đang gào lên thì...

Ở đằng sau, một giọng nói khản đặc cất lên.

“... ng lại đi.”

Aoi lẩm bẩm từng tiếng đứt quãng ở sau lưng Koremitsu.

“... Làm ơn... dừng lại đi. Dừng... xin lỗi.”

Nhìn lại, Koremitsu trông thấy Aoi đang run rẩy, gương mặt của cô xanh xao đến mức cắt không còn một giọt máu, trông tệ hại hơn cả sáng nay nữa. Rủ mắt xuống, vừa phát ra những hơi thở ngắn và khó nhọc, Aoi vừa nói.

“Người... đã rạch những tờ giấy màu đỏ không phải... là tôi. Thế nhưng... tôi đã luôn muốn làm điều đó.”

Hơi thở Koremitsu bỗng nghẹn lại trong cổ họng. Hiina đang theo dõi mọi việc bằng một cái nhìn vô cùng lãnh đạm. Còn Honoka và các cô gái khác thì đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Và rồi, trong đôi mắt của Hikaru, nỗi đau bắt chợt lan rộng. Mỗi lần Aoi mở miệng, mỗi khi đôi vai gầy guộc ấy run rẩy là nỗi đau ấy lại càng trở nên sâu sắc hơn.

“Như cậu đã nói, Hikaru không hề có tình cảm với tôi. Một kẻ lãnh nhăng ong bướm như vậy... tôi thực sự khinh thường. Lợi dụng hết người này đến người khác, rồi cũng chính vì vậy mà biến mất khỏi cõi đời này... cho đến tận cuối đời cũng vẫn cứ tự tung tự tác theo ý mình như thế...”

Giọng của Aoi bỗng ngừng lại giữa chừng. Gương mặt bắt đầu cau lại như sắp khóc, cô tiếp tục cất lời. Từng ngôn từ của Aoi lại tiếp tục để lộ ra nỗi đau và nỗi thống khổ như một vòng xoáy đang nhấn chìm trái tim cô.

“Tôi đã luôn khao khát được xé vụn tờ báo lẫn những mảnh giấy màu đỏ và vứt chúng đi... Tôi không thể chịu đựng việc sáng nào đi

học, thứ đầu tiên đập vào mắt bao giờ cũng là những thứ có liên quan đến Hikaru... Th-thế nên, khi nhìn thấy bài báo và những mảnh giấy màu ấy bị rách nát... tôi, tôi cảm thấy như chính mình là người đã làm chuyện đó vậy...”

Cơ thể mảnh mai của Aoi càng có vẻ mỏng manh và gầy guộc hơn, sắc mặt cô càng ngày càng nhợt nhạt và đôi đồng tử to tròn trông như thể sắp sửa vỡ tan ra vì đau đớn.

“Bởi vì tôi đã nghĩ rằng nếu như tất cả ký ức về Hikaru đều biến mất thì tốt biết mấy!”

Vào khoảnh khắc khi tiếng hét thống khổ ấy cất lên đầy nghẹn ngào, Koremitsu đã lo sợ rằng trái tim của Hikaru cũng sẽ tan vỡ cùng với âm thanh đó.

Hikaru, người vốn đang ở vị trí của người phán quyết trước đó, giờ lại đứng sững sờ như một tên tội phạm bị kết án.

Chẳng thể bào chữa, cậu chỉ mím chặt môi, với đôi mắt u sầu đến bất lực.

Aoi cúi đầu và phóng vọt đi.

“Đợi đã.”

Koremitsu chạy đuổi theo sau.

“Làm ơn đừng làm phiền tôi nữa. Cảm xúc của Hikaru, sự tồn tại của cảm xúc cậu ta dành cho tôi cũng vô lý hết như chuyện sao rơi từ trên trời xuống vậy!”

Aoi vừa chạy vừa hét lên.

Những ngôn từ làm cho lòng ngực Koremitsu thất lại.

Tại sao lại phải nói những điều như vậy chứ?

Hikaru đang ở ngay bên cạnh Aoi mà.

Cậu ấy đã lưu lại nhân thể chỉ để thực hiện lời hứa với Aoi thôi mà.

Ước gì ký ức về Hikaru sẽ biến mất... rồi thì đã luôn muốn phá nát và vứt bỏ đi tất cả, tại sao... bằng giọng nói nghẹn ngào ấy... giọng nói như thể sắp bật khóc như vậy, với ánh mắt đau đớn đến thế, tại sao...

Lòng ngực như bị bóp nghẹt, hơi thở dần trở nên khó nhọc hơn và một cơn đau chạy khắp cơ thể cậu!

Hikaru đã nói rằng chị là hy vọng của cậu ta! Vậy mà...

“Cầu xin chị đấy. Dừng lại đi! Saotome Aoi! Hãy nghe tôi nói đã!”

Aoi chạy từ khu vườn ra đến hành lang. Koremitsu dốc hết sức ra đuổi theo. Cảm nhận được sự tồn tại của Hikaru ở sau lưng mình đồng thời cũng cảm nhận được nỗi đau và nỗi tuyệt vọng của cậu, Koremitsu chỉ còn biết chạy hết tốc lực mà thôi.

Không còn thời gian nữa rồi.

Sinh nhật thứ mười bảy của Aoi rơi vào Chủ nhật, tức là ngày kia. Nếu cho đến lúc đó Aoi vẫn không chịu mở lòng thì Koremitsu sẽ không thể nào chuyển cho cô nốt sáu món quà còn lại được! Không thể truyền đạt lại tình cảm của Hikaru tới Aoi được!

Đây đã là cơ hội cuối cùng của Hikaru rồi!

Hikaru đã không thể nào cùng đón sinh nhật với Aoi được nữa rồi!

“Dừng lại đi! Saotome Aoi! Có thứ này tôi muốn đưa cho chị!”

Aoi chạy lên cầu thang.

Ánh sáng ban ngày rục rở hắt vào từ cửa sổ cầu thang.

“Này! Saotome Aoi! Saotome! Aoi! Tiểu thư Aoi!

Tiểu thư Aoi.

Đúng vào khoảnh khắc Koremitsu gào lên như vậy, Aoi liền run bắn người lên và đứng sững lại.

Vậy nhưng, cô không quay người lại mà chỉ ngồi sụp xuống như một thân cây đổ.

Tình trạng của chị ta có gì đó lạ lắm!

Koremitsu vội vã chạy lại gần.

“Tiểu thư Aoi! Tiểu thư Aoi!”

Hikaru cũng hoảng loạn gọi lớn.

Như thể ý thức đã rơi vào trạng thái mê man, Aoi mệt lử nhắm mắt lại, khó khăn hít thở. Ngay cả khi bị Koremitsu ôm lấy, cô cũng không hề kháng cự. Koremitsu tỏ ra kinh ngạc khi nhận thấy cơ thể của Aoi nhẹ bẫng.

“Hikaru, phòng y tế ở đâu?”

“Ở tầng một!”

“Chỉ đường cho tôi đi.”

Ôm lấy Aoi, cậu chạy đến phòng y tế.

Trên đường đi, cậu đụng phải Honoka và Hiina, hai người bạn này cũng đuổi theo sau bọn họ.

“Đợi đã! Đó là cái gì vậy?! Tiểu thư Aoi bị làm sao thế?!”

“U oaa, bé công chúa kìa! Tui chụp ảnh được không?!”

“Đồ ngốc! Cậu mà chụp là tôi sẽ giết đấy!”

Chỉ kịp hét lên như vậy, cậu tiếp tục lao đi.

Đặt Aoi nằm xuống trên giường trong phòng y tế xong, cuối cùng Koremitsu cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Áo và tóc của Koremitsu ướt đẫm mồ hôi, đến mức có thể vắt ra được.

“Làm việc quá sức, thiếu ngủ cộng thêm thiếu dinh dưỡng ấy mà.”

Nhân viên y tế nhíu mày lại.

Có vẻ như chuyện Aoi cảm thấy khó chịu không phải chỉ mới bắt đầu ngày hôm nay, vào hôm kia, cô cũng đã từng phải bỏ dở tiết học để nghỉ ngơi trong phòng y tế một lần.

“Lúc đó, cô đã nói đi nói lại với em ấy là phải đảm bảo đủ thời gian ngủ và dinh dưỡng tối thiểu rồi mà. Quả nhiên em ấy vẫn còn bị vướng bận về chuyện của Hikaru nhỉ. Dù cũng chẳng trách được...”

Những lời thì thầm đầy khó xử ấy lọt vào tai Hikaru nghe giống y hệt như những lời buộc tội vậy, cậu rủ mắt xuống.

Nghe nhân viên y tế yêu cầu bọn họ trở lại lớp học sau giờ nghỉ trưa, Koremitsu khẳng khẳng nói, nhất quyết không chịu rời xa chiếc giường có Aoi đang nằm.

“Em sẽ ở lại cùng chị ấy ạ!”

“Cô ơi, xin cô hãy để cho Akagi ở lại ạ.”

Không biết là do mềm lòng trước lời cầu xin của Honoka hay do sợ hãi trước ánh nhìn trừng trừng đầy oán niệm của Koremitsu mà

nhân viên y tế đành đồng ý.

“Cảm ơn, Shikibu.”

“Ừ, ừ. Tiểu thư Aoi... mong rằng chị ấy sẽ sớm khỏe.”

Đáp lại bằng một giọng khe khẽ để không làm phiền đến Koremitsu, Honoka bước ra ngoài.

Koremitsu đau lòng nhìn xuống Aoi đang nhắm mắt lại và ngủ trên giường.

Thiếu ngủ? Làm việc quá sức? Lại còn thiếu dinh dưỡng nữa ư? Vậy là sao chứ?

“Chị ta... mặc dù mạnh mẽ như vậy nhưng lại luôn ở trong tình trạng căng thẳng quá độ.”

Vẫn kiên cường lên lớp, chăm chỉ học hành, sau giờ học vẫn tiếp tục vẽ tranh ở phòng mỹ thuật... cô nỗ lực khiến người khác tưởng rằng mình vẫn có thể trải qua một cuộc sống thường nhật không hề có chút biến động gì so với khi Hikaru còn sống, vậy nhưng, sự thật lại không phải như thế.

Sâu thẳm trong trái tim mình, cô đã luôn bị tổn thương, đã luôn phải đau đớn vật lộn.

Ất hẳn để không ai biết được điều ấy, cô đã phải cố gắng hết mình để tỏ ra mạnh mẽ.

Dù vẫn đang chìm sâu trong giấc ngủ, từ hàng lông mi của Aoi, những giọt nước mắt trong suốt cứ trào ra.

Hikaru quỳ xuống bên cạnh giường và nhìn vào khuôn mặt say ngủ của Aoi với ánh nhìn tràn ngập hối hận.

“... Aoi cũng đã nhận ra... rằng người rạch tờ báo và những

mảnh giấy màu ấy là một thành viên trong câu lạc bộ Mỹ thuật... Chính vì cho rằng mình là nguyên nhân gây ra tất cả những việc đó, cô ấy đã vô cùng đau khổ... Bởi Aoi là một con người như vậy mà.”

“... Không phải... Cậu ta không phải là người đó. Không phải. Không phải.”

Aoi đã hét lên những lời đó trên hành lang với một khuôn mặt dường như sắp khóc.

Lúc đó, cô thực sự đã bảo vệ Koremitsu.

Ngay cả khi hành động ấy chỉ xuất phát từ mặc cảm tội lỗi mà thôi.

... Tôi... đã luôn khao khát được xé vụn tờ hảo lẫn những mảnh giấy màu đó và vứt chúng đi...

Đồng thời, những ngôn từ ấy ắt hẳn cũng là suy nghĩ thực sự của Aoi.

... Khi nhìn thấy bài báo và những mảnh giấy màu ấy bị rách nát... tôi cảm thấy như chính mình là người đã làm chuyện đó vậy...

Cô còn thú nhận trong khi run rẩy rằng mình đã từng ước nếu như những ký ức về Hikaru tất cả đều biến mất thì tốt biết mấy.

Nói rằng tình cảm của Hikaru không tồn tại.

Nghĩ về cảm giác của Aoi, người đã thốt lên những câu ấy, rồi lại nghĩ về cảm xúc của Hikaru, người đã phải lắng nghe nó, trái tim Koremitsu lại bắt đầu đau dữ dội.

“... Aoi từ hồi xưa đã như vậy rồi. Những lúc cô ấy buồn đến không chịu nổi, những lúc tưởng như sắp bật khóc, lúc nào cô ấy cũng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ bằng cách nói ‘Không có gì cả đâu’ rồi

phòng má lên và quay đi chỗ khác. Vậy nên...”

Hikaru khẽ nói với một giọng thủ thỉ rầu rĩ.

Cô tỏ ra tức giận bởi thực chất cô đang buồn bã.

Bởi vì sự thật là bản thân mình không được Hikaru yêu mến khiến cho cô khổ sở và đau đớn, đến mức nước mắt dường như cũng tuôn ra.

Sau khi mẹ bỏ đi, Koremitsu đã vẽ dấu X lên tất cả những tờ thư pháp của mình, hết tờ này đến tờ khác.

Aoi cũng giống như vậy.

Giống như Koremitsu ở thời điểm đó, chỉ có thể dùng việc phủ nhận hết tất cả mọi thứ để bảo vệ trái tim mình.

Aoi trong bức ảnh được dán ở album mỗi khi không được đứng cạnh Hikaru là lại lén liếc về phía cậu.

Mặc dù vậy, khi chỉ có hai người chụp cùng nhau, cô lại quay đi chỗ khác.

Sự vụng về của Aoi, nỗi đau và nỗi khổ của Aoi, Hikaru chắc chắn hiểu những điều đó hơn bất cứ ai. Đó là lý do tại sao tiếng hét của Aoi hẳn đã tạo thành một vết cắt sâu hoắm đâm thẳng vào trái tim của Hikaru.

Hikaru vẫn tiếp tục rủ mắt xuống và nhìn Aoi đầy u sầu.

Cậu cố gắng dùng đầu ngón tay lau đi những giọt nước mắt lăn trên gò má kia, vậy nhưng, chúng lại chỉ có thể xuyên qua mặt cô mà thôi.

Mặt Hikaru cau lại vì đau đớn.

Lòng ngực của Koremitsu cũng có cảm giác như vừa bị chẻ đôi

ra.

Khi Hikaru đang ở đây, cậu muốn lay Aoi dậy và nói vậy.

Cậu muốn nói rằng Hikaru vẫn đang lo lắng cho cô rất nhiều.

Sau vài lần cố gắng thử chạm vào Aoi, Hikaru liền buồn bã thu tay về.

Đôi môi khép chặt lại, và sau khi nhìn Aoi với một ánh mắt tràn ngập nỗi đau buồn sâu sắc, cậu liền mỉm cười, một nụ cười xinh đẹp đến nhói lòng, rồi dịu dàng nói.

“Koremitsu... Có một máy bán hàng tự động ở trước cửa phòng y tế. Cậu có thể ra đó mua một chai sữa lắc được không? Để Aoi thức dậy có thể uống nó.”

“Ờ, ờ.”

Tiếng chuông reo thông báo kết thúc tiết học thứ năm.

Đứng dậy khỏi chiếc ghế xếp, Koremitsu rón rén sao cho không gây tiếng động và bước ra hành lang.

Nụ cười của Hikaru ban nãy vẫn khiến trái tim cậu đau buốt lên.

Sau khi do dự một chút, cậu vừa bỏ tiền xu vào máy bán hàng tự động, vừa cất tiếng hỏi điều mà mình đã luôn bận tâm từ nãy đến giờ.

“À... hẳn đây không phải là lúc để hỏi chuyện này nhưng...”

Cố gắng để giữ bình tĩnh, cậu ta cảm thấy đầu ngón tay bám vào nút sữa lắc của mình đang dần ướt mồ hôi và cổ họng có chút run rẩy.

“Chuyện... cậu bị giết... là thật hả?”

Cạch. Tiếng một chai sữa lắc rơi xuống khay lấy hàng vang lên.

Hikaru nhìn lại Koremitsu bằng một ánh mắt lạnh lẽo đến mức khiến cậu cảm thấy có gì đó không được tự nhiên.

“Cô nàng trong câu lạc bộ Báo chí đã nói như vậy đấy.”

“...”

“Nếu chỉ là bịa đặt thôi thì kệ nó đi.”

“Thế nào nhỉ?”

Hikaru đáp lại bằng giọng điệu điềm tĩnh.

“Vì tớ là tên Hoàng tử ba lừng nhặng chuyên lừa đảo phụ nữ mà... chắc cũng có nhiều cô gái muốn giết tớ lắm đấy.”

Câu trả lời đó như một sự lảng tránh đầy tinh tế vậy.

Tại sao Hikaru lại phải lảng tránh chủ đề này?

Khi suy nghĩ về nó, sống lưng Koremitsu bỗng trở nên lạnh buốt.

Chẳng nhẽ “tin đồn” mà Oumi Hiina đã nhắc tới là thật sao?

Hikaru giữ im lặng.

Vào lúc Koremitsu đang cảm thấy như có một thứ gì đó lạnh lẽo mắc lại trong cổ họng mình thì...

“Cậu Akagi.”

Saiga Asai đang đứng đó nhìn sang với một ánh mắt bực bội.

“Tôi nghe nói Aoi đã ngất xỉu.”

“Hiện tại chị ấy đang ngủ trên giường ấy.”

Vừa trả lời, cậu vừa nhặt chai sữa lên.

Nhiệt độ nóng hổi của nó khiến cho những đầu ngón tay của cậu bỗng rát.

“Sữa lác...?”

Asai cau mày.

“Tôi định mua cho Aoi uống.”

Cậu vừa dứt lời thì ánh mắt của cô lại càng trở nên dữ dội hơn nữa.

“Cậu đã nghe được từ Hikaru? Rằng Aoi thích sữa lắc hơn cà phê ư?”

“Ừ.”

Toan vào lại phòng y tế, Koremitsu liền bị một giọng nói nghiêm khắc giữ lại.

“Akagi, cậu có thể quay về lớp học được rồi. Tôi sẽ ở lại với Aoi.”

“Tôi có chuyện muốn nói với Aoi.”

“Nếu cậu ở đây thì bệnh tình của Aoi sẽ càng trở nên trầm trọng hơn đấy. Không phải ngay từ ban đầu, lý do khiến cho Aoi ngất xỉu chính là vì cậu sao?”

Gương mặt của Hikaru bỗng cứng đờ ra.

Koremitsu cũng đứng sững lại.

Quả đúng là... người cứ kiên quyết đuổi theo Aoi trong khi cô đang chạy trốn và khiến cô phải vào phòng y tế chính là Koremitsu.

Việc các nữ sinh trong câu lạc bộ Mỹ thuật lập kế hoạch đẩy tội rạch tờ báo và đốt giấy màu đỏ cho Aoi, ban đầu, cũng là do Aoi nổi giận với việc Koremitsu hàng ngày đi đến câu lạc bộ Mỹ thuật nên mới mắng chửi Hikaru.

Cậu chỉ nóng vội muốn truyền đạt cảm xúc của Hikaru mà không hề để ý thấy rằng Aoi đang khổ sở đến mức chẳng thể ăn uống đầy đủ, cũng chẳng thể chợp mắt vào ban đêm.

Tức giận trước lời nói của Aoi, cậu đã hét lên và nói những điều khùng khiếp.

Bị một con chó hoang với ánh mắt hung tợn như cậu ngày ngày bám theo, rồi bị la thẳng vào mặt như vậy, hẳn nhiên trong nội tâm, cô đã cảm thấy vô cùng sợ hãi. Có thể chính cậu là người đã làm vết thương lòng của Aoi càng lan rộng ra hơn cũng nên.

Bên cạnh Koremitsu, Hikaru cúi đầu xuống, chẳng thể làm được gì hơn nữa.

Nắm chặt chai sữa lắc trong tay đến mức lớp da tiếp xúc cảm tưởng như sắp bốc cháy, Koremitsu cũng chẳng thể phản bác lại điều gì.

Mình đã dẫn Aoi vào đường cùng sao?

Asai nghiêm mặt lại.

“Đó là sai lầm của tôi khi rời mắt khỏi Aoi và để cậu ấy đi một mình. Tôi cũng sẽ tự kiểm điểm về chuyện này. Kể từ giờ, tôi sẽ không cho phép bất kỳ ai, kể cả fan của Hikaru, làm ra những chuyện tổn thương Aoi nữa.”

“Những người đó cũng có lý do của họ. Chị không nên gia tăng thêm hình phạt nào nữa. Nếu Aoi biết thì chị ấy sẽ lại tự trách mình đấy.”

Koremitsu nói, nhìn chăm chăm vào Asai.

“Tôi không cần cậu phải chỉ dạy về Aoi đâu.”

Cô đáp lại với giọng câu kính.

Nói đoạn, Asai ném cho Koremitsu một cái nhìn băng giá.

“Ngay cả khi cậu thực sự là bạn của Hikaru đi chăng nữa thì nó

cũng không phải là cái có để biện minh cho những lời nói và hành động làm tổn thương Aoi của cậu, tôi cũng sẽ không bao giờ chấp nhận một người như cậu là đại diện cho Hikaru đâu.”

Từng từ từng chữ đều xuyên thẳng qua trái tim của Koremitsu.

Lòng bàn tay vẫn nắm chặt lấy chai sữa lắc của cậu dần tê liệt và mất đi cảm giác.

“Tôi sẽ nói lại một lần nữa. Akagi Koremitsu, cậu không có tư cách nói thay cho cảm xúc của Hikaru. Không ai có thể làm điều đó cả.”

Koremitsu phải nói một điều gì đó.

Cậu là người đại diện chính thức của Hikaru, chính vì vậy nên cậu phải phản bác lại điều đó.

Phải, một điều gì đó...

Cho dù dạ dày có quặn lên như sắp sửa bị bực ra, cho dù đầu có đau nhức như búa bổ đi chẳng nữa thì cậu cũng phải....

Vào lúc đó, một giọng nói chột lặng lẽ vang lên

“Koremitsu... Đủ rồi.”

Koremitsu khó có thể tin được đó lại là giọng của Hikaru.

Đứng giữa Asai và Koremitsu, Hikaru lắc đầu, thần thờ mím cười yếu ớt.

“Đã đủ rồi.”

Cái gì đủ cơ chứ?

Hikaru đang nói gì vậy?

Giữa lúc Koremitsu đang có cảm giác như trời đất sụp đổ thì Asai lại tiếp tục bồi thêm.

“Tôi sẽ tổ chức sinh nhật cho Aoi, vì vậy hãy để cậu ấy quên Hikaru đi. Vốn dĩ phải làm hôn thê của Hikaru đã là một gánh nặng quá lớn cho cậu ấy rồi.”

Nghe thấy những lời ấy, khuôn mặt của Hikaru cau lại trong cay đắng.

... Bởi vì tôi đã nghĩ rằng nếu như tất cả ký ức về Hikaru đều biến mất thì tốt biết mấy.

Đó là một biểu cảm tuyệt vọng như thể đã chấp nhận và từ bỏ tất cả. Trông thấy một khuôn mặt như vậy, Koremitsu liền không thể nào tranh luận với Asai được nữa.

Chết tiệt!

Mạch máu trên trán căng ra, cậu ấn chai sữa lắc đã nguội vào tay Asai.

“Đưa nó cho Aoi giùm tôi.”

Cáu kính phun ra câu đó, Koremitsu rời khỏi phòng y tế.

Những dòng suy nghĩ cứ ập tới dường như sắp sửa khiến cơ thể cậu vỡ tan ra.

Cúi thấp đầu xuống, Hikaru bước đi bên cạnh Koremitsu. Bóng dáng của Hikaru trông thật yếu đuối và sự tồn tại của cậu dường như cũng mờ nhạt đi.

Bọn họ sắp sửa phải vào lớp rồi.

Trong khi tiếp tục rảo bước về hướng phòng học, Koremitsu khẽ hỏi.

“Cậu thực sự chấp nhận bỏ cuộc như thế à?”

Vẫn cúi gầm mặt xuống, Hikaru lẩm bẩm.

“Có thể những gì Asa nói là đúng...”

Với một ánh mắt mong manh như thể sắp sửa tan biến, cậu cất lời đầy ân hận.

“Từ trước đến giờ, tớ đã làm tổn thương Aoi rất nhiều rồi. Có lẽ bây giờ đã quá muộn. Có lẽ chuyện tớ muốn hoàn thành lời hứa của mình cũng chỉ là để thỏa mãn bản thân mà thôi... Mặc dù tớ đã muốn trân trọng cô ấy, vậy nhưng, lại làm cho Aoi... phải khóc.”

Hàng lông mi dài rủ xuống đang run rẩy. Trong giọng nói ấy chất chứa nỗi đau không thể kìm nén lại được.

Chầm chậm ngẩng mặt lên,

Nhìn Koremitsu bằng đôi mắt đầy xót xa,

Hikaru... mỉm cười.

“Vả lại, Koremitsu này. Một hồn ma như tớ đã không thể nào khiến cho Aoi hạnh phúc, cũng không thể cùng cô ấy có được một khởi đầu mới nữa rồi...”

“Hừ!”

Koremitsu rên rỉ.

“Trong phòng mỹ thuật, khi nói với Aoi rằng nếu cô ấy nghe được giọng nói của tớ thì hãy đặt tay lên môi báo hiệu... mặc dù biết đó là điều không thể, tớ đã hy vọng rằng biết đâu... Bởi vì Aoi, cho dù có tức giận đến thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng, cô ấy vẫn luôn quay lại nhìn tớ bằng gương mặt đối hờn... Thế nhưng, khi ấy, Aoi lại không hề nhìn về phía tớ.”

Vào thời điểm đó, hai người đã ở gần nhau đến mức cơ thể dường như sắp chạm vào nhau.

Ánh mắt yếu đuối của Hikaru nhìn Aoi như cầu nguyện.

Nhưng Aoi vẫn không quay lại, chỉ vẽ một dấu X lớn lên bức tranh của mình.

Cô đã nói rằng Hikaru là kẻ nói dối tồi tệ nhất.

Bàn tay ban nãy còn siết chặt chai sữa lắc cho đến giờ vẫn đang bông rớt.

Niềm tiếc nuối và bức bối khiến Koremitsu hít thở cũng khó khăn.

Thật khó để tiếp tục nhìn vào nụ cười của Hikaru, Koremitsu bước đi, đầu cúi xuống.

Những lời nói của Asai là hoàn toàn có lý.

Việc trở thành vị hôn thê của Hikaru đối với Aoi tính tình nghiêm túc như vậy là một gánh nặng quá lớn, trông thấy Hikaru vui vẻ đắm chìm trong tình yêu của hàng chục người con gái khác và trở thành một kẻ nổi tiếng trắng hoa, hẳn cô đã bị tổn thương sâu sắc.

Nhưng thật là tùy tiện khi Hikaru nói cậu ấy muốn bày tỏ tình yêu của mình khi đã chết.

Cả kẻ ủng hộ cho một Hikaru như thế và đồng ý làm người đại diện cho cậu là Koremitsu cũng mang cùng một tội lỗi như vậy.

Kết quả của việc lặp đi lặp lại phương pháp tiếp cận một chiều ấy khiến cho tai nạn xảy ra và dần Aoi tới bước đường cùng, giờ cậu cảm thấy hối hận về việc đó đến mức muốn quỳ xuống xin lỗi.

Nhưng nếu chỉ vì vậy mà cứ thế rút lui thì liệu có ổn hay không?

Chẳng nhẽ cứ để ngày sinh nhật của Aoi trôi qua mà không làm gì cả sao?

Và rồi, cả mình nữa, không lẽ mình cứ im lặng mà trơ mắt ra

nhìn Hikaru từ bỏ tất cả mọi thứ ư?

Koremitsu đứng trước lớp học.

Có vẻ như Honoka đang lo lắng chờ đợi Koremitsu trở về.

Cô thường xuyên ngó ra hành lang từ chỗ ngồi của mình, và khi trông thấy Koremitsu, cô liền ló ra từ phía cửa sau và hỏi. “Akagi, Tiểu thư Aoi sao rồi?”

“Không sao.”

Biểu cảm của Honoka liền trở nên nhẹ nhõm, thế nhưng, ngay giây tiếp theo, cô lại hoảng hốt tròn tròn mắt lên.

“Này, cậu đi đâu vậy?”

“Đi giải quyết chuyện riêng.”

Vẫn cúi mặt xuống, Koremitsu chỉ trả lời cộc lốc rồi điềm nhiên lướt qua trước cửa lớp học.

Trên cao, tiếng chuông reo lên báo hiệu tiết học bắt đầu.

“Đợi đã! Akagi! Tiết học chuẩn bị bắt đầu đấy! Vẫn còn tiết sáu nữa cơ mà! Akagi! Tôi gọi cậu đấy, Akagi!”

Honoka hét lên ở phía sau.

Vậy nhưng, Koremitsu chẳng thèm quan tâm, chỉ bước tiếp những bước dài trên hành lang.

“Koremitsu? Sao vậy? Cậu vừa đi quá lớp học rồi đấy!”

Koremitsu chẳng nói chẳng rằng gì, tiếp tục leo lên cầu thang.

Cậu nghiêng răng và bước từng bước lên bậc.

“Koremitsu, nè, Koremitsu. Cậu có nghe thấy tớ không vậy?”

Khi lên đến tầng trên cùng, Koremitsu liền giật mở cánh cửa dẫn

ra ngoài sân thượng.

Gió đập vào mặt và thổi tung mái tóc đỏ lên.

Đóng cửa lại, Koremitsu hét to lên.

“Cậu nghe thấy chứ!”

Hikaru tròn mắt lên.

Koremitsu ngẩng mặt lên, những gì đã tích tụ trong lòng cậu từ bấy đến giờ đều phun trào hết ra thành những con sóng ngôn từ.

“Tôi ra đây vì có điều muốn nói với cậu! Đừng có làm ra vẻ mặt đáng thương đó với tôi! Cậu đã ám quẻ tôi để tôi giúp cậu nói với Aoi về cảm xúc của mình mà! Mặc dù cậu đã chết, nhưng tôi vẫn nghe được rõ ràng giọng nói của cậu! Nó đã truyền thẳng đến đây này!”

Nói đoạn, cậu đập mạnh vào lồng ngực mình.

Hikaru nhìn Koremitsu với một bộ mặt ngờ ngác.

Đối diện với gương mặt đó, Koremitsu ném lại một cái nhìn vô cùng, vô cùng dữ dội.

Trông thực sự giống như đang dùng ánh mắt để tra hỏi “Cậu thực sự sẽ bỏ cuộc ở đây ư?” vậy.

Những cảm xúc được lưu giữ lại trong album đó chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Những tình cảm tràn ngập trong lồng ngực khi cậu nhìn Aoi dịu dàng và tràn đầy yêu thương trong phòng mỹ thuật liệu có thể coi như không có được hay không?

“Aoi là người con gái quan trọng của cậu mà! Cậu đã nói với tôi như vậy! Chẳng lẽ đó chỉ là một lời nói dối hay sao?! Cậu đã thề sẽ

không bắt cá hai tay nữa, sẽ trân trọng chị ấy suốt đời cơ mà! Chẳng nhẽ tất cả những điều đó đều là dối trá hết hay sao?!”

Trên khuôn mặt nhợt nhạt của Hikaru, khóe môi cậu khẽ nhếch lên.

Cho dù cậu vẫn mỉm cười, thế nhưng, đó lại là một nụ cười khiến trái tim quặn đau, một nụ cười gượng gạo đến mức không thể gọi đó là cười được nữa.

“Đó không phải là nói dối. Aoi luôn là một người quan trọng đối với tớ.”

“Nếu vậy thì... ừ, cậu nghĩ gì mà không nói điều đó với Aoi cơ chứ? Aoi đã nghĩ rằng cậu không hề yêu chị ấy chút nào đấy.”

... Sự tồn tại cảm xúc của cậu ta dành cho tôi cũng vô lý hết như chuyện sao rơi từ trên trời xuống vậy!

Tiếng thét của Aoi vang lên từ sâu thẳm trong tâm trí Koremitsu.

Xác suất của việc một thiên thạch rơi xuống Trái đất là bao nhiêu? Chẳng nhẽ chị ta lại thiếu tự tin đến thế hay sao?

“Không phải cậu không thể bỏ mặc một cô gái đang khóc hay sao?! Không thể không tưới một bông hoa đang héo úa sao?! Vậy nên hãy để cho chị ấy biết đi! Hãy nói cho Aoi biết cậu đã trân trọng Aoi và lời hứa với Aoi đến như thế nào! Cả lời nói lẫn cảm xúc của cậu, tôi sẽ truyền đạt lại tất cả! Nếu cậu nói ‘Làm ơn’ thì, bởi chúng ta là bạn bè nên... tôi nhất định sẽ giúp cậu truyền đạt nó! Cả những giọt nước mắt của Aoi nữa, nếu cậu không thể lau nó đi thì tôi sẽ lấy khăn mặt thấm sạch đi cho! Kể cả thế đi chăng nữa thì cậu vẫn sẽ nói ‘Đủ rồi’ sao?!”

Vừa hét lên như muốn rách cổ họng, Koremitsu vừa điên cuồng cầu xin.

Nói đi.

Hãy nói làm ơn đi.

Nếu cậu từ bỏ vào lúc này thì Aoi sẽ mãi mãi không bao giờ có thể biết được cảm xúc của cậu đâu.

Chẳng hề biết được ánh mắt của cậu dành cho mình, chị ấy sẽ cứ tiếp tục nghĩ rằng mình chỉ là một vị hôn thê tạm thời, không thể có được tình yêu của cậu đấy.

Người mẹ bỏ trốn cùng tình nhân của Koremitsu đã không để lại bất cứ thứ gì cho cậu, cũng không nói bất cứ lời nào, cứ thế mà đi mất.

Koremitsu đã không thể đưa món quà của mình cho mẹ.

Thế nhưng, Hikaru ắt hẳn vẫn còn điều gì đó muốn nói với Aoi. Aoi hẳn nhiên cũng có quyền được nhận những món quà từ Hikaru.

Vì vậy, làm ơn đi.

Hikaru cắn chặt môi, nhúu mày lại trông đầy đau khổ và nhìn vào Koremitsu.

Bên trong đôi mắt trong trẻo ấy, nỗi buồn, nỗi đau và nỗi cay đắng chồng chất lên nhau.

Và rồi, với đôi môi run rẩy, cậu cất lời.

“Làm ơn... Koremitsu.”

Chỉ một cụm từ đó thôi là đủ rồi.

Đêm đó, sau khi rời khỏi căn hộ của Hikaru, Vào lúc Hikaru hướng về phía bầu trời màu mực rải rác những vì sao, hét lên rằng

bọn họ là bạn bè, Koremitsu đã cảm thấy vô cùng xấu hổ, thế nhưng, cùng với nỗi xấu hổ ấy lại là niềm hân hoan tràn ngập cơ thể và một trái tim rộn rã.

Koremitsu đã tự nhủ với bản thân rằng chỉ cần Hikaru nói ra một từ đó thôi thì cho dù có khó khăn, gian nan đến thế nào đi chăng nữa, cậu cũng sẽ giúp Hikaru thực hiện.

Làm ơn.

Chỉ một cụm từ đó thôi là đủ để Koremitsu chấp nhận tất cả, không màng đến được mất, nhất quyết không hối hận.

Vì “bạn bè”, cậu sẽ vui vẻ làm bất cứ việc gì.

“Ờ! Để đó tôi lo!”

Niềm vui sướng dâng trào trong lồng ngực cậu ra toàn bộ cơ thể, Koremitsu hét lên và lại phóng đi một lần nữa.

Trong lúc đó, Honoka đang đứng bồn chồn bên cạnh cánh cửa dẫn ra sân thượng.

Lo lắng cho Koremitsu, cô bèn trốn tiết để bám theo sau cậu.

Từ phía bên kia cánh cửa, cô có thể nghe thấy những tiếng kêu la giận dữ.

Cậu ta đang cãi nhau à? Nhưng với ai cơ chứ?

Khi cô đặt tay lên tay nắm cửa, một giọng nói vui vẻ và đồng dục bỗng dội vào tai của Honoka.

“Ờ! Để đó tôi lo!”

Nghe thấy những tiếng bước chân đang tiến lại gần, cô liền theo phản xạ giấu mình vào đằng sau cánh cửa, đúng lúc đó, cánh cửa

mạnh mẽ mở ra, mang một biểu cảm hết sức tươi tỉnh trên mặt, mái tóc đỏ phát phơ trong gió, Koremitsu liền chạy đi mất.

Ế? Đợi đã, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Khi trở về từ phòng y tế, gương mặt ấy đã nhăn nhó vì đau khổ biết bao, ấy thế nhưng, hiện tại, vẻ mặt của người vừa lao vút đi như một viên đạn kia lại đang tỏa sáng rạng ngời, cứ như thể đang đắm chìm trong hàng ngàn hàng vạn tầng ánh sáng vậy.

Mái tóc đỏ rực rỡ cùng ánh mắt ngạo nghễ và tinh quái như thể một vị tướng oai hùng trong trò chơi đánh trận hồi còn bé ấy khiến trái tim Honoka đập thành thịch, cô bất giác đưa hai tay lên ôm ngực.

Một giây đó có cảm giác y hệt khoảnh khắc trúng phải tiếng sét ái tình trong câu chuyện cô vừa viết tối hôm qua.

Koremitsu bay vèo xuống cầu thang như một chú chó hoang vừa được trao trả tự do.

Cứ thế, cậu tiếp tục chạy thẳng một mạch qua hành lang.

Như thể vừa có một đôi cánh mọc trên chân, cậu không hề cảm thấy mệt mỗi chút nào.

Koremitsu thọc tay vào trong túi.

Ở đó có món quà sinh nhật thứ hai chỉ vừa được mua tại cửa hàng bán vé mấy hôm trước.

Hôm ấy, do quá xấu hổ khi lần đầu tiên phải đi mua mấy thứ này, cậu chỉ ngại ngần phun ra hai chữ “Hai vé” cụt lủn khiến cho nhân viên bán vé sợ hết cả hồn.

Koremitsu chạm tay vào tấm vé làm cho nó phát ra tiếng loạt soạt.

Từ phòng y tế, Aoi bước ra, đi cùng sau đó là Asai.

Khuôn mặt nhỏ bé vẫn nhợt nhạt và chẳng có chút sinh lực nào.

Mím chặt môi để ngăn không cho nước mắt chảy ra, cô cúi gằm xuống.

Koremitsu hét lên.

“Aoi!”

Aoi ngẩng mặt lên và trông thấy Koremitsu. Vẻ ngạc nhiên lan rộng ra trên gương mặt cô.

Ở bên cạnh, Asai cau mặt lại.

Asai di chuyển nhanh chóng ra trước mặt Aoi hòng che chắn cho cô, tuy nhiên, điều đó chẳng hề làm cho Koremitsu bận tâm, cậu vẫn điềm nhiên đưa thứ mình vừa rút từ trong túi ra trước mặt Aoi.

“Đây là món quà thứ hai!”

Nỗi ngạc nhiên trong mắt Aoi lại càng tăng lên.

Chiếc phong bì được gấp lại hai lần và để suốt trong túi nên có chút nhàu nhĩ. Koremitsu đặt nó lên tay Aoi.

“Đó là vé vào cổng công viên giải trí! Chủ nhật này hãy đi cùng tôi!”

Nhìn vào đôi mắt sững sờ của Aoi, cậu liền thoáng nói “Tôi sẽ đợi chị tại cổng soát vé ở nhà ga gần học viện lúc một giờ.”

“Hứa đấy!”

Cậu nhấn mạnh thêm lần nữa.

“Sinh nhật của Aoi sẽ do tôi tổ chức.”

Asai lạnh lùng nói, toan cầm lấy tấm vé từ tay Aoi.

Vậy nhưng, Aoi lại siết chặt những ngón tay đang cầm chiếc phong bì có chứa tấm vé ấy lại.

Gương mặt của Asai liền cứng đờ ra.

Aoi chỉ khở sở mím chặt môi lại, không trả lời là có đi hay không.

Koremitsu nhìn thẳng vào mắt Aoi với một cái nhìn hùng hực ý chí và nói.

“Tôi sẽ đợi đấy! Tôi chắc chắn sẽ đợi! Nhớ đến đấy! Tôi sẽ trao năm món quà còn lại cho chị vào ngày hôm đó!”

Các đầu ngón tay nắm lấy tấm vé liền run lên.

“Aoi. Cậu không cần phải nghe lời cậu ta nói đâu.”

Cầm lấy tay Aoi, Asai kéo cô đi lướt qua Koremitsu.

Aoi bối rối quay lại nhìn Koremitsu.

“Để biết được cảm xúc của Hikaru, chị nhất định phải đến đấy! Aoi!”

Aoi giật nảy người lên, ngay lập tức quay đi và nhìn về phía trước.

Vừa dỗi theo tấm lưng trầm mặc cúi gằm xuống ấy, trong thâm tâm, Koremitsu tự nhủ thầm với Aoi:

Chị phải đến đấy, Aoi. Chị có quyền được nhận những gì mà Hikaru muốn trao cho chị.

Và cả Hikaru cũng vậy.

Đứng bên cạnh Koremitsu, cậu thủ thỉ như thể cầu nguyện.

“Tôi sẽ đợi. Aoi.”

Chương 6: Nếu như ngôi sao đó mỉm cười

Sáng Chủ nhật.

“Chúc mừng sinh nhật, Aoi.”

Asai khoác trên mình bộ đồ ngủ bằng lụa đơn giản, vừa mở tấm rèm hoa có xuất xứ từ Pháp ra, vừa quay lại nhìn Aoi.

Aoi ngồi trên giường dụi mắt.

Trời đang nắng đẹp. Ánh sáng tràn vào từ cửa sổ rực rỡ và trong trẻo.

Asai đã ở lại nhà Aoi từ tối thứ Bảy.

Hôm nay Asai định sẽ tự mình xuống bếp làm bánh sinh nhật và đồ ăn cho Aoi. Bởi vậy nên cô đã chuẩn bị mọi thứ từ hôm qua.

Người bạn thuở thơ ấu cực kỳ đáng tin cậy này trong thực tế đáng lẽ ra phải nhỏ hơn Aoi vài tháng, vậy nhưng, kể từ hồi còn bé, cô đã luôn cao hơn Aoi, thông minh hơn Aoi, mạnh mẽ và kiên quyết hơn lại luôn chăm sóc Aoi như một người chị ruột vậy.

Bố mẹ Aoi cũng vô cùng tin tưởng Asai.

Mỗi lần Asai đến nhà chào hỏi là...

“Cảm ơn cháu vì đã luôn quan tâm đến Aoi.”

Hay

“Có Asa đi cùng là cô chú an tâm lắm.”

Hay

“Sau này cháu hãy tiếp tục để ý đến Aoi giúp cô chú nhé.”

Những câu nói như vậy liên tiếp được tuôn ra.

“Sáng nay ăn gì nhẹ nhàng thôi nhé. Tớ sẽ nướng bánh kếp không đường ăn kèm với sữa chua hoa quả. Loại bánh cực mỏng ấy. Nếu là loại đó thì chắc Aoi có thể ăn được phải không? Tớ sẽ làm thêm cả xúp rau củ để giúp cậu ấm người lên.”

Asai nhanh chóng quyết định xong tất cả mọi thứ.

Aoi chỉ cần cứ làm theo y hệt thế là được.

Aoi thay bộ váy ngủ viền ren tinh tế ra và mặc vào một chiếc váy kén làm bằng cotton mềm mại và thoải mái.

Bộ quần áo đó cô đã đi mua cùng Asai.

“Cái này được đấy. Rất hợp với Aoi.”

Asai nói và chọn luôn.

Nghe theo lời Asai bảo nhất định là không sai, kể từ hồi xưa đã vậy rồi.

Phải, cả về Hikaru cũng...

... Thói trăng hoa của Hikaru cả đời này cũng không sửa chữa nổi đâu. Hikaru là loại người không thể sống mà không tìm đến những tình yêu mới được.

Khi nói về Hikaru như vậy, trên mặt Asai tỏ ra cứng rắn và nghiêm khắc.

Mặc dù đã luôn chơi cùng với nhau từ khi còn là trẻ con, vậy nhưng, Asai vẫn luôn tỏ ra không chút nhân nhượng với Hikaru. Tuy cô rất cưng chiều Aoi, nhưng lời nói và thái độ của cô đối với Hikaru

lúc nào cũng lạnh lùng.

... Hikaru không hợp với Aoi đâu.

Asai đã nói vậy.

... Hikaru không phải là một người đàn ông chung thủy có thể chuyên tâm bảo vệ một mình Aoi suốt đời. Từ giờ về sau cậu ta cũng sẽ rơi vào hàng trăm mối tình nồng nặc với rất nhiều người phụ nữ khác và cuối cùng làm tổn thương Aoi mà thôi.

Aoi cũng cho là vậy.

Những lời Asai nói luôn luôn đúng.

... Cậu nên bảo bố cậu hủy hôn ước với Hikaru đi thì hơn. Cậu có muốn tờ bảo hộ cậu không?

Vậy nhưng, chỉ riêng những lời đó là cô không thể nào đồng ý với Asai được.

Ngay từ ban đầu, cô chỉ là một vị hôn thê trên danh nghĩa mà thôi. Cho dù có không cất công hủy hôn đi chẳng nữa thì Hikaru cũng sẽ không đời nào chịu kết hôn với cô đâu.

Và tất nhiên, cô cũng sẽ không bao giờ đồng ý trở thành vợ của Hikaru.

Mặc dù ngoài miệng thì nói vậy, thế nhưng, Aoi lại không dám chính thức hủy hôn ước giữa bọn họ.

Kể cả khi Asai có nói rằng nên hủy bỏ nó đi bao nhiêu lần chẳng nữa.

Kể cả khi Asai có nói rằng nếu làm như thế thì cô sẽ chẳng còn phải cảm thấy chán ghét hay đau khổ đi chẳng nữa.

Nếu làm theo lời Asai thì lúc đó, khi Hikaru chết, liệu Aoi có còn

đau đớn, khổ sở như bây giờ không nhỉ?

Có lẽ nếu làm thế thì hiện tại cô đã không phải đau đớn đến mức lồng ngực cảm tưởng như bị bóp nghẹt lại. Sẽ không phải khó chịu đến mức hít thở không thông khi nằm trên giường mỗi đêm.

Nhành tử đinh hương được gửi đến một ngày trước khi Hikaru qua đời. Sau khi nghe được tin về cái chết của Hikaru, cô đã bẻ gãy và ném nó đi.

Đồng thời, cô cũng xé nát bức thư được buộc cùng với nó.

“Đây là món quà sinh nhật thứ nhất tôi gửi đến Aoi. Trong ngày sinh nhật thứ mười bảy của Aoi, tôi sẽ chuẩn bị thêm sáu món quà nữa đấy.”

Cô hối hận vì đã để một lời hứa như vậy khiến cho trái tim mình rạo rức, hối hận đến mức cơ thể dường như sắp vỡ tan ra thành trăm mảnh...

Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho Hikaru khi đã bội ước theo cái cách tội tệ nhất ấy.

... Đồ dối trá!

Vừa xé vụn bức thư và bẻ gãy cành cây, cô vừa lặp đi lặp lại những lời ấy bằng giọng nói khản đặc.

... Đồ dối trá! Đồ dối trá!

Vì vậy, khi Koremitsu, người tự nhận là bạn của Hikaru, đột nhiên xuất hiện trước mặt Aoi và nói rằng muốn chúc mừng sinh nhật Aoi thay cho Hikaru, cô không thể cảm thấy gì khác ngoài giận dữ.

Bên cạnh đó, mái tóc đỏ lòe loẹt, đôi mắt sắc bén như của một con chó hoang cùng những từ ngữ quá ư bạo lực của cậu ta khiến

cô không thể nào tin rằng một người man rợ như vậy lại có thể là bạn của Hikaru được.

Nhất định, như Asa đã nói, cậu ta đang cố gắng lừa cô.

Cậu ta cho rằng mình ngây ngô chẳng biết gì hết nên mới muốn bỡn cợt với mình đây.

Không đời nào mình lại tin rằng cậu ta thực sự muốn truyền đạt lại cảm xúc của Hikaru đâu.

Cô đã từng nghĩ như vậy, thế nhưng...

... Đây là món quà thứ hai!

Đôi mắt hừng hực ý chí nhìn thẳng vào Aoi.

Cậu đưa tay về phía cô.

... Đó là vé vào cổng công viên giải trí! Hãy đi cùng tôi vào Chủ nhật!

Ấn chiếc phong bì có đựng tấm vé vào tay Aoi, cậu đã hét lên với giọng điệu cực kỳ nghiêm túc.

... Tôi sẽ đợi đấy! Tôi chắc chắn sẽ đợi! Nhớ đến đấy! Tôi sẽ trao năm món quà còn lại cho chị vào ngày hôm đó!

Ngồi hờ trên mép giường, Aoi bồn chồn nhìn vào chiếc tủ ngăn kéo kiểu cổ có chạm khắc họa tiết hình hoa trên bề mặt.

Trong đó là một tấm vé vào cổng công viên giải trí được đưa cho cô vào thứ Sáu.

Mặc dù đã nói với Asai rằng cô ném nó đi rồi, thế nhưng, Aoi lại không thể vứt tấm vé đó đi.

Cũng giống như khi cô không thể hủy bỏ hôn ước của mình với Hikaru vậy.

*... Để biết được cảm xúc của Hikaru, chị nhất định phải đến đấy!
Aoi!*

Cảm xúc của Hikaru.

Thứ đó thực sự có tồn tại hay sao?

Hikaru có loại cảm xúc như thế nào với vị hôn thê chỉ trên danh nghĩa chứ?

Khi còn sống, Hikaru thường nói với cô “Aoi thật dễ thương, tôi yêu em”, dễ dàng như thể hít thở vậy. Bởi biết rõ rằng đối với Hikaru đó chỉ là một lời chào hỏi mà thôi, và nó cũng đã được thốt ra với những người phụ nữ khác không biết bao nhiêu lần rồi, vậy nên cô đã nổi giận đùng đùng, cứ như thể mình vừa bị xúc phạm ghê gớm lắm.

... Tôi không thể tin vào “tình yêu” của Hikaru đâu.

Khi trông thấy Aoi phồng má và trừng mắt lên, Hikaru liền nhìn sâu vào mắt cô, mỉm cười như một thiên thần rồi nói.

... Vậy làm thế nào để Tiểu thư Aoi có thể tin rằng tôi yêu Aoi từ tận đáy lòng mình đây?

... Thế thì, hãy làm cho các vì sao trên bầu trời rơi xuống ngay bây giờ đi. Nếu không làm được chừng đó thì tôi sẽ nhất quyết không tin vào những m của Hikaru đâu. Ai bảo cậu ta lúc nào cũng nói toàn những lời tùy tiện và lấy tôi ra làm trò đùa chứ.

Khi Aoi quay mặt đi chỗ khác, cô bỗng nghe thấy giọng cười của Hikaru cất lên đằng sau lưng.

... Vậy thì tôi phải nghĩ cách để làm cho sao rơi vào đúng lúc tôi thốt lên “Tôi thực sự rất yêu em” với Tiểu thư Aoi mới được.

Câu trả lời của Hikaru đối với cô nghe như một trò đùa vậy.

Làm sao có thể khiến các ngôi sao rơi xuống được cơ chứ.

“... Thế nên cảm xúc của Hikaru... sự tồn tại cảm xúc của cậu ta dành cho mình cũng vô lý... hết như chuyện sao rơi từ trên trời xuống vậy.”

Khoảnh khắc cô khàn khàn thì thầm những lời ấy, lồng ngực liền có cảm giác như sắp vỡ ra.

Cherbourg, con mèo Aoi nuôi vừa kêu meo meo vừa trèo vào lòng cô.

Cherbourg khá to béo, bộ lông pha trộn giữa hai màu trắng đen trông y hệt như một con bò sữa, gương mặt của nó còn có đôi ba chỗ sứt sẹo nữa. Hẳn nhiên nó không thể được coi là một con mèo đẹp được.

Thế nhưng, kể từ khi tìm thấy nó ướt đẫm nước mưa nằm trong một chiếc hộp các tông ở trong công viên, cô đã cảm thấy vô cùng yêu quý Cherbourg rồi.

Aoi đưa tay ra ôm chặt lấy cơ thể đồ sộ ấy của nó.

Cảm xúc thực sự của Hikaru... mình không muốn biết.

[Một giờ mười lăm phút chiều]

“A~~~, vẫn chưa đến nữa!”

Koremitsu hét lên trước cổng soát vé của nhà ga.

Những người đang đi qua cổng soát vé liền giật bắn người lên và vội vàng lùi xa ra như thể muốn chạy trốn khỏi Koremitsu.

“Chết tiệt, đã mười lăm phút trôi qua rồi. Bộ bà chị Aoi đó định

mặc kệ tôi luôn đấy hả?”

“Cô ấy là con gái, có thể sẽ mất thời gian để chuẩn bị. Tôi đã từng đợi lâu nhất là sáu tiếng cơ đấy.”

“Hừ, cậu đợi siêu thật đấy. Mà này, để người khác đợi đến sáu tiếng mà vẫn còn dám lộ mặt ra thì đúng là không biết ngượng rồi.”

Koremitsu tỏ ra kinh ngạc.

Tuy nhiên, đối với người rất hiếm khi hẹn hò cùng với ai và cực kỳ thiếu kiên nhẫn trong việc chờ đợi như Koremitsu thì chỉ mười lăm phút thôi cũng đã quá lâu rồi.

“Tôi hỏi để đề phòng thôi, nhưng Aoi là loại người thường đến trễ hẹn vì quá mức chú tâm vào việc sửa soạn trang phục à?”

“Hmm, cô ấy thường đến trước giờ hẹn ba mươi phút rồi lang thang xung quanh khu vực đó, đến khi người kia xuất hiện thì phòng má lên rồi bảo là tình cờ đến sớm mà thôi.”

“Thế thì chết rồi!”

Koremitsu đi qua cửa soát vé và nhảy lên chuyến tàu điện vừa mới vào ga.

Không thể đợi được nữa!!

“Nếu chị ta không đến thì tôi sẽ đến đón chị ta!”

Tất cả các hành khách trên tàu điện đều đồng loạt nhìn về phía Koremitsu.

“Bánh sếp nướng xong chưa nhỉ?”

Ở phía bên kia của chiếc bàn ăn màu trắng, vừa cầm lên miếng sandwich, Asai vừa nhấp ngụm hồng trà và nói, nhìn lên đồng hồ.

Một giờ bốn lăm phút.

Trái tim Aoi đau nhói lên.

Giờ hẹn với Koremitsu là một giờ.

Ắt hẳn cậu ta đã tức giận đi về rồi.

Chẳng có tâm trạng ăn bánh hay uống trà gì hết, cô chỉ cúi gằm xuống, ôm chặt lấy Cherbourg.

Làm thế này có thực sự ổn không?

Asa đã nói rằng không cần phải để tâm đến lời nói của tên con trai đó.

Thế nhưng...

Ngày thứ Sáu. Khi tỉnh dậy trong phòng y tế, Asai đang cầm trên tay một chai sữa lắc.

“Nó đã nguội rồi nên có thể cũng chẳng ngon lành gì nữa đâu.”

Dứt lời, cô đưa nó cho Aoi, vẻ mặt đầy miễn cưỡng.

Asai rất ghét sữa lắc bán ở máy bán hàng tự động trong trường. Cô cho rằng đó là một loại thức uống hòa tan bao gồm đường, các chất phụ gia cùng một thứ gì đó giống như sữa bò rất không tốt cho sức khỏe và thường xuyên bảo Aoi không nên uống.

Đúng là nó cũng chẳng phải loại thức uống cao cấp gì cả, vậy nhưng, Aoi lại thích vị ngọt đậm đà không thể nào thường thức từ các món ăn ở nhà đó và giấu Asai thỉnh thoảng lén lút mua sữa lắc về uống.

“Không đâu, tớ sẽ uống nó. Cảm ơn, Asa.”

Mặc dù chai sữa lắc đã hoàn toàn nguội ngắt nhưng vẫn nhẹ nhàng thấm dần vào trong và làm dịu đi cơ thể mệt mỏi của cô.

Trong khi Aoi uống sữa, Asai ở bên cạnh dõi theo cô bằng một cặp mắt dường như có chút nghiêm khắc.

Chai sữa lắ này là Asai đã mua cho Aoi sao?

Hay có khi đó lại là thứ mà Koremitsu đã để lại?

Cũng giống như điều mà Hikaru hay làm vậy.

“Nhớ giữ bí mật với Asa đấy.”

Cậu thường khẽ thì thầm như vậy và đưa cho Aoi một chai sữa lắ.

“Đừng có coi tôi như trẻ con nữa. Tôi chỉ thích sữa lắ hồi còn học tiểu học thôi.”

Và, mặc dù lần nào cô cũng đỏ mặt phản bác như vậy nhưng, thứ mà Hikaru tiếp tục mang đến cho cô, không phải là cà phê hay trà ô long, mà là sữa lắ.

Chắc chắn vì cậu biết rõ rằng Aoi vẫn còn yêu sữa lắ đến tận bây giờ.

Vì vậy, chai sữa lắ mà cô uống trong phòng y tế không phải là do Asai mua mà là thứ Koremitsu...

Không, không được nghĩ đến chuyện đó!

Giờ hẹn đã trôi qua từ lâu rồi, giờ có nghĩ về nó đi chẳng nữa cũng chẳng thể làm gì được nữa.

Chỉ càng thêm đau đớn mà thôi.

Vì vậy, khi Hikaru qua đời, cô đã quyết định sẽ không nghĩ đến Hikaru nữa... sẽ hoàn toàn quên Hikaru đi.

“Để tớ đi xem bánh nướng thế nào rồi nhé.”

Nói đoạn, Asai rời khỏi phòng.

Aoi cọ má vào mặt Cherbourg, con mèo liền kêu lên “Méo?” với vẻ đầy lo lắng. Đúng vào lúc ấy...

Đột nhiên, chiếc điện thoại di động của Aoi ở trên tủ quần áo chọt reo lên.

Cầm nó lên, cô nhìn vào thông tin cuộc gọi đến.

Đó là cuộc gọi từ một số lạ.

Nếu là thường lệ thì Aoi đã mặc kệ không thèm bắt máy rồi.

Thế nhưng, nhớ đâu... dự cảm đó chọt dâng lên, cô bèn nhấn vào nút nhận cuộc gọi.

“Này, Aoi!”

Đột nhiên, cô nghe thấy một giọng nói thô lỗ vang lên ở đầu bên kia.

“Đã quá giờ hẹn lâu lắm rồi đấy!”

Tại sao Koremitsu lại biết được số điện thoại di động của Aoi chứ?

Nhưng chuyện đó thì sao cũng được, bởi ngay khoảnh khắc nghe thấy giọng của Koremitsu, lồng ngực Aoi chọt cảm thấy rung động... cảm giác ấy không phải sợ hãi hay khó chịu, mà là một thứ cảm giác hoàn toàn khác.

“Tôi đang đứng ở trước cửa nhà chị đấy. Cầm lấy vé và đi ra ngay đi!”

Giọng nói của Koremitsu tuy hơi cục mịch và dữ dằn nhưng lại có phần luống cuống.

Kể cả lúc chạy đến cứu Aoi trong khi cô bị fan của Hikaru vây quanh ở khu rừng trong học viện và sắp sửa bị đánh, giọng nói của

cậu cũng cuống cuống và tràn đầy lo lắng như vậy.

“Dừng lại ngay!”

Bằng giọng nói ấy, cậu hét lên và nhảy ra chắn trước mặt Aoi.

Ngay cả khi Aoi phơi bày ra mặt xấu xí của bản thân mình, cậu cũng vẫn nhất quyết bám theo đến cùng.

“Meoo.”

Con mèo Cherbourg bất mãn kêu lên vì bị thả xuống sàn.

Mở ngăn kéo ra và nắm chặt lấy chiếc phong bì với tấm vé trong tay, không thèm cầm theo túi xách, ví tiền hay thậm chí cả vé tháng tàu điện của mình, cô lao ra khỏi phòng và chạy vụt về phía cửa ra vào.

Mùi hương ngọt ngào của bơ và đường tỏa ra từ trong bếp.

Hẳn là Asai đã lấy bánh ra khỏi lò rồi.

Xin lỗi, Asai!

Sau khi sốt ruột đứng ở sảnh trước nhà cài cho xong quai chiếc xăng đan của mình, Aoi liền mở cửa ra.

Miệt mài chạy một quãng đường ra cổng rồi bước ra bên ngoài, cô liền trông thấy Koremitsu đang đứng cạnh đó, điện thoại di động vẫn kè kè bên tai.

“Muộn quá đây.”

Khóe miệng cong xuống dưới, Koremitsu ném cho Aoi cái nhìn như thể của một con chó hoang và khẽ thốt ra một câu phàn nàn cụt lủn.

Aoi chợt có cảm giác như lồng ngực mình đang căng tràn cảm xúc.

Những luồng tâm trạng khác nhau bị nghẹn lại trong cổ họng, cô cứ đứng đó nhìn chăm chăm vào Koremitsu, cơ thể run lên nhẹ nhẹ.

“Được rồi, chị cầm theo vé rồi đúng không? Vậy đi thôi.”

Aoi không thể cử động được chút nào.

Koremitsu liền cau mày lại.

“Gì thế, chị vẫn còn do dự à?”

“... được.”

“Hả?”

“Vì quá ngạc nhiên nên chân tôi không thể di chuyển được... ừừ. Đó là tại cậu đấy.”

Cổ họng và mí mắt nóng lên, có quá nhiều thứ xảy ra khiến đầu óc cô không thể nào theo kịp được, cô chỉ còn biết vừa rưng rưng nước mắt vừa cất lời trách móc.

“Thiệt tình, mấy cô tiểu thư đúng là phiền phức, lúc nào cũng cần chăm sóc đến tận chân răng.”

“Tôi không nhớ mình có nhờ cậu chăm sóc lúc n... á.”

Một tiếng hét nho nhỏ thoát ra khỏi miệng Aoi. Tất cả là do Koremitsu đã bẻ thốc cô lên.

Chân Aoi quẫy đạp lung tung trong không khí.

“C-c-c-c-c-c-cậu, cậu làm cái gì đấy!”

Bé Aoi lên theo kiểu công chúa, Koremitsu liền cứ thế chạy đi.

“Á, cậu đang làm gì vậy?! Để tôi xuống đi!”

“Chân chị không cử động được còn gì! Thế nên tôi sẽ đưa chị đi!”

Nếu cứ lè mà lè mè thì sinh nhật sẽ kết thúc mất đấy!”

“Kể cả thế thì chuyện này cũng quá điên rồ! Làm ơn dừng lại đi.”

“Tôi đã từng làm thế này một lần rồi, chị cứ ngoan ngoãn để tôi bế đi đi. Với lại chị nhẹ lắm nên chẳng thành vấn đề đối với tôi.”

Đ-đã từng làm thế này một lần rồi à...

Nghe thấy những lời của Koremitsu, Aoi liền đỏ bừng mặt lên.

Nhắc mới nhớ, lần trước, lúc ngất xỉu ở cầu thang, khi tỉnh dậy, Aoi chợt nhận ra mình đã ngủ trong phòng y tế từ bao giờ... Asai không nói cho cô biết cụ thể tình hình trước khi cô được đưa tới đây ra sao, vậy nhưng, có lẽ nào, cả lúc đó cậu ta cũng...!!

Không chỉ khuôn mặt, mà cả tai, cổ và đầu cô đều bắt đầu nóng lên như vừa bị châm lửa vào vậy.

Bị Koremitsu bế và cảm thấy cơ thể mình xóc lên như sắp sửa rơi xuống, Aoi bất giác ôm chặt lấy cổ cậu, trong khi đó, cô chợt nhớ lại cái lần mà mình được Hikaru bế kiểu công chúa cũng y như thế này.

Năm ngoái, khi Aoi bị trật chân tại sân tennis ở căn biệt thự của gia đình Asai, Hikaru đã dịu dàng bế Aoi trong bộ quần áo tennis lên và đưa về phòng.

Cơn đau này chẳng có gì to tát hết, tôi có thể tự đi một mình! Đừng có mà bế tôi lên như trẻ con nữa.

Đáp lại, Hikaru chỉ nhẹ nhàng mỉm cười với Aoi, người đang tức giận với khuôn mặt đỏ bừng.

... Nhưng vì Tiểu thư Aoi là người con gái quan trọng của tôi mà.

Vừa xấu hổ vừa vui mừng, lại vừa nổi giận với chính bản thân

mình vì đã cảm thấy như vậy, cô chu môi ra và cúi kính cúi đầu.

Vào lúc Koremitsu bảo vệ Aoi trong khu rừng, cô cũng lại chợt nhớ tới Hikaru.

... Chị ấy là một người con gái vô cùng quan trọng!

Bởi vì Koremitsu cũng nói những điều y hệt vậy nên Aoi mới cảm thấy hỗn loạn và dao động, lồng ngực như thất lại và không còn biết phải làm gì nữa.

Cô không hề muốn nhớ lại chuyện đó cơ mà.

Cô đã muốn quên hết tất cả, quên đi nụ cười dịu dàng, giọng nói ấm áp, đôi bàn tay âu yếm, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh của cậu, cả cử chỉ, cả lời nói của Hikaru, và cả nỗi đau của bản thân mình rồi cơ mà.

Tuy nhiên, trong vòng tay của Koremitsu, cơ thể run rẩy, trái tim như đang rung động, phong cảnh biến đổi liên tục cùng luồng gió tạt vào má cô lại khiến Aoi nhanh chóng nhớ lại tất cả.

Khi còn là một đứa trẻ và gặp Hikaru lần đầu tiên, trong mắt cô, cậu xinh đẹp và dễ thương hết như một thiên thần. Vậy nên, cho dù có được hỏi rằng “Cậu có muốn chơi với tớ không?” đi chăng nữa thì cô cũng chẳng thể đáp lại cho tử tế được bởi quá ư xấu hổ.

Khi đến nhà của Hikaru, Aoi luôn đi cùng với Asai, cô có cảm giác dường như mỗi lần trò chuyện với Asai, Hikaru trông vui vẻ hơn hẳn.

Asai thông minh và chín chắn hơn mình, có lẽ Asai mới là người hợp với Hikaru hơn mình chẳng?

Cảm giác đó cứ dai dẳng bám theo cô, không cách nào làm cho

biến mất được.

Tuy Asai nói chuyện với Hikaru bằng giọng điệu hết sức nghiêm khắc, ấy thế nhưng, có khi nào giữa Hikaru và Asai vẫn có một mối liên kết đặc biệt nào đó mà chỉ tồn tại giữa hai người bọn họ hay không? Mối bất an ấy cứ luôn tồn tại trong tâm trí của Aoi.

Ví dụ như có mấy lần, khi trông thấy Hikaru đi chơi cùng với những người con gái khác, mặt đối mặt với cậu, cô liền bắt đầu chỉ trích Hikaru trong khi nhất định không cho phép mình tỏ ra dao động.

“Thói quen xấu của cậu lại bắt đầu rồi. Không biết mối tình lần này của cậu sẽ kéo dài được bao lâu nhỉ?”

Aoi cất lời một cách thật bình tĩnh.

Đáp lại, Hikaru chỉ nở nụ cười hiền hòa.

“Mọi mối tình, mọi bông hoa đều sẽ tiếp tục nở rộ mãi mãi trong trái tim tôi.”

Đó là câu trả lời của cậu.

Những lúc như vậy, cô lại có cảm giác như giữa Asai và Hikaru luôn có một sự đồng cảm và thấu hiểu nhau đến mức không còn chỗ cho những thứ như ghen tuông hay bao biện nữa và lồng ngực cô liền đau thắt lại.

Còn về phần Aoi, mỗi khi gặp Hikaru, cô chỉ toàn thốt ra những lời mỉa mai.

Ai bảo cậu luôn ở bên những người phụ nữ khác cơ chứ.

Cô không thể nào giữ bình tĩnh như Asai được.

Đối với Hikaru, Asai ắt hẳn phải là một sự tồn tại đặc biệt so với

những người phụ nữ khác.

Vậy nhưng, cậu lại chỉ coi Aoi như một vị hôn thê chẳng đáng yêu tẹo nào do cha mẹ quyết định cho mình mà thôi. Aoi không sở hữu vẻ đẹp để có thể thu hút được Hikaru.

Ấy vậy nhưng, Hikaru vẫn rạng rỡ mỉm cười với cô.

Vẫn nói chuyện với cô bằng chất giọng ấm áp, tràn đầy yêu thương.

Bằng ánh mắt nghịch ngợm, cậu đưa cho cô một chai sữa lắc.

Cậu điềm nhiên thốt ra những lời dễ gây hiểu lầm và làm cho Aoi hỗn loạn.

Hikaru xấu xa.

Hikaru láu cá.

Dám bỡn cợt mình chỉ vì mình không quen tiếp xúc với những người khác giới như cậu ta.

Nỗi xấu hổ bốc lên đầu khuấy động trái tim cô, khiến mặt cô nóng lên, bởi vậy, mỗi lần Hikaru tỏ ra dịu dàng với mình, cô đều lờ đáp lại bằng thái độ thô lỗ.

Cà phê uống trước mặt Hikaru có vị đắng ngắt, đắng đến mức cô tự cảm thấy thảm hại và chán ghét luôn chính bản thân mình vì đã cảm thấy như vậy.

... *Đồ dối trá!*

Khi hét to những lời ấy và nhìn thẳng lên di ảnh của Hikaru đang mỉm cười như một thiên thần được bao quanh bởi những bông hoa trắng, Aoi đã thề rằng cô sẽ quên đi mọi thứ về cậu.

Nếu không làm vậy thì cô sẽ chẳng thể nào bảo vệ được trái tim

của mình.

Cô không thể chịu đựng nỗi nỗi tuyệt vọng khi không có Hikaru ở bên được nữa.

Mình sẽ không ăn mừng sinh nhật trong suốt quãng đời còn lại.

Sẽ không bao giờ tin vào lời của một người đàn ông nữa.

Cô đã từng thề như vậy, thế nhưng...

Bạn của Hikaru đã ôm cô đến tận cửa nhà ga.

Người đi đường cũng ngày càng nhiều hơn, mọi người đều đang nhìn chăm chăm về phía bọn họ. “Bọn họ đang quay bộ phim nào hả?”, Aoi còn nghe thấy người ta bàn tán như vậy nữa.

“Không sao rồi. Tôi có thể đi một mình. L-làm ơn cho tôi xuống đi.”

Cô lí nhí cầu xin.

“Vậy sao?”

Koremitsu nhẹ nhàng hạ cánh tay và cúi người xuống.

Aoi khẽ liếc sang sườn mặt của Koremitsu và trông thấy cậu đang đăm đăm mồ hôi.

“A, tôi không mang theo ví mất rồi.”

“Hôm nay là sinh nhật chị mà, để tôi trả cho.”

Nói đoạn, Koremitsu mua một vé tàu và đưa cho Aoi.

... Cái này là tôi mua cho em.

Lại lỡ nhớ đến những lần Hikaru mua sữa lác cho mình, trái tim Aoi bỗng đập nhanh hơn.

“Cảm ơn cậu.”

Hikaru và Koremitsu hoàn toàn chẳng giống nhau chút nào.

Thế nhưng, cô vẫn không thể nào ngừng bận tâm về sự liên tưởng ấy và không tài nào ngẩng mặt lên được vì quá ngượng ngùng. Gáy cô cũng nóng bừng lên.

Khi đi qua cửa soát vé, Koremitsu chợt nắm lấy tay Aoi.

“Hình như tàu đã đến rồi đấy.”

“A, ừm, tay!”

Trông thấy Aoi bối rối, Koremitsu liền tỏ ra ngượng nghịu, mặt mày cũng sưng sĩa cả lên và đáp.

“Ờm, đó là vì tôi được bảo là phải nắm tay.”

Vừa nói, cậu vừa khẽ liếc chéo lên trên.

“Hikaru bảo vậy.”

... Em có muốn nắm tay không, Aoi?

Nhớ đến bàn tay trắng mảnh mai lúc nào cũng đi kèm với nụ cười ấy, lồng ngực của Aoi lại thắt lại.

Vào những buổi đi dã ngoại trên núi hay đi bơi ở biển cùng mọi người, mỗi khi Hikaru nói vậy, cô đều nói rằng “Không cần đâu” và thẳng thừng từ chối cậu.

Bàn tay của Koremitsu rất cứng và thấm đẫm mồ hôi.

Còn bàn tay của Hikaru mà cô từng nắm hồi còn nhỏ lại mịn màng và mềm mại hơn nhiều.

Tuy nhiên, cảm nhận được hơi ấm và chút cảm giác căng thẳng được truyền sang từ lòng bàn tay và những ngón tay mà mình đang chạm vào, Aoi cũng nắm chặt lấy tay Koremitsu.

Koremitsu kinh ngạc trợn mắt lên.

Aoi xấu hổ tránh tầm nhìn đi chỗ khác.

Suốt quãng đường đi trên tàu, bọn họ cũng luôn nắm chặt tay nhau.

Sau khi đã vào trong công viên giải trí, trò chơi đầu tiên mà Koremitsu chọn chính là tàu lượn siêu tốc.

“Tôi không giỏi chơi mấy trò mạo hiểm đâu.”

“Không sao đâu. Tôi chưa từng nghe nói tới chuyện đường ray bị gãy hay đai an toàn đột nhiên rơi lỏng giữa không trung hay chuyện tàu chạy đến đỉnh đường ray bị bay ra ngoài cả.”

“Càng tưởng tượng thì tôi lại càng cảm thấy sợ hãi, làm ơn đừng có nói mấy thứ như thế nữa đi.”

“Nếu đường ray bị gãy thì sẽ trở thành một sự cố cực kỳ nghiêm trọng, không thể nào xảy ra chuyện đấy đâu.”

“Aaaaa, thôi đi. Bây giờ trong đầu tôi cái đường ray đó đã vỡ tan ra thành nhiều mảnh rồi đấy.”

Trong khi xếp hàng chờ đợi, hai người bọn họ bắt đầu tán gẫu với nhau.

Sau đó cũng đến lượt hai người ngồi vào chỗ, đồng thời, đai an toàn cũng được gắn vào.

“Có lẽ tôi nên xuống thôi.”

“Này, đừng có chọn đúng lúc này mà bỏ cuộc chứ.”

Koremitsu nắm chặt lấy tay Aoi, người đang tỏ ra vô cùng sợ hãi. Tàu lượn bắt đầu di chuyển.

“Khôngg, rơi mất, nhất định tôi sẽ rơi xuống mất. Tôi có cảm giác

mình chắc chắn sẽ rơi xuống.”

“Đừng nói những điều xúi quẩy như thế. Chị làm tôi hoảng đấy.”

“Đó, quả nhiên nó đang lao xuống đây này~~~”

“Quả nhiên cái gì cơ chứ?”

Sau một cơn rung lắc mạnh đến mức kêu rầm một cái, chiếc tàu lượn liền ngay lập tức rơi thẳng xuống.

“Ááááá!”

Một tiếng hét thảm thiết vang ra từ miệng Aoi.

Cô siết chặt tay Koremitsu, cứ như thể đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết vậy.

Thế nhưng, cả Koremitsu cũng hét toáng lên.

“Ư ôôôôô!”

Tàu lượn bắt đầu tăng tốc lao lên và chạy thành đúng một vòng tròn. Lần này cả hai người cùng hét lên.

“Khôngggggg! Rơi xuống mátttttt!”

“Ư oaaaaaaaaa!”

Cuối cùng, tàu lượn cũng dừng lại.

Aoi nhũn hết cả người, mãi không xuống được khỏi tàu lượn siêu tốc.

Được Koremitsu đỡ, rốt cuộc cô cũng đặt được chân trên mặt đất.

“M-một thứ phương tiện di chuyển dã man như vậy... cả đời này... tôi sẽ không lên lần nữa đâu.”

Trông thấy Aoi rưng rưng nước mắt, Koremitsu nói.

“Chị chẳng hét lên á á đầy phấn khích đó còn gì?”

“Lúc đó là tôi đang run bắn hết cả người vì sợ hãi thì có. Chính cậu cũng hét toáng lên, trông đáng xấu hổ chết đi được còn gì.”

“Ừm, kể từ hồi tiểu học đến giờ tôi mới lên lại tàu lượn siêu tốc nên có hơi sợ. Nhưng tàu lượn siêu tốc làm ra để khiến cho người ta phải la thất thanh lên mà, nên tôi nghĩ mình cũng phải la hét cho hết mình. Chơi trò này mà không sợ thì chán lắm.”

Koremitsu nói vậy và đưa ra một tấm ảnh.

“Nhìn đây này, trông chị rõ ràng là đang rất vui vẻ mà?”

Đó là bức ảnh chụp lúc hai người đang ngồi trên tàu lượn được bán ở gần lối lên tàu.

Aoi nắm chặt lấy tay Koremitsu, miệng há hốc ra, còn mắt thì trợn lên.

“Á, khuôn mặt kỳ quặc gì thế này?”

Tai Aoi đỏ ửng lên.

“Chị nói gì vậy? Thế này trông tốt hơn nhiều so với vẻ mặt sưng sía bình thường của chị đấy.”

Koremitsu lấy một chiếc bút dạ màu vàng từ trong túi ra và bắt đầu viết lên tấm ảnh. Các dòng chữ lấp lánh hiện ra hết sức chỉnh tề và đẹp mắt hoàn toàn chẳng giống hình tượng bề ngoài của Koremitsu chút nào.

“Tiểu thư Aoi 17 tuổi, cho dù rất ngạc nhiên nhưng trông vẫn vô cùng dễ thương.”

Koremitsu luống cuống viết, sau đó, vẽ thêm một dấu mũi tên chỉ vào gương mặt đang la hét của Aoi, cậu kết thúc bằng một câu.

“Chúc mừng sinh nhật.”

Xong xuôi, cậu tặng nó cho Aoi với một khuôn mặt đỏ bừng.

“Đây là món quà sinh nhật thứ ba.”

Aoi tiếp tục tròn mắt lên ngạc nhiên và nhận lấy nó bằng cả hai tay.

... Khuôn mặt ngạc nhiên của Tiểu thư Aoi thật dễ thương.

Hồi trước, lúc đang ở trong sân nhà, nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình, Aoi liền quay lại. Đúng lúc đó thì đột nhiên một con mèo màu đen trắng trông hết như bò sữa bị thương ở mũi chột xuất hiện ngay trước mặt khiến cô giật bắn mình. Trông thấy Aoi như vậy, Hikaru nói ra câu ấy, ánh mắt cũng trở nên ngọt ngào.

... Con mèo này tôi nhặt được trong công viên, nhưng có vẻ như nó thích con gái hơn con trai, nên Aoi có thể nuôi nó giúp tôi được không? Cô chú cũng đã đồng ý rồi.

Lẽ nào Hikaru đã biết rằng Aoi thường bí mật cho con mèo bị vứt bỏ trong thùng các tông ăn rồi sao?

“Cậu đừng có làm mấy việc thừa thãi đó. Tôi cũng đã định tự mình hỏi bố điều đó rồi.”

Cô mạnh mẽ đáp lại.

Trước thái độ đó của Aoi, Hikaru cũng không hề tỏ ra bức xúc chút nào.

“... Aoi, ban nãy mắt em tròn xoe, cực kỳ đáng yêu luôn. Đáng ra tôi nên chụp lại mới phải.”

Cậu chỉ nói vậy và mỉm cười.

“Một khuôn mặt kì cục như vậy chẳng dễ thương chút nào! Đừng

có mà trêu chọc tôi!” Ôm chặt lấy con mèo vừa mới trở thành thành viên trong gia đình mình, cô vặc lại Hikaru như vậy.

Trong khi nhìn vào tấm ảnh la hét trên tàu lượn, cô chợt nhớ lại ngày Cherbourg về nhà và xúc động tưởng chừng sắp khóc.

Liệu Hikaru có còn nhớ đến chuyện đó không nhỉ?

Aoi cầm tấm ảnh ghi lại dáng vẻ trợn mắt há mồm trông cực kỳ khác với ngày thường của mình ấy và ấn chặt nó vào giữa lồng ngực.

Cùng với nỗi đau, những cảm xúc vừa ngọt ngào vừa cay đắng lan rộng ra bên trong lồng ngực cô.

“Chuyển sang tiết mục tiếp theo! Vẫn còn nhiều phần quà khác nữa! Chúng ta đi nhanh thôi.”

Koremitsu nắm lấy tay Aoi và kéo cô về phía trò chơi với những cốc cà phê khổng lồ. Có vẻ như lần này không phải là một trò chơi mạo hiểm, nghĩ đoạn, Aoi liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, do Koremitsu lỡ xoay tay lái điều khiển chiếc cốc quá đà nên chiếc cốc liền quay vòng vòng với tốc độ cao khiến cho Aoi chóng hết cả mặt.

Chân cô loạng choạng và đầu óc thì choáng váng.

Cơn buồn nôn cũng chợt dâng lên.

“A... xin lỗi. Tôi chưa từng chơi trò này.”

Koremitsu luống cuống xin lỗi.

“Để tôi đi thám ướm khăn tay.”

Để Aoi rũ rượi ngồi lại trên băng ghế bên ngoài hàng rào khu trò chơi cốc xoay, cậu nói vậy và chạy đi.

Cậu không cần phải quan tâm tới tôi đến mức đó đâu!— Đúng lúc cô đang định nói vậy thì mái tóc đỏ chói lọi ấy đã biến mất vào trong biển người từ lúc nào rồi.

Trong lúc ngồi chờ Koremitsu, chẳng hiểu sao tim cô lại cứ đập thình thịch đầy háo hức.

Cứ như lúc còn ở cùng với Hikaru vậy.

Hikaru đã không còn trên thế gian này nữa rồi.

Điều đó Aoi biết rất rõ.

Vậy nhưng, nếu như... nếu như Hikaru thực sự tổ chức sinh nhật lần thứ mười bảy của Aoi thì... có lẽ cũng chính là cảm giác như thế này đây.

Có lẽ cậu cũng sẽ viết một lời nhắn lên bức ảnh, khoe nó ra với một ánh mắt tinh nghịch rồi mỉm cười với Aoi đang phồng má cắn nhần và thốt lên “Ế, trông em cực kỳ dễ thương đó” chẳng.

Chỉ cần nghĩ đến đó là nhịp tim của cô lại tăng lên.

Chẳng mấy chốc, Koremitsu cũng thở hồng hộc quay về, mang theo một chiếc khăn tay lạnh.

“Cảm ơn cậu.”

Mặc dù đã cảm thấy ổn hơn nhưng Aoi vẫn nhận lấy và cảm ơn.

Đó là... một chiếc khăn tay lớn màu be bằng vải cotton. Đưa khăn chạm nhẹ lên má, cô liền cảm thấy vô cùng mát mẻ và dễ chịu.

Cô nhắm mắt lại.

Đột nhiên cô chợt ngửi thấy một mùi hương hoa.

Khi Aoi mở mắt ra, Koremitsu với gương mặt đỏ oạch đang giơ

một bó hoa nhỏ trước mặt cô.

“Món quà thứ tư.”

Mặc dù giọng nói còn chút cộc cằn vì ngại ngùng, tuy nhiên, cậu vẫn cố gắng nói điều đó trong khi nhìn thẳng vào mắt Aoi.

“Cảm ơn.”

Bó hoa bao gồm cúc đồng tiền màu hồng và nụ hoa hồng đã được bọc bên trong một lớp hoa baby. Nhận lấy bó hoa xinh đẹp ấy, Aoi chợt phát hiện ra ở giữa có giấu một chiếc hộp màu hồng nhạt.

Cô đặt bó hoa lên trên đầu gối và mở nắp hộp ra.

Và rồi, một mặt dây chuyền đáng yêu liền xuất hiện.

Một tiếng la khe khẽ đầy kinh ngạc chợt thoát ra khỏi đôi môi của Aoi.

Bên dưới chuỗi dây bạc trang nhã là một viên đá mặt trăng phát ra ánh sáng mờ đục đầy bí ẩn.

“Mặt dây chuyền này là do Hikaru tự chọn và gửi nhờ tại một cửa hàng hoa trong công viên giải trí này đấy.”

“Hikaru đã...”

Koremitsu lấy chiếc dây chuyền lên từ tay Aoi và đeo nó lên cổ cho cô.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Koremitsu làm một việc như thế này.

Kể từ bước phải tháo chiếc móc nhỏ ra cậu đã phải vật lộn khổ sở đến mức tóa hết cả mồ hôi ra rồi, thậm chí sau khi ổn thỏa đưa được nó lên cổ Aoi thì cậu cũng lại khiến sợi dây bị vướng vào tóc của cô và không thể cài móc vào dễ dàng được, rồi đến khi cứ tưởng đã xong xuôi thì dây xích lại bị xoắn ở giữa và cậu ta đành

phải làm lại từ đầu, vừa rên rỉ vừa cố gắng trong vô vọng.

Trong lúc đó, khi gần như suýt nữa thì vùi mặt vào trong lồng ngực của Koremitsu, nếu Aoi nói rằng cô có thể tự cài chiếc vòng thì có lẽ sẽ tốt hơn chẳng? Nhưng vì cậu thực sự đang nỗ lực hết mình nên cô cũng cảm thấy có lỗi nếu nói ra một điều như vậy lắm. Nghĩ đoạn, mặt cô ngượng chín cả lên và tim càng ngày càng đập nhanh hơn.

Cuối cùng cũng xong, cả Koremitsu và Aoi đều thở phào nhẹ nhõm.

“Chúc mừng sinh nhật. Mặt dây chuyền này hợp với chị lắm.”

Koremitsu nói, gương mặt đầm đìa mồ hôi.

... Tiểu thư Aoi trông cứ như một nàng công chúa vậy đó.

Hồi nhỏ, Hikaru đã tự tay tết cho cô một chiếc vương miện bằng xa trục thảo trên một đồng cỏ rộng mênh mông.

Sau đó, cậu đặt nó lên đầu Aoi và ngây thơ thốt ra một câu như vậy.

Được một người con trai có khuôn mặt còn dễ thương hơn cả mình khen như thế thì có gì đáng mừng đâu cơ chứ, nghĩ vậy, mặt nóng bừng lên, cô nói.

... Hikaru còn bao nhiêu nàng công chúa khác cơ mà.

Aoi tỏ ra dỗi dằn.

Lúc đó, Hikaru liền nhíu mày lại với khuôn mặt có chút bối rối.

Đến giờ Aoi mới chợt nhớ ra những điều đó.

Cô đang dần dần nhớ lại tất cả, những ngày tháng trải qua cùng với Hikaru, những lời Hikaru nói với cô, ánh mắt cậu nhìn cô và cả

cách mà cậu nở nụ cười nữa.

Koremitsu nắm lấy tay Aoi.

“Đi tiếp thôi.”

“Ừ.”

Xét về cả khuôn mặt lẫn giọng điệu, Koremitsu và Hikaru khác nhau đến mức có thể nói là trái ngược hoàn toàn.

Ấy vậy nhưng... ấy vậy nhưng, tại sao hình ảnh của Hikaru lại xuất hiện nhiều trong Koremitsu đến thế này? Tại sao giọng nói trong trẻo, ấm áp đó cứ liên tục nhẹ nhàng vang lên trong tâm trí cô như vậy?

Tại sao trái tim cô lại đập nhanh đến thế?

Aoi tay trong tay với Koremitsu, đi tới điểm đến tiếp theo của bọn họ là một nhà hàng trong công viên.

Đó là một nhà hàng được trang trí nội thất theo phong cách truyện cổ tích như thể ở trong bữa tiệc trà của Alice vậy. Bọn họ vừa đặt chân đến thì một nhân viên phục vụ trong bộ đồ quản gia màu đen liền cung kính nghênh đón.

“Vị này hẳn là cậu chủ Mikado, cậu đã đặt trước ở chỗ chúng tôi, phải không ạ? Chúng tôi đã mong chờ sự có mặt của cậu từ lâu.”

Dứt lời, người đó liền dẫn họ đến một chiếc bàn ở ngay chính giữa nhà hàng.

Bọn họ vừa ngồi xuống thì một chiếc bánh sinh nhật nho nhỏ đã được cắm nến sẵn cùng một cốc sữa lắc nóng hồi đưng trong cốc thủy tinh với tay cầm màu bạc ngay lập tức được mang ra.

Trong số hai cây nến, có một cây có hình số “7”, cây còn lại là

hình số “1”, bên trên hai cây nến là những ngọn lửa nhỏ đang nhảy múa.

“Món quà thứ năm.”

Koremitsu nói.

“Hikaru đã nói rằng chị Aoi rất thích sữa lắc.”

Ánh mắt dịu dàng có chút giống với Hikaru. Hikaru cũng từng đưa những chai sữa lắc cho Aoi với ánh mắt như vậy.

“... Người đem cho tôi một chai sữa lắc có phải là cậu không?”

Aoi cất tiếng hỏi.

“Trong phòng y tế hả? Nếu thế thì... đúng là tôi. Hikaru bảo tôi làm như vậy.”

Koremitsu ngượng ngùng đáp lại.

Quả nhiên là vậy.

Giống như lúc được Hikaru đưa cho chai sữa lắc, tận sâu trong trái tim, cô cảm thấy một cơn rung động rất đổi ngọt ngào.

“Vậy thì, ừm...”

Koremitsu đột nhiên ngắc ngư.

Nhìn chéo lên trên bằng gương mặt ngượng ngùng, cậu thì thào “Thực sự phải làm à?” sau đó cúi gằm xuống rên rỉ. Thế rồi, đột nhiên, cậu ngẩng mặt lên đối diện với Aoi và nói.

“Đây là món quà thứ sáu. Chết tiệt.”

Koremitsu ngượng chín cả mặt giơ tay phải lên cao rồi búng tay tách một cái.

Lập tức, giai điệu của bài *Happy Birthday* chọt vang lên.

Cùng với đó, Koremitsu cũng bất ngờ hát lên.

“Happy Biiirthday ~~~ Aoi ~~~.”

Một câu trai có vẻ ngoài như thể một tên côn đồ bạo lực và thô lỗ đang cất giọng hát, cùng lúc đó, sắc đỏ cũng lan dần ra cổ, ra tai, thậm chí lan cả vào trong mắt cậu.

Giọng hát này không thể nói là hay được.

Nghe có hơi bị lệch tông.

Thế nhưng, cậu vẫn co người lại, trợn mắt lên và hát với tất cả sức lực của mình.

“Happy birthday ~~~ Aoi ~~~.”

Giọng hát của Koremitsu hòa với giọng hát của Hikaru trong ký ức của Aoi.

[Năm lớp Chín]

Sau cuộc thi hợp xướng được tổ chức tại trường, Aoi đã cảm thấy vô cùng buồn bã.

Vào hôm đó, Aoi được giao nhiệm vụ chơi piano cho phần hợp xướng của lớp mình, tuy nhiên, khi đang chơi đến giữa bài thì cô lỡ đánh nhầm mất một chỗ.

Trong lúc cô đang ngồi thu mình trong góc sân khấu phòng thể chất thì Hikaru chợt đến và ngồi xuống bên cạnh.

“Để tôi hát cho Aoi nhé.”

Nói vậy, cậu liền bắt đầu xướng lên giọng ca trong trẻo của mình.

... *Tiểu thư A~oi. Tiểu thư A~oi, bông hoa trắng muốt xinh đẹp kia
oi ~~~*

Cậu hát vang lên bài *Edelweiss*^{*}, chỉ thay phần “Edelweiss” bằng

“Tiểu thư Aoi”, và cho dù Aoi có kêu lên “Xấu hổ lắm, dừng lại đi” thì cậu vẫn cứ nhẹ nhàng— dịu dàng tiếp tục ngân nga.

... Như làn gió sớm mai ngát hương~. Khoe sắc đến tận cùng thời gian ~~~

... Tiểu thư Aoi, Tiểu thư Aoi, tinh khiết tỏa sáng ~. Bông hoa nở trong tuyết~~~

Sân khấu phòng thể chất nhuộm màu đỏ tía.

Hikaru hơi nghiêng đầu nhìn Aoi với đôi mắt sáng ngời. Mái tóc mềm mại tỏa ra ánh hoàng kim.

Khi cô nhận ra thì khuôn mặt của Hikaru đã tiến lại rất gần rồi.

Gần đến mức cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của cậu.

Ánh mắt ấy dịu dàng và tràn đầy yêu thương.

Mình sắp được hôn... hay không vậy nhỉ, nghĩ đến đó, tim cô đập nhanh hơn.

“Có lẽ nào...” Lồng ngực cô càng thêm rạo rục.

Mặc dù biết đó là điều không thể, vậy nhưng cô không cách nào ngừng bắn khoăn không biết trái tim Hikaru có đang đập nhanh như mình hay không được, và ý nghĩ đó lại càng khiến cô tiếp tục trở nên hồi hộp hơn nữa.

Mặc dù đó là điều không thể.

Mặc dù không bao giờ có chuyện Hikaru lại có cảm giác gì với Aoi được.

Thế nhưng,

Thế nhưng,

Đôi má của Hikaru nhuộm màu đỏ ửng, dù chỉ một chút.

Đôi đồng tử của cô sợ hãi rung động, trái tim cô như sắp sửa vỡ òa ra.

Cho đến khi Hikaru... cười phì một cái bằng thanh âm trong vắt như pha lê ấy và lùi người lại, cô vẫn chỉ có thể cứng người nín thở và nhìn theo cậu mà thôi.

Cậu ta lại trêu đùa với mình.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng nhịp tim đập của cô vẫn không hề bình thường trở lại.

(Vào lúc đó, Hikaru—)

Hikaru thực sự...

(Đã nghĩ gì vậy chứ?)

Cậu ta muốn trêu chọc mình? Hoặc là cậu ta thực sự định...

Hiện tại, ở phía bên kia ngọn lửa đang lay động trong gió là người bạn của Hikaru, người có mái tóc rối bù giống màu đỏ của ánh nến, đang cố gắng hết sức để chúc mừng sinh nhật cô.

“Happy birthdaaay, A~Aoi~. Happy biirthday to you.”

Giọng hát vụng về của cậu lấp đầy trái tim Aoi với vô vàn cảm xúc. Hơi thở của cô cũng bất chợt run rẩy.

Bởi vậy nên cô mãi vẫn chưa thể thổi được hai ngọn nến trên chiếc bánh.

Các nhân viên trong cửa hàng và những vị thực khách khác đều đồng loạt vỗ tay.

Koremitsu cau mày lại, xem ra đang vô cùng xấu hổ.

“Tôi sẽ không hát lại lần thứ hai đâu, đây là tiết mục đặc biệt

đấy.”

Cậu nhấn mạnh.

“Cảm ơn cậu. Đây là lần đầu tiên... tôi nghe được một bài hát chúc mừng sinh nhật tuyệt vời như vậy.”

Che giấu đi sự rung động trong trái tim mình, Aoi cố gắng mỉm cười hạnh phúc hết mức có thể.

“Thế hả?”

Koremitsu nhìn đi chỗ khác, khóe môi dường như hơi giãn ra một chút.

Nhưng ngay sau đó, cậu lặp lại.

“Nhưng tôi sẽ không hát nữa đâu.”

Sự kết hợp giữa chiếc bánh sinh nhật không quá ngọt cùng cốc sữa lắc ngọt ngào khiến cho Aoi cảm thấy vô cùng ấm áp và hạnh phúc.

Vậy nhưng...

“Chỉ còn một món quà nữa thôi là kết thúc, phải không?”

Ngay sau khi lời thì thầm ấy được thốt ra khỏi miệng, một cảm giác u sầu đầy cô độc chợt khiến cho toàn bộ hơi ấm trong lồng ngực cô tan biến, cũng giống như lúc Hikaru lùi ra xa trên sân khấu của nhà thể chất ngày hôm đó vậy.

Tiếp theo là món quà thứ bảy.

Một khi nhận được nó thì sinh nhật của Aoi cũng sẽ kết thúc.

Lời hứa kết nối Hikaru và Aoi cho đến thời điểm này cũng sẽ biến mất.

Khi chợt nhận ra điều ấy, gương mặt của Koremitsu cũng tối sầm

lại.

Phải chăng giống như Aoi, Koremitsu cũng cảm thấy cô đơn khi nghĩ rằng khoảng thời gian này sắp sửa kết thúc sao?

“Đúng vậy nhỉ. Chỉ có một món quà nữa thôi.”

Cậu thì thầm như thể đang tự nói với chính mình.

“ ... ”

“ ... ”

Sự im lặng chiếm hữu lấy bầu không khí giữa hai người. Cả hai đều không dám đối mặt với nhau, chỉ cúi gằm xuống dưới.

Trên chiếc đĩa màu trắng, hai ngọn nến hình số “1” và số “7” dần tan chảy đang lặng lẽ nằm cạnh nhau.

“À này.”

Koremitsu ngẩng mặt lên.

Với cặp mắt mạnh mẽ và gương mặt đờ bưng, cậu nhìn Aoi.

“Món quà thứ bảy một lúc nữa mới đến cơ. Thế nên cho đến lúc đó cứ thoải mái chơi hết những trò muốn chơi, xem hết những thứ muốn xem và đi hết những nơi muốn đi đi! Hãy cùng chơi vui vẻ nhé!”

Aoi cũng ngẩng mặt lên và mỉm cười.

Khoảnh khắc kỳ diệu và ấm áp này sẽ sớm kết thúc.

Nhưng cho đến lúc đó thì...

“Ừ.” Aoi thành thực gật đầu.

Sau đó, Aoi liền tiếp tục thử thách bản thân với những trò chơi mạo hiểm mà bình thường cô tuyệt đối không bao giờ chịu chơi.

“Tôi sẽ không bao giờ chơi lại trò này nữa đâu, một thứ hết lộn ngược lại xoay vòng xong đột ngột rơi xuống như vậy thực sự rất nguy hiểm đấy.”

Mặc dù đã kiên quyết khẳng định như vậy nhưng...

“Nếu chưa lên thử mà đã chê bai thì đúng là nhát gan, thế nên để đề phòng tôi sẽ chơi thử trò Tàu Hải Tặc kia.”

Nói đoạn, cô chỉ vào một trò chơi mạo hiểm khác, rồi cuối cùng lại tiếp tục la toáng lên với đôi mắt đăm lẹ.

“Chị đúng là chả biết rút kinh nghiệm chút nào nhỉ.”

Nghe thấy Koremitsu ngạc nhiên nói vậy, cô trừng mắt lên và nói.

“Tôi là người yêu thích thử thách chứ bộ.”

“Thế hả, vậy thì chị thử cái kia xem nào.”

“Ếé, chẳng phải nó hoàn toàn lộn ngược sao? Ưự, t-tôi chấp nhận thử thách của cậu.”

Trông thấy Aoi như vậy, Koremitsu liền nhìn xuống cô bằng một ánh mắt có chút trêu đùa, nhưng cũng lại hết sức dịu dàng, hết như cái cách mà Hikaru đã từng nhìn cô vậy.

... Và rồi.

“Sắp đến lúc rồi nhỉ.”

Ngồi đối diện với Aoi trong khoang của vòng đu quay khổng lồ, vừa trông ra vàng thái dương đang lặn xuống bên ngoài cửa sổ, Koremitsu vừa thì thầm với một gương mặt ủ rũ.

Aoi cũng hạ quyết tâm và chờ cho đến thời khắc cuối cùng.

Nhiệm vụ của mình sắp sửa kết thúc rồi.

Koremitsu nghĩ trong khi nhìn ra ngoài bầu trời nhuộm màu đỏ rực từ cửa sổ của vòng quay khổng lồ.

Ở phía đối diện, Aoi cũng đang dùng ánh mắt say sưa ngắm nhìn ánh hoàng hôn, đôi gò má như tỏa sáng. Có vẻ như Aoi đã thực sự tận hưởng mọi thứ cho tới tận những giây phút cuối cùng.

Tôi cũng đã vui lắm đấy.

Cậu khế truyền đạt suy nghĩ đó tới cho Aoi, cùng với người bạn có gương mặt xinh đẹp đang ngồi bên cạnh cô nữa.

Hikaru cũng mỉm cười nhẹ nhàng.

Những ngày qua xảy ra liên tiếp bao nhiêu biến cố.

Hikaru, một người đã chết đột nhiên xuất hiện trong phòng tắm nhà Koremitsu, bay lơ lửng trên trần nhà rồi yêu cầu cậu giúp mình xóa bỏ chấp niệm.

Mặc dù cậu đã miễn cưỡng đồng ý, thế nhưng, Aoi lại quá cứng đầu và hoàn toàn chẳng hề mở lòng ra với Koremitsu chút nào.

Sau nhiều lần cố gắng, những gì cậu nhận lại được chỉ là những ngôn từ gay gắt và những cái nhìn khinh miệt.

... Thế nên tôi mới bảo con gái chính là như vậy mà!

Không biết rằng cậu đã gào lên câu nói cửa miệng của ông nội bao nhiêu lần rồi nữa.

Mỗi lần như vậy, Hikaru lại an ủi cậu.

... Aoi thực ra là một cô gái rất thành thực và tốt bụng. Cô ấy rất dễ thương mà.

Mặc dù vậy nhưng chính Hikaru cũng từng bị nhụt chí và lung lay trước những giọt nước mắt của Aoi và lời nói của cô chị họ Asai.

Thế nhưng, hiện giờ, cả Koremitsu và Hikaru đều đang cùng nhau tổ chức sinh nhật cho Aoi.

Ánh sáng của buổi chiều tối nhuộm đỏ gương mặt nhỏ nhắn trắng muốt của Aoi. Đôi đồng tử đang nhìn ra ngoài cửa sổ kia tỏa sáng lấp lánh, khóe môi còn giữ lại được vẻ thuần khiết, ngây thơ kia khẽ cong lên.

... Tiểu thư Aoi đáng yêu quá nhỉ.

Bây giờ, cậu đã gật đầu đồng ý trước lời nói của Hikaru rồi.

Ừ, đúng vậy.

Aoi chơi trò chơi mạo hiểm và hét toáng lên. Cho dù không thể đứng lên nổi, cô vẫn ráng tỏ ra mạnh mẽ, miệng thì phàn nàn trong khi tay lại nắm chặt lấy tay của Koremitsu.

Aoi với khuôn mặt thẹn thùng khi nhận được bức ảnh hay bó hoa đó.

Khi Koremitsu đang vật lộn để đeo chiếc dây chuyền lên cổ cho Aoi, gương mặt Aoi gần như sắp chạm vào lồng ngực cậu, cô cúi đầu xuống. Vào lúc ấy, Koremitsu nhận thấy sau gáy cô chuyển thành màu đỏ rực.

Và sau đó, Aoi đã mỉm cười hạnh phúc với cậu.

Aoi vừa run lên nhè nhẹ vừa nhìn Koremitsu bằng ánh mắt rưng rưng khi cậu hát bài chúc mừng sinh nhật dờ tẹ đó.

Aoi cầm lên chai sữa lắc...

“Lưỡi tôi nhạy cảm với đồ ăn nóng lắm.”

Vừa nói, cô vừa thổi phù phù cho nguội.

“Nó ngọt và rất ngon.”

Aoi hạnh phúc nheo mắt lại.

Đến cả Koremitsu cũng cảm thấy ngọt ngào và hạnh phúc lây.

Đôi mắt to tròn mọng nước như thể im lặng trách móc mà cô thỉnh thoảng để lộ ra ấy khiến cho trái tim Koremitsu đập mạnh, một cảm giác chua xót xen lẫn ngọt ngào lan tỏa trong lồng ngực. Cậu nghĩ rằng sự biến chuyển ấy của trái tim là một thứ hết sức đáng trân trọng.

Ừ, đúng vậy, Hikaru.

Aoi của cậu cực kỳ dễ thương đấy.

Hai người ngồi cạnh nhau trước mặt Koremitsu, trông như một cặp trời sinh vậy.

Một người bạn gái thẳng thắn, bướng bỉnh nhưng rất đáng yêu cùng với người bạn trai ấm áp, luôn dõi theo và bảo vệ cô bằng ánh nhìn như dịu dàng bao dung tất cả.

Hai người trông thật hạnh phúc.

Vậy nhưng, trong, mắt của Aoi lại không thể phản chiếu được hình ảnh của Hikaru.

Nhất định đó là một điều hết sức đau khổ.

Thế nhưng, Hikaru lại đang mỉm cười.

Bên trong lồng ngực Koremitsu đau thối lại như bị thứ gì đó đâm vào, nổi thống khổ khiến toàn thân cậu như tê liệt, tuy nhiên...

Hikaru, những cảm xúc của cậu tôi sẽ truyền đạt hết đến cho chị ấy.

Sâu trong tâm khảm, Koremitsu đã thề như vậy.

Vòng đu quay dừng lại, nhẹ nhàng nắm lấy tay Aoi như thể đang

cầm vào một món đồ dễ vỡ, Koremitsu bước xuống đất.

Bên ngoài đã tối hẳn, trên bầu trời, ngôi sao đầu tiên đang tỏa sáng lấp lánh.

Bên trong khu vườn được thắp sáng, những vị khách đến chơi cùng gia đình cũng chuẩn bị ra về.

Koremitsu khẽ cầm tay Aoi đi đến trước một đài phun nước lớn ở trung tâm công viên giải trí.

Một cột nước phụt mạnh về phía bầu trời đang ngả sang sắc xanh đậm, những giọt nước bắn tung tóe và chảy ra bên ngoài như một thác nước, sau đó được tắm trong những luồng sáng cầu vồng màu xanh, màu hồng và màu vàng chanh, tất cả đều đang tỏa sáng rực rỡ như thể trong một giấc mơ vậy.

Aoi không thốt lên nỗi điều gì, chỉ mê mẩn ngắm nhìn.

Ánh sáng chiếu vào khuôn mặt trắng muốt của cô, mái tóc đen dài ấy trông lại càng thêm mượt mà và yêu kiều.

Thân hình mảnh mai ấy dường như hòa tan vào cùng với những luồng ánh sáng bảy màu kia.

Hikaru đang đứng trước đài phun nước, đứng ngay trước mặt Koremitsu và Aoi và nhìn vào Aoi bằng một ánh nhìn âm áp. Vậy nhưng, ánh nhìn đó lại dần dần nhuộm thêm màu bi thương.

Koremitsu đứng bên cạnh Hikaru, cũng nhìn Aoi với cùng một tâm trạng như của Hikaru vậy.

Đột nhiên, Aoi bắt đầu thủ thỉ trong khi vẫn nhìn chăm chăm vào đài phun nước.

“Hôm nay, cảm ơn vì đã tổ chức sinh nhật cho tôi thay Hikaru.

Lúc đầu, tôi đã không thể tin rằng cậu là bạn của Hikaru. Nhưng khi ở cùng với cậu, tôi có cảm giác dường như Hikaru cũng đang ở bên cạnh tôi, nói chuyện với tôi vậy. Bây giờ thì tôi đã hiểu.”

Aoi quay lại và nhìn lên Koremitsu.

Với một cặp mắt tràn đầy tin tưởng, cô khẽ mỉm cười.

“Akagi thực sự là bạn của Hikaru.”

Lòng ngực Koremitsu chợt nóng lên, nóng đến mức cậu cảm thấy như tê dại đi.

Cứ như thể cơ thể đang ngọt ngào run rẩy từ bên trong vậy.

Lời nói của Aoi và ký ức về lần sánh bước bên cạnh Hikaru dưới bầu trời đầy sao đêm đó chồng chéo lên nhau và dần hòa tan vào với nhau.

Cậu tự hỏi hiện giờ liệu mình có trông như sắp khóc hay không.

Vậy nhưng, cho dù có hạnh phúc đến mức nào đi chăng nữa thì cậu cũng không thể khóc ở đây được. Cậu còn phải gửi gắm hết tất cả những cảm xúc của Hikaru cho Aoi nữa.

Nuốt xuống luồng hơi nóng đang dâng lên trong cổ họng, Koremitsu mở miệng.

“Vậy thì, bạn của Hikaru là tôi sẽ tặng Aoi món quà thứ bảy, cũng chính là món quà cuối cùng. Món quà thứ bảy là... ‘trái tim’ của Hikaru.”

Aoi mở to mắt ra.

Koremitsu nhìn xuống Aoi, lòng ngực lẫn lộn vô vàn cảm xúc.

Hikaru đang đứng đằng sau Aoi.

Bằng ánh mắt vừa dịu dàng, nhưng lại vừa đau đớn, cũng tràn

đầy yêu thương, cậu âu yếm nhìn Aoi.

“Hikaru đã luôn trân trọng Aoi từ khi còn nhỏ. Với tư cách là một người bạn tôi khẳng định đó không phải là một lời nói dối.”

Aoi tiếp tục tròn mắt, nín thở lắng nghe Koremitsu nói.

“Hikaru muốn kỷ niệm sinh nhật thứ mười bảy của Aoi theo cách như thế này. Cậu ta muốn làm Aoi ngạc nhiên và vui vẻ. Sau đó, cậu ta muốn nói những suy nghĩ thực sự của cậu ta về chị.”

Koremitsu cố hết sức để truyền tải lại những điều ấy.

Truyền tải lại những cảm xúc của Hikaru, người dù đã chết nhưng vẫn lưu lại nhân thể do chấp niệm của mình.

Truyền tải lại tấm lòng chân thật của Hikaru.

“Aoi là người con gái quan trọng của Hikaru.”

Trong mắt Aoi, nỗi hoang mang chợt dâng lên, đi kèm với nước mắt.

Cô không thể tin được.

Đứng trước Aoi với gương mặt mếu máo đó, Hikaru cũng tiếp lời, bộc bạch với cô.

Bộc bạch về những tình cảm dành cho Aoi mà lúc còn sống cậu đã không thể nói ra.

“Tiểu thư Aoi. Tôi đã luôn nghĩ rằng em là người duy nhất mà tôi không thể nào hẹn hò bằng những thứ tình cảm hơi hợt được. Thế nhưng, vào lúc nhờ cửa hàng hoa chuẩn bị món quà đầu tiên cho Aoi vào ngày trước khi đi đến biệt thự ở Shinshu, tôi đã quyết định sẽ bắt đầu lại với Aoi. Vào thời điểm đó, sâu trong tâm khảm, tôi thực sự đã hy vọng rằng Tiểu thư Aoi sẽ trở thành người yêu

thương nhất của tôi. Nếu là cùng với Tiểu thư Aoi thì ắt hẳn tôi sẽ có thể trải qua một quãng thời gian vui vẻ ngập tràn ánh sáng. Tôi đã viết lá thư đó với một trái tim vô cùng hạnh phúc và tràn đầy hy vọng.”

Mặc cho Aoi không quay lại, cậu vẫn tiếp tục hướng về cô mà thủ thỉ tâm tình những lời cô không thể nghe thấy được bằng một thanh âm tuy u buồn nhưng cũng rất đỗi dịu dàng.

Hy vọng của Hikaru.

Tương lai của Hikaru.

Giống như một bông hoa trắng nở ở nơi đất thánh, người con gái vô cùng, vô cùng quan trọng, Aoi.

Koremitsu cũng truyền đạt lại điều đó.

“Aoi rất đặc biệt đối với Hikaru. Chị là người con gái mà cậu ta không thể dễ dàng chạm tay vào được. Cậu ta thực sự trân trọng Aoi từ tận đáy lòng. Aoi là một sự tồn tại cần thiết để xây dựng nên viễn cảnh tương lai hạnh phúc mà Hikaru đã vẽ ra! Hikaru thực sự muốn ở bên Aoi thật nhiều, nhiều hơn nữa!”

Hàng lông mi và khóe môi của Aoi khẽ run rẩy.

Hikaru nhẹ ôm lấy Aoi từ phía sau và thốt lên bằng giọng nói đầy đặn, sâu sắc và đong đầy tình yêu của mình.

“Tôi yêu em. Tôi yêu em từ tận đáy lòng mình.”

Những lời đó, lời tỏ tình đó đáng lẽ ra Aoi không thể nào nghe thấy được, vậy nhưng...

Hai tay Aoi từ từ...

Từ từ, đưa lên về phía miệng mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, đài phun nước đột nhiên phụt một cột nước cao thẳng lên bầu trời đêm, những ánh đèn màu cầu vồng chiếu sáng cũng tắt lịm đi.

Thay vào đó, bên trên cột nước vừa mới phụt lên và bức tường nước đổ ào xuống dưới là vô số các đốm sáng li ti màu trắng óng ánh.

Như thể một bầu trời đầy sao vậy!

Những hạt nước được bắn lên cao rồi rơi xuống dưới trông hệt như những ngôi sao lấp lánh đang vừa cườì vang vừa bay xuống từ bầu trời.

Aoi mở to mắt.

Cô cất giọng run rẩy khe khẽ.

“... Các vì sao.”

Cố gắng ngăn cơn thốn thức đang chực chờ dâng trào, Aoi đặt cả hai tay lên bờ môi của mình!

... Nếu em có thể nghe thấy giọng nói của tôi thì hãy đặt ngón tay lên môi để báo hiệu đi...

Cứ như thể giọng nói đó cuối cùng cũng đã đến được nơi cần đến.

Vừa khóc, Aoi vừa đặt ngón tay lên môi!

Hikaru cũng nheo mắt lại, trông như sắp khóc. Vẫn với biểu cảm ấy, khóe môi cậu từ từ cong lên, cậu lại bắt đầu thăm thì với chất giọng ấm áp và êm ái của mình.

“Tôi đã hứa với Aoi rằng tôi sẽ làm cho các vì sao rơi xuống khi tỏ tình với em nhé. Không biết thế này đã đủ để em tin rằng tình yêu

của tôi là thật hay chưa đây?”

Từ đôi mắt to tròn của Aoi, từng giọt lệ nối tiếp nhau tuôn rơi
Giữ chặt ngón tay trên môi, cô nức nở, giọng nói cũng nghẹn lại.

“... Tôi cũng yêu cậu ấy.”

Aoi thú nhận với giọng khản đặc.

“Tôi cũng muốn ở bên Hikaru nhiều, nhiều hơn nữa... Tôi yêu Hikaru... Kể từ hồi nhỏ, cậu ấy vẫn luôn là người mà tôi yêu nhất.”

Một dải nước rực rỡ uốn lượn trên cao, mang theo những vì sao của lời ước hẹn ấy rắc lên trên đầu Aoi và Hikaru. Vừa tỏa sáng rực rỡ, chúng vừa cười giòn tan và nhảy múa xung quanh đôi tình nhân vừa bày tỏ tình cảm với nhau.

Đắm chìm trong những hạt ánh sáng kia, tâm trí của Koremitsu cũng dường như bay lên tận bầu trời.

Thực ra món quà thứ bảy chính là một nụ hôn dành cho Aoi.

Ở phía trước đài phun nước, tớ đã định sẽ tỏ tình với Aoi rồi trao cho cô ấy một nụ hôn thật dịu dàng, thật nồng ấm... Hikaru đã nói vậy, nở nụ cười rực rỡ đến chói lòa.

Sau đó, cậu và Aoi sẽ trở thành người yêu thực sự.

Sau đó nữa, Hikaru sẽ chỉ trân trọng và bảo vệ một mình Aoi mà thôi.

Cậu sẽ không làm Aoi buồn phiền nữa. Hai người sẽ nắm tay nhau, cùng nhau trải nghiệm nhiều điều mới mẻ, cùng nhau tìm ra những điều quan trọng đối với mình, cho dù là ngày mưa hay ngày nắng, trong bão tố hay trong nắng ấm, vừa tươi cười, vừa thương yêu nhau, cùng nhau đi đến hết con đường. Một tương lai đẹp đẽ

trái rộng ra, một tương hi tràn ngập tình yêu.

... Nếu Aoi trở thành người thương yêu nhất của tôi thì tôi chắc chắn sẽ trở thành người hạnh phúc nhất.

... Tôi yêu Aoi!!!!

Hikaru tiến lại gần sau lưng Aoi và âu yếm thì thầm những lời li biệt vào tai cô.

“Tôi yêu nét bướng bỉnh và vụng về của Aoi. Nếu tôi còn sống, nhất định tôi sẽ càng yêu em thêm nhiều hơn nữa. Tôi muốn đi dã ngoại và tắm biển cùng với Aoi như hồi còn bé. Tôi muốn lại được vì Aoi tết một chiếc vòng hoa.”

Aoi cũng tiếp tục khóc và gọi tên Hikaru.

Một nụ hôn giữa bọn họ là không thể nào thực hiện được.

Bởi vậy, Koremitsu làm theo Hikaru và ôm Aoi đang khóc nức nở vào lòng.

Dù chỉ một chút thôi cũng được, Koremitsu mong rằng hơi ấm của Hikaru, tình yêu của Hikaru sẽ được truyền đến Aoi thông qua mình.

Cơ thể Aoi rất nhỏ nhắn và mảnh mai, vừa khít vào trong lồng ngực của Koremitsu, dường như chỉ cần dùng lực mạnh một chút là đủ để khiến cô vỡ tan ra rồi, vậy nên, cậu chỉ dám ôm lấy cô thật nhẹ, thật nhẹ.

“Xin lỗi vì đã làm tổn thương em rất nhiều, Tiểu thư Aoi. Em hãy trở nên hạnh phúc nhé. Hãy để cho đóa hoa trong em được nở rộ.”

Giọng của Hikaru cũng khàn đi.

Cậu không thể tiếp tục nói thành lời được nữa.

Aoi, Aoi, đây chính là cảm xúc của Hikaru. Là trái tim của Hikaru. Là món quà sinh nhật cuối cùng dành cho Aoi.

Aoi vừa khóc vừa gọi tên Hikaru trong vòng tay của Koremitsu.

Mặc dù được Koremitsu ôm nhưng cô lại có cảm giác như thể mình đang được dịu dàng bao bọc trong cánh tay của Hikaru vậy.

“Hikaru, Hikaru.”

Aoi liên tục gọi cái tên ấy với giọng khản đặc.

Hikaru đã làm cho các vì sao rơi xuống bên cạnh Aoi.

Cậu đã chứng minh được rằng cậu yêu Aoi, yêu từ tận đáy lòng. Vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi của Aoi, cậu đã tặng cho cô món quà sinh nhật tuyệt vời nhất.

Và rồi, cả Aoi cũng vậy.

Cuối cùng, cô cũng chịu thừa nhận rằng mình yêu Hikaru.

Aoi đã yêu Hikaru, rất rất yêu Hikaru kể từ hồi còn thơ ấu. Mặc cho lòng ngực bé nhỏ được lấp đầy bởi những cảm xúc ngọt ngào, cay đắng và u buồn, cô vẫn luôn dõi theo Hikaru.

Thế nhưng, Asai dường như mới là người phù hợp hơn với Hikaru, trong khi Hikaru gọi Asai là “Asa” thì cậu lại gọi cô là “Tiểu thư Aoi” nghe có vẻ đầy lịch sự và xa cách, chính vì lý do đó mà cô đã không thể nào nói thật ra lòng mình.

Sau đó thì lại luôn luôn có nhiều người phụ nữ xinh đẹp vây quanh Hikaru khiến cho cô không chịu đựng nổi, cứ thốt ra những lời lẽ miệt thị cay độc.

Thực ra những bức tranh phong cảnh Aoi vẽ luôn có dáng dấp Hikaru ở trong đó!

Từ bức tranh phòng thể chất không người, bức tranh bậc cầu thang ngập tràn ánh sáng đến bức tranh khu sảnh dẫn vào dãy nhà học vào ban sáng tới cả bức tranh máy bán hàng tự động vào ban chiều nữa, tất cả đều có bóng hình Hikaru ở trong đó.

Bóng hình Hikaru quay về phía Aoi và mỉm cười.

“Em yêu anh, Hikaru... Yêu anh, yêu anh... rất yêu anh.”

Lời nói “yêu” mà cô đã chôn giấu trong trái tim trong suốt hơn mười năm dài đằng đẵng ấy bây giờ rốt cuộc cũng đã có thể nói ra.

Cùng lúc đó, cô đã được giải phóng, được giải thoát.

Tâm hồn cô đã được cứu rỗi.

Bức tranh này, cả bức tranh kia nữa, hãy vẽ thêm sự hiện diện của Hikaru vào trong đó thôi. Liệu Hikaru sẽ mỉm cười như thế nào với Aoi nhỉ?

Ánh mắt cậu nhìn cô sẽ ra sao đây?

Phải truyền tải hết tất cả những cảm xúc chân thật của mình vào bức tranh. Phải để lại những dấu vết chứng tỏ rằng Hikaru đã từng sống. Vì cô chắc chắn rằng hiện tại mình đã có thể làm được điều đó.

Vĩnh biệt, Tiểu thư Aoi.

Câu nói vừa sượt qua bên tai như lời thì thầm của gió kia phải chẳng chỉ là thứ mà cô tưởng tượng ra chăng?

Cổ họng của Aoi kêu lên quá nhiều đến mức khàn cả đi và nước mắt cô vẫn tiếp tục tuôn rơi, trong lúc đó, người bạn dịu dàng của Hikaru vẫn tiếp tục im lặng ôm lấy cô.

Chương kết: Lúc ấy, trên Trái đất, tớ gặp được cậu

Cậu thực sự đúng là một anh hùng đấy, Koremitsu.

Cảm ơn cậu vì đã kể cho Aoi nghe về cảm xúc của tớ.

Nếu không có những lời khích lệ của cậu ở trên sân thượng thì tớ ắt hẳn đã không thể nào tặng quà cho Aoi được rồi.

Này, Koremitsu. Có lẽ cậu không nhận ra, nhưng lần đầu tiên tớ và cậu nói chuyện với nhau trên hành lang vắt ngang qua sân trong của học viện, lúc đó, tớ đã nói với cậu rằng “Cho tớ mượn sách Văn học cổ điển được không?” chỉ là vì muốn có cớ để đến gặp cậu mà thôi.

Việc tớ nói lần tới sẽ đến lớp cậu mượn sách cũng chính là vì lý do đó.

Vào thời điểm đó, cậu đã nhìn tớ bằng một khuôn mặt như thể chẳng hiểu gì hết nhỉ.

Thế nhưng, tớ vẫn muốn đến gần cậu.

Tớ muốn được trở nên thân thiết hơn với cậu.

Tại sao tớ lại nghĩ như vậy ư?

Đó là bởi vì tớ đã trông thấy cậu va chạm với chiếc xe tải đó.

Chuyện đó xảy ra vào khoảng cuối tháng Ba nhỉ. Khi đang đi bộ dọc theo con đường thì đột nhiên...

“Ông ơi! Nguy hiểm! Quay lại đi!”

Tớ chợt nghe thấy một giọng nói.

Ngạc nhiên quay lại nhìn, tớ trông thấy một cậu bạn bằng tuổi mình với mái tóc màu đỏ rực đang đuổi theo một ông lão.

“Nguy hiểm, ông ơi, không phải hướng đó đâu!”

Vừa đuổi, người đó vừa dốc hết sức ra hét lên.

Ngay cả khi xe tải đang lao đến và ông lão kia sắp bị đâm phải, cậu vẫn chẳng hề do dự mà xông về phía ấy, lăn mình xuống để bảo vệ ông lão và nhận lấy thương tích về mình.

“Nguy hiểm!”

Lúc đó, tớ đã hét lên như vậy.

Kết quả là cậu đã được đưa đến bệnh viện bằng xe cứu thương và phải nhập viện mất một thời gian. Thế nhưng, tớ lại nghĩ rằng việc cậu có thể hét mình vì người khác là một điều vô cùng tuyệt vời.

Vì vậy, khi biết được rằng người anh hùng ở ngã tư ấy là một học sinh mới nhập học vào khối cao trung, tớ đã cực kỳ vui mừng và cảm thấy như thể số mệnh đã sắp đặt chuyện này vậy.

Tớ cũng đã nghe rất nhiều tin đồn về cậu đó.

Tô nghe nói cậu là một tên đầu gấu khét tiếng, được mệnh danh là Chó hoang Địa ngục hay Ác ma tóc đỏ gì đó, còn đánh một băng đầu gấu của trường khác đến thừa sống thiếu chết nữa.

Nhưng tớ không hề thấy cậu đáng sợ chút nào.

Bởi vì tớ biết cậu là một anh hùng.

Người khiến tất cả mọi người đều phải sợ sệt bàn tán với nhau là

cậu thực ra lại luôn phải một mình chống lại số đông địch thủ, và chẳng bao giờ bắt nạt kẻ yếu.

Chắc hẳn cậu chỉ là một người vụng về và dễ khiến người khác hiểu lầm mà thôi, nghĩ vậy, tớ lại càng có thêm cảm tình với cậu, tớ háo hức mong chờ cho đến ngày cậu được xuất viện và đi đến trường.

Bởi vậy nên sáng hôm đó, khi nghe nói rằng cậu rút cuộc cũng xuất hiện, tớ đã chạy trước đến khu vườn ấy và chờ cậu đi qua ở chỗ cây cột trên hành lang đó.

Chắc cậu cũng không biết rằng tớ đã phấn khích đến mức nào khi được gặp lại người anh hùng mà mình ngưỡng mộ, hay tớ đã rất háo hức nghĩ cách để làm thân với cậu đâu nhỉ.

Phải rồi, bông hoa mà cậu thích cũng chính là do tớ gửi đến bệnh viện.

Loài hoa đó được gọi là hoa Mộc Lan nắm tay.

Đó là một loài hoa cao quý có màu trắng muốt báo hiệu mùa xuân tới, do nụ hoa và các mấu trên cành của nó có hình dạng giống như nắm tay nên nó mới có tên gọi đó.

Trong ngôn ngữ các loài hoa, ngoài ý nghĩa “Chúng tôi chào đón bạn” ra còn một ý nghĩa khác nữa.

Đó là “Tình bạn”.

Kể từ khi đó, tớ đã luôn mong mỗi được trở thành bạn với cậu.

Vì vậy, tớ sẽ đến lớp cậu mượn sách giáo khoa, sau đó, cậu sẽ cho tớ mượn nó, và rồi, khi trả nó lại, vào lúc ấy:

“Cậu sẽ làm bạn với tớ chứ?”

Tớ định sẽ hỏi cậu như vậy.

Đó chính là “việc muốn nhờ” của tớ.

Nhưng vì tớ đã chết rồi nên cho dù có cầu xin cậu trở thành bạn với một hồn ma như mình đi chăng nữa thì cũng chỉ làm khó cậu thôi, bởi vậy nên tớ mới cố tình tỏ ra đùa cợt và nói rằng tớ đã quên mất rồi.

Tớ không nghĩ rằng mình lại được nghe chính miệng cậu nói ra rằng chúng ta là bạn bè.

Đó thực sự là sự kiện tuyệt vời nhất từng xảy ra trong đời tớ.

Từ sâu thẳm trong trái tim mình, tớ cảm thấy vô cùng vui mừng và hạnh phúc.

Tại sao tớ lại chọn cậu để bám theo ư?

Vào ngày tổ chức đám tang đó, bức ảnh của tớ được đặt trên bàn thờ và các cô gái cứ khóc gọi tên tớ, mặc dù tớ muốn an ủi các cô ấy nhưng lại không thể làm bất cứ điều gì, mọi thứ đều khiến cho tớ trở nên tuyệt vọng.

Cả khi Aoi hét lên “Đồ dối trá!” cũng vậy, nhận ra rằng Aoi đã thực sự bị tổn thương, tớ đã cuống cuống muốn tìm cách nào đó để thực hiện được lời hứa với cô ấy.

Nhưng giọng nói của tớ lại không chạm tới tai bất kỳ ai cả và cơ thể tớ cũng không thể tự do di chuyển được. Khi tớ nghĩ rằng linh hồn mình sẽ cứ thế mà rời khỏi Trái đất này thì...

Tớ trông thấy cậu trong đám người tham dự tang lễ.

Ngay lập tức...

“Akagi!”

Tớ liền điên cuồng hét lên.

“Xin hãy giúp tớ! Hãy cho tớ sức mạnh của cậu! Akagi!”

Tớ cứ hét lên như vậy.

Nếu là cậu, người đã dốc hết sức ra để cứu lấy một ông lão không quen biết tại ngã tư đó, thì hẳn là cậu cũng sẽ không ngại ngần gì mà giúp tớ.

Thế nên...

“Akagi ơi, Akagi ơi.”

Tớ gọi đi gọi lại nhiều lần, cuối cùng, cậu cũng dừng chân và quay lại.

Lúc ấy, cơ thể vốn dĩ có cố gắng thế nào cũng không thể di chuyển của tớ chợt bị hút về phía cậu.

Vào thời điểm đó, cậu đã đáp lại lời kêu gào vô vọng của tớ.

Và rồi, cả sau đó nữa, mặc dù cảm thấy rất phiền phức nhưng cậu vẫn lắng nghe lời thỉnh cầu một phía của tớ và giúp đỡ tớ.

Thậm chí cậu còn trở thành bạn của tớ nữa.

Tớ thật may mắn vì trong lúc còn sống có thể gặp được cậu trên thế gian này đó, Koremitsu.

Cảm ơn cậu.

Cảm ơn cậu rất nhiều.

Cậu là anh hùng của tớ, là người bạn tốt nhất của tớ.

... Koremitsu, cậu đang khóc sao?

Chúng ta đã hứa rồi mà?

Khi tớ đi du hành vào vũ trụ, cậu sẽ mỉm cười và tiễn tớ đi.

Thế nên...

[Sáng thứ Hai]

Ở phía trước dãy tủ đựng giày, tình cờ trông thấy Honoka, Koremitsu liền cúi đầu nói lời cảm ơn.

“Cậu thực sự đã giúp tôi rất nhiều, Shikibu. Cảm ơn cậu.”

“Á, cái gì vậy, sao cậu tự nhiên lại tỏ ra trịnh trọng ở một chỗ thế này cơ chứ? Này, ngẩng đầu lên đi. Nếu có ai nhìn thấy lại tưởng tôi là đại ca của cậu đó.”

Honoka luống cuống nói.

Khi Koremitsu ngẩng mặt lên, cô liền nghẹn giọng kêu lên một tiếng “U”, trông có chút bần chồn. Tuy nhiên, ngay sau đó, đột nhiên, cô liền hạ thấp giọng xuống và hỏi với vẻ căng thẳng.

“Nh-nhân tiện, chuyện với Tiểu thư Aoi... thế nào rồi? Ừm, buổi hẹn hò đó là vào ngày Chủ nhật, phải không?”

“... Ừ.”

Giọng Koremitsu hơi khàn khàn.

Nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, cậu lại cảm thấy đau đớn và khổ sở.

Ngay lập tức, Honoka liền hoảng hốt.

“A! Nếu cậu không muốn nói thì không cần phải nói đâu. Quả nhiên Tiểu thư Aoi đã không đến nhỉ. Cậu, ừm... mắt cũng đỏ quạch lên... Đành chịu thôi, ừ, cuộc sống đâu có dễ dàng đến vậy đâu. Đến cả tôi cũng từng trải qua nhiều chuyện không vừa ý mà.”

“Không, tôi đã đi đến công viên giải trí rồi.”

“Ừ, một mình chứ gì.”

Mắt Honoka cay xè lên.

“Cùng với Aoi.”

“Ééé! Đ-đợi đã, tức là mọi chuyện đã tiến triển thuận lợi hả? Cậu và Tiểu thư Aoi đã trở thành người yêu rồi sao?”

Cứ như thể chưa từng thấy chuyện gì đáng ngạc nhiên đến thế, Honoka kinh ngạc hết sức, tròn mắt lên và lùi ra đằng sau.

Koremitsu lắc đầu.

“Không phải là người yêu hay mấy thứ như vậy đâu. Chỉ là tôi có một điều cho dù làm cách nào đi nữa cũng phải nói với chị ấy, tôi cũng đã truyền đạt lại đầy đủ thứ đó cho chị ấy rồi nên mọi thứ đều ổn cả.”

“Vậy sao... Chuyển đi đến công viên giải trí là kỷ niệm cuối cùng của cậu với chị ấy nhỉ.”

“Ừ.”

“Có thể thất tình theo cách đẹp đẽ như vậy, thật tốt quá rồi.”

Thất tình là sao? Mặc dù cậu ta nghĩ vậy nhưng dường như Honoka lại có vẻ rất cảm động.

Cô đưa tay ra và xoa đầu Koremitsu.

Biểu cảm trên gương mặt cô dịu dàng và ôn hòa. Bàn tay chạm vào tóc cậu không hiểu sao cũng khiến cậu cảm thấy vô cùng thoải mái.

“... Con gái ấy mà.”

Nếu như thường lệ chỉ cần chạm nhẹ một chút thôi đã đủ để Koremitsu gào ầm lên rồi, ấy thế mà, hiện tại, cậu lại chỉ nhẹ nhàng

thì thăm.

“Ế?”

“Cho đến tận bây giờ, tôi đã luôn nghĩ rằng con gái là thứ chẳng tử tế gì cho cam, thế nhưng, tôi đã phải thay đổi suy nghĩ của mình... Con gái cũng có những người tốt bụng, giống như Shikibu vậy.”

“Dừng lại đi, cái đó, tôi...”

“Con gái... mềm mại và dễ thương...”

Nhớ lại khoảnh khắc Aoi vừa khóc vừa gọi tên Hikaru trong vòng tay của mình, lồng ngực chợt cảm thấy xao xuyến, cậu lẩm bẫm.

Lập tức, cánh tay đang xoa đầu Koremitsu của Honoka liền đột ngột dừng lại, gương mặt cô trở nên đỏ ửng.

“!”

“Ôm trong vòng tay có cảm giác rất nhỏ nhắn và dễ vỡ.”

“!!”

“Thật ra kế hoạch ban đầu là hôn nhưng...”

Trong lúc Koremitsu đang mơ màng hồi tưởng lại thì Honoka liền đá mạnh vào đầu gối cậu.

“Đau! Gì thế?!”

“Đồ tồi! C-c-c-c-chính vì thế nên cậu mới bị từ chối đấy!”

Cô hét lên với khuôn mặt đỏ bừng và nhanh chóng chạy đi mất.

“Cậu ta bị làm sao vậy!?”

Quả nhiên con gái vẫn thật khó hiểu mà, đúng lúc Koremitsu đang nghĩ vậy thì...

“Chào cậu, Akagi.”

Một chất giọng dễ thương bỗng vang lên.

Koremitsu nhìn sang, ở đó là Aoi đang đứng với vẻ ngượng ngùng, bối rối.

“Ch-chào.”

Koremitsu cũng chào hỏi với thái độ có chút xấu hổ.

“Hôm qua rất cảm ơn cậu.”

“Tối qua chị có ngủ được không vậy?”

Mắt Aoi vẫn còn đỏ, không biết có phải vì khóc quá nhiều hay không. Vậy nhưng, khóe miệng cô lại khẽ nhếch lên.

“Có chứ. Tôi cũng đã ăn sáng đầy đủ rồi.”

Cô trả lời.

“Vậy sao?”

Koremitsu cũng mỉm cười, đôi mắt cậu đỏ quạch y hệt Aoi.

“Ừm, tôi... đang định vẽ tranh về Hikaru. Sau khi hoàn thành, Akagi, cậu có thể đến xem được không?”

“Ừ.”

Câu trả lời ngay tắp lự của cậu khiến cho đuôi mắt Aoi giãn ra đầy vui vẻ.

“Hứa đấy nhé.”

Dứt lời, cô liền ngượng ngùng chạy đi mất.

Koremitsu nhìn theo bóng hình ấy với một cảm giác đầy thanh thản.

Tốt quá rồi, Hikaru.

Cảm xúc của cậu xem ra đã đến được với Aoi. Aoi cũng trở nên khỏe khoắn hơn, cậu có thể yên tâm siêu thoát được rồi.

“Liệu Aoi có vẽ người được không nhỉ? Bức chân dung Asai mà Aoi vẽ hồi tiểu học trông khá khủng khiếp đấy. Nếu cô ấy mà vẽ cho tớ một khuôn mặt như vậy thì tớ sẽ không chịu nổi mắt.”

“Ế, tại sao cậu vẫn còn ở đây hả?!”

Koremitsu chỉ tay lên trần nhà và hét lên làm cho các học sinh xung quanh đều hoảng sợ.

“Không phải hóa giải xong chấp niệm thì cậu sẽ siêu thoát luôn à?”

Đáng lẽ ra phải vậy chứ.

Ấy vậy mà Hikaru vẫn còn đang trôi nổi bồng bênh trên đầu Koremitsu với vẻ mặt vô cùng bình thản.

Vẫn như trước, cậu lại tiếp tục bám theo Koremitsu vào phòng tắm và phòng vệ sinh, chỉ mỉm cười tươi roi rói và nói “Tớ đã quen rồi nên không bận tâm đâu.”

“Tại sao cậu lại đến trường với khuôn mặt bóng loáng đến phát sáng thế kia hả?! Lại còn làm cho tóc bay bồng bà bồng bênh nữa chứ!”

Đáp lại Koremitsu đang bực mình đến độ thái dương giật lên bần bật, Hikaru nói với một cặp mắt vô cùng rạng rỡ.

“Thì vì tớ còn chưa tìm được cho Koremitsu một cô bạn gái thích cười mà. Tớ sẽ không thể rời khỏi Trái đất nếu cậu khóc đến mức mắt đỏ quạch lên thế kia đâu.”

Bị Hikaru chỉ ra, má Koremitsu liền nóng bừng lên.

Đêm qua, sau khi đưa Aoi về đến gần nhà xong, Hikaru liền bắt đầu một cuộc tâm tình chân thành đầy u sầu. Koremitsu liền nghĩ rằng thời khắc chia tay sắp đến và khóc lên nức nở.

“Chúng ta đã hứa rồi mà? Khi tớ đi du hành vào vũ trụ, cậu sẽ mỉm cười và tiễn tớ đi.

Thế nên... cho tới khi đó cậu phải rèn luyện cách mỉm cười và chữa tất khóc nhè của mình đi nhé.”

Thấy Koremitsu như vậy, Hikaru đã nói thế cơ mà.

“C-cậu không cần phải quan tâm đến tôi. Tôi chẳng cần bạn gái đâu.”

“Tớ muốn cậu cũng được hạnh phúc mà. Hơn nữa...”

Đôi mắt của Hikaru chợt lóe lên một màu sắc kỳ lạ chỉ trong một khoảnh khắc. Dường như che giấu một cái gì đó, cậu khẽ rũ mắt xuống nhưng rồi lại ngay lập tức vui vẻ nhìn lên.

“Thật ra, các thiếu nữ khiến tâm hồn tớ còn vương bận còn bốn, năm người nữa, ừmm, mà hình như là bốn, năm mươi người gì đó nữa ấy.”

Quá sức kinh ngạc, Koremitsu liền trợn mắt gầm lên.

“Cậu nói cái gì cơ?!”

“Cậu sẽ giúp tớ mà nhỉ? Chúng ta là bạn thân mà?”

Hikaru sà xuống hấn sàn nhà và mỉm cười ôm lấy hai vai Koremitsu như thể dễ dàng. Vừa cảm nhận sâu sắc sự tồn tại của tên bạn thân phiền phức này trên Trái đất, Koremitsu vừa kêu lên.

“Hựựự, đây không phải là một trò đùa đâu. Tên Hoàng tử ba lạng nhâng này. Nhanh siêu thoát đi cho rồi ~~~”

Akagi Koremitsu vừa bước đến lớp học vừa lẩm bẩm gì đó trong miệng khiến cho các học sinh khác phải sợ hãi tránh né.

Asai nhìn chăm chăm vào cảnh tượng ấy với đôi mắt sắc bén.

Hôm qua. Khi Aoi cuối cùng cũng trở về nhà vào ban đêm, Asai nhận ra rằng mặc dù đôi mắt cô đỏ hoe, thế nhưng, biểu cảm trên mặt cô lại trong trẻo đến lạ lùng.

“Xin lỗi vì tớ đã ra ngoài mà không báo với cậu một tiếng, Asa.”

Cô cất lời xin lỗi, chẳng hề e dè như thường lệ.

“Cậu đã đi cùng Akagi sao?”

Thấy vậy, Asai hỏi.

“Phải. Tớ đã rất vui. Cảm giác như thể được tái sinh lại vậy.”

Trông thấy nụ cười trong khi đáp lại của Aoi, Asai bỗng trải nghiệm một cảm giác thất bại không thể diễn tả thành lời.

Akagi Koremitsu... Cậu ta rốt cuộc đã nói với Aoi những gì?

Cho dù có hỏi bao nhiêu lần đi chăng nữa, Aoi cũng không chịu nói với cô.

Hikaru đã nói với cậu ta những gì rồi?

Không lẽ là cả chuyện đó cũng...

“Chị để tâm đến Akagi sao? Hội trưởng Saiga.”

Không biết từ lúc nào mà một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc ngắn, Oumi Hiina của câu lạc bộ Báo chí đã đứng ngay bên cạnh Asai. Cô vừa nói vừa mỉm cười với khuôn mặt thân thiện làm cho Asai nhũn mày lại.

“Xung quanh chị không có ai thuộc loại người trông thì có vẻ ngỗ ngược nhưng lại rất ngay thẳng như cậu ta nên có lẽ chị cảm thấy điều này thật mới mẻ cũng nên. Em hiểu mà, trong học viện của chúng ta, số người bên ngoài thì tử tế và đứng đắn nhưng bên trong lại tầm thường, thô tục cũng chẳng phải ít. Mấy người thuộc tầng lớp quý tộc thì đều, à mà, em chỉ là một thường dân nhập học từ khối sơ trung thôi nên cũng không rờ chuyện đó lắm đâu.”

Chẳng hề bận tâm tới gương mặt lạnh lùng của Asai, cô liền thoảng nói luôn một lèo.

“Vả lại...”

Đôi mắt của Hiina phát ra một luồng sáng tinh ranh như thể của một cậu bé.

“Bởi vì Akagi đã nói cậu ta là bạn của Điện hạ Hikaru nên có khi cậu ta sẽ biết được tại sao Điện hạ Hikaru lại chết cũng nên. A, nhưng mà liên quan tới tin đồn đó thì em đoán có lẽ hội trưởng Saiga sẽ biết nhiều hơn chẳng?”

Khi Asai cố tình lơ đi không quan tâm, Hiina ngay lập tức giơ tay ra và cho Asai trông thấy màn hình điện thoại của mình.

Asai liền hít sâu vào một hơi.

Hiina tiếp tục nói như thể không chịu bỏ cuộc.

“Dù sao thì hội trưởng Saiga à, chị đã mỉm cười ở tang lễ của Điện hạ Hikaru mà”.

Trên màn hình điện thoại ấy phản chiếu hình ảnh của Asai, người duy nhất mỉm cười một cách kỳ quái ngay giữa cả đám con gái đang khóc nức nở.

Mikado Hikaru rốt cuộc là một người như thế nào?

Liệu ai có thể hiểu được chính xác tới từng góc ngách trái tim của vị vua, người sở hữu cả khu vườn hoa đó được hay không đây?

Vào ngày tang lễ của cậu, một ngày mưa rào lạnh lẽo đến cắt da cắt thịt, vây quanh cỗ quan tài của Hikaru là vô số những đóa hoa.

Những cánh hoa nở rộ tắm trong ánh sáng rực rỡ của Hikaru ngay lập tức bị nhuốm thành màu đen u sầu.

Trông chúng cứ như thể một vườn hoa bị khô héo khi mất đi chủ nhân, người chăm bón cho mình.

Trong khi tất cả mọi người đều rơi nước mắt thì một mình tôi lại mỉm cười.

Những người con gái thương tiếc cái chết của cậu ta thật vô cùng nực cười. Nực cười, bởi họ chẳng biết gì hết.

Khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời cậu chỉ có mình tôi biết.

Tôi đã kết thúc sinh mạng của cậu.

Rối loạn và hỗn độn.

Người được muôn vàn đóa hoa yêu quý, Mikado Hikaru.

Kể cả sau khi chết, tội lỗi của cậu sẽ không bao giờ biến mất được đâu.

Khi tuổi thơ sắp qua, điều mà chúng ta nguyện ước là...

Điều ước của cậu

Koremitsu năm nay đã lên lớp Ba nhưng vẫn chẳng có một người bạn nào cả.

Hôm trước, khi cả lớp đi tham quan trên núi, cậu chỉ lủi thủi một mình ngồi ở hàng ghế cuối cùng trên xe buýt. Cả sau khi xuống xe cũng vậy, trong khi các bạn cùng lớp vừa leo núi vừa trò chuyện sôi nổi với nhau thì cậu lại cau có bặm môi lại, chăm chăm nhìn thẳng về đằng trước bằng ánh mắt sắc lẹm và một mình im lặng leo tới tận đỉnh núi.

Trên đường đi, cho dù có một bông hoa xinh xắn nở ở dưới chân hay chú chim nhỏ dừng chân trên một nhánh cây đi chăng nữa thì cậu cũng chẳng thèm liếc mắt sang nhìn.

Nếu ánh mắt chạm nhau thì những con chim sẻ, giống như các bạn học của cậu, sẽ sợ hãi trốn đi luôn mất, mặc dù mới chín tuổi thôi nhưng Koremitsu biết rất rõ điều này.

Ngay cả sau khi lên tới đỉnh núi, cậu cũng không hề giao lưu với bạn cùng lớp, chỉ đi lang thang xung quanh tìm kiếm những nơi có thể ẩn mình, tìm một nơi để đặt tấm bạt dã ngoại và ăn trưa một

mình.

Bởi nếu lỡ bị giáo viên nhìn thấy thì thấy sẽ nhắc nhở những người khác.

“Các em, cho Akagi vào nhóm ăn cùng với.”

Sau đó, nhất định các bạn cùng lớp đang tụ tập vui vẻ ăn uống theo các nhóm thân thiết với nhau sẽ đột ngột im lặng hết, tránh tầm mắt khỏi Koremitsu hoặc cúi đầu xuống sợ sệt cho mà xem.

... Akagi cứ đáng sợ thế nào ấy. Mái tóc đỏ đó trông giống như một tên lưu manh vậy.

... Nghe nói cậu ta đã đánh nhau với một học sinh lớp Năm và còn làm cho tên đó bị thương nữa đấy.

... Nghe nói cậu ta còn cắn cả con chó Bull Shingen của ông Tanaka nhà ở trước cổng trường nữa cơ.

Chuyện mình bị đồn đại như vậy Koremitsu cũng biết hết.

Nguyên nhân của chuyện đó chẳng là một học sinh lớp Năm đã gây sự với cậu, kêu cậu là vết mũi chưa sạch mà đã kiêu căng, hợm hĩnh, thế nên, Koremitsu đành phải chạy trốn qua một lỗ hổng trên hàng rào lưới mắt cáo. Trông thấy vậy, cậu học sinh kia cũng định chui qua lỗ hổng ấy đuổi theo, tuy nhiên lại bị mắc kẹt trong đó và giãy giụa cố gắng thoát ra ngoài nên bị dây thép đâm vào tay và lưng đến mức chảy máu đầm đìa rồi khóc toáng cả lên.

Sau đó, con chó Bull Shingen nổi tiếng hay sủa vào đám học sinh lại đột nhiên bị đứt dây xích lao ra đường và nhảy đến trước mặt cậu.

Trong một nỗ lực để giữ nó lại, cậu đưa mặt lại gần cổ Shingen

rồi cố gắng bám vào, giữa lúc ấy, đột nhiên có người hét lên “bạn học sinh lớp Ba, Akagi đang cắn con Shingen này” và thế là cả đám người bu lại xung quanh tạo thành một vụ náo loạn lớn.

“Cháu... chẳng cần đến bạn bè nữa đâu.”

Lúc trở về nhà sau khi kết thúc chuyến tham quan, bị cô Koharu hỏi “Cháu có ăn cơm hộp cùng với các bạn không đấy?”, một câu hỏi hết sức vô tâm, Koremitsu lăm bằm đáp lại như vậy.

Mọi người chỉ cần nhìn vào khuôn mặt của mình thôi là đã nói mình trơ tráo, không thân thiện và dữ tợn rồi.

Cả mẹ cũng bỏ mình mà đi, nhất định đây là khuôn mặt mà không ai ưa nổi rồi. Nếu đã thế thì chỉ cần quyết định không kết bạn từ đầu, đừng mong đợi bất cứ điều gì từ người khác thì mình sẽ không phải buồn rầu về nó nữa, phải không?

Nhưng bà cô đã li dị chồng của cậu lại nói với một cái nhìn nghiêm khắc.

“Koremitsu, ngoại hình của cháu so với tiêu chuẩn trông có hơi ngu ngốc, khó gần, hung dữ và như thế lúc nào cũng cáu kỉnh, nhưng nó không phải là cái cớ để biện minh cho việc cháu không thể kết bạn. Ông nội có cùng một khuôn mặt như cháu đã mở lớp học thư pháp trong suốt bốn mươi năm trời và luôn có bạn bè cùng đánh cờ trong thị trấn. Đến cả cô cũng có những người bạn để chia sẻ và nghe những lời phàn nàn của cô đấy.”

Koremitsu tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Quả đúng là... cả ông và cô Koharu đều sở hữu một gương mặt dữ tợn như Koremitsu.

Lúc cả ba người cùng ngồi lại với nhau trên bàn ăn trông cứ như thể một băng nhóm tội phạm đang bàn bạc âm mưu gì vậy, còn vào ngày Tết, một dịp hiếm hoi mà bọn họ cùng nhau đi viếng chùa đầu năm, những vị khách tham quan vốn đang lèn chặt lại với nhau như trong một cái lồng bánh bao hấp trông thấy mấy người họ cũng phải dạt hết sang bên cạnh.

Tên trộm đã đột nhập vào nhà Akagi hồi trước trông thấy ông nội cậu đang nắm chặt con dao khắc để tạo ra những bản in với một khuôn mặt đầy quý khí thì nhũn hết cả người ra và phải lết đi chạy trốn. Thế nhưng, nơi hấn ta chuồn đến lại là nhà bếp và sau khi bị cô Koharu giơ con dao dính đầy máu vừa mới dùng để làm lươn ra trước mặt thì hấn đã bị bắt lại.

Hấn ta tưởng rằng mình vừa đi lạc vào trong lãnh thổ của quý dữ, khi bị cảnh sát thẩm vấn, tên trộm đã vừa run lấy bầy vừa khai ra như vậy.

Những người hàng xóm cũng đều thương cảm xì xào với nhau “Không chọn chỗ nào khác mà lại chọn trúng nhà đó để ăn cắp thì thật là...”

Ấy vậy nhưng, cả ông nội lẫn cô Koharu đều có “bạn bè”.

Ngoại hình trông đáng sợ và dữ dằn hấn nhiên cũng là một bất lợi. Nhưng nó hoàn toàn không thể trở thành một cái cớ để không kết bạn được. Lấy lý do như vậy để rồi chịu thua và bỏ cuộc thì không được, không ra dáng đàn ông chút nào hết, cô Koharu đã bảo với Koremitsu như vậy.

Lời nói của người từng ở trên cùng một con đường chông gai như mình đã đi sâu vào trái tim của Koremitsu hồi nhỏ.

Đồng thời, cậu càng có thêm hy vọng.

“... Một ngày nào đó cháu cũng có thể có bạn sao?”

Koremitsu hồi hộp hỏi, tràn đầy kỳ vọng.

“Có chứ, miễn là đừng có vứt bỏ việc cố gắng tạo mối quan hệ với người khác. Có thể đó là điều không hề dễ dàng, thế nhưng, đáp lại những nỗ lực đó, cháu sẽ không chỉ có được những người bạn trên danh nghĩa không thôi mà còn có thể có được những ‘người bạn thực sự’ nữa đấy.”

“Người bạn thực sự?”

“Những người bạn sẽ ở bên cháu cả đời. Thứ người ta thường gọi là ‘bạn thân’ ấy.”

Bạn thân.

Đó là một từ ngữ mang âm hưởng có thể làm rung động trái tim cậu.

Koremitsu tìm từ “bạn thân” trong từ điển, và trong lớp học thư pháp của ông nội, sau khi các học sinh đều ra về, cậu một mình ngồi trên bàn viết.

Mài mực xuống, cậu viết một chữ “Bạn thân” cực lớn trên giấy thư pháp.

Cậu đã viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần cùng một dòng chữ ấy bằng nét chữ thật lớn, thật chỉnh tề, và mỗi lần viết như vậy, trái tim cậu lại đập rộn ràng trong niềm vui.

Cuối cùng thì chiếc bàn viết đã trở nên ngập tràn với toàn những bức thư pháp với chữ “Bạn thân” trên đó.

Dòng chữ này mới tuyệt vời làm sao.

Đẹp để làm sao.

Chút mồ hôi rịn ra trên trán, má đỏ bừng lên, Koremitsu háo hức ngắm nhìn rất nhiều chữ “Bạn thân” mà mình vừa viết ra.

Hôm nay phải để bức nào viết đẹp nhất xuống dưới gối rồi đi ngủ mới được.

Có khi sẽ mơ về người bạn thân mà một ngày nào đó mình sẽ gặp cũng nên.

Điều ước của tớ

“Hikaru đúng là đồ xấu xa! Chị ghét cay ghét đắng Hikaru!”

“Ế, Tiểu thư Aoi!”

Hikaru, lúc này đang là học sinh lớp Ba, yếu đuối gọi với ra.

“Lại làm Aoi tức giận nữa à?”

Asai, chị họ của Hikaru, vừa chạm mặt với Aoi trong lúc bước vào phòng ngủ trẻ em liền hỏi với một khuôn mặt lạnh lùng.

Cả Asai và Aoi đều học lớp Bốn, lớn hơn Hikaru một tuổi, cả ba người vẫn luôn chơi với nhau từ thuở nhỏ.

Nhưng gần đây, số lần Aoi nói với cậu rằng “Hikaru là đồ hám gái” hay “So với chị thì chơi cùng mấy đứa con gái khác vui hơn đúng không” dường như tăng lên so với hồi trước. Tuy Aoi phồng má và lườm cậu trong khi run rẩy với một đôi mắt đẫm lệ quả thật rất dễ thương, thế nhưng, sau đó cô lại bỏ về mất làm cậu hết sức buồn bã.

“Ban nãy khi Aoi hỏi là ‘Nhóm tham quan của Hikaru gồm những ai vậy, em chỉ trả lời là bạn Erika, bạn Fumiyo, Yuna, Minami và Shiori thôi mà.’”

Trông thấy Hikaru ủ dột, Asai hỏi.

“Không có con trai trong nhóm của Hikaru sao?”

“Ừ, bọn con trai không thích em. Không ai cho em vào cùng nhóm cả. Hôm nay, bạn Fujiwara cùng lớp cũng nói với em là ‘Con của người tình đừng có mà tỏ ra vênh váo như thế’ đấy. Thế là Erika đã nói lại cậu ta gấp mười lần như thế và cuối cùng một cuộc đại chiến giữa con trai và con gái trong lớp nổ ra...”

... Bởi vì Hikaru là đặc biệt! Thế nên cậu ấy không thèm nói chuyện với mấy đứa con trai cộc cằn như mấy người đâu.

... Hikaru, mặc kệ bọn con trai, đi làm bài tập cùng với bọn tớ đi. Cậu vào nhóm tham quan của bọn tớ là được rồi.

Từ thời mẫu giáo, những người đã luôn giúp đỡ, bảo vệ cậu và cho cậu mượn sách giáo khoa mỗi khi cậu quên luôn là con gái. Cô gái nào cũng dễ thương và dịu dàng, và cậu cảm thấy thoải mái khi ở bên bọn họ, cứ như được ngồi trong một vườn hoa ngát hương vậy. Cậu yêu quý tất cả bọn họ. Tuy nhiên, Hikaru cũng muốn chơi cả với con trai nữa.

Thế nhưng, khi cậu hỏi to “Tớ quên sách giáo khoa rồi, có ai cho tớ mượn được không?” thì các cậu con trai đều quay đi chỗ khác và nói đầy ác ý “Đi mà mượn của bọn con gái ấy.”

“Này, Asa. Thực ra em muốn thân thiết và kết bạn được với cả đám con trai nữa. Erika và các bạn gái khác nói với em là ‘Lấy tớ

làm vợ đi, Hikaru' hay 'Cho tớ làm bạn gái cậu nhé?', nhưng bạn bè thì lại là một thứ hoàn toàn khác cơ... Một người như thế nào mới chịu trở thành bạn của em đây nhỉ?"

Người chị họ thông minh, lạnh lùng và lớn hơn Hikaru một tuổi im lặng một lát rồi cất giọng chẳng mấy thân thiện.

"Hikaru quá trung thành với ham muốn của chính mình, còn có điểm bất cần và không đáng tin cậy chút nào, cần phải có một người bạn có suy nghĩ thấu đáo và sâu sắc đấy."

Asai sử dụng những từ của người lớn chẳng hề quen thuộc với Hikaru chút nào. "Ham muốn" và "trung thành" cũng là những từ cậu đã học được từ Asai. Hình như ý cô muốn nói là cậu quá thật thà về những thứ mình muốn có và những gì mình muốn làm.

Vậy nhưng...

"Thấu đáo là gì cơ?"

"Là một người thông minh, trước khi hành động luôn suy nghĩ kỹ càng."

"Thế thì giống Asa rồi."

Hikaru nhìn lên Asai với đôi mắt trong trẻo của mình.

Mặc dù biểu cảm trên mặt vẫn lạnh lùng như vậy, bờ vai của Asai lại hơi giật nảy lên một chút.

"Trong số những người mà em biết thì Asa là người thông minh nhất, điềm đạm nhất, lại luôn dạy cho em và Aoi nhiều điều nữa."

Cậu mỉm cười và nói.

"Phải rồi! Em chỉ cần trở thành bạn với Asa là được!"

"Không được đâu."

“Ế, tại sao?”

Đáp lại Hikaru, người vừa thất vọng rũ mắt xuống, Asai nói đầy dứt khoát, ánh mắt cô đầy mạnh mẽ và băng giá.

“Con trai và con gái không thể nào là bạn được. Kể cả khi có trở thành bạn bè tạm thời đi chăng nữa thì thứ đó cũng chỉ là thứ vỏ bọc bên ngoài mà thôi, không phải là thực sự. Đó là một tình bạn mong manh sẽ sớm tan vỡ. Thế nên, Hikaru, hãy kết bạn với con trai đi.”

“Mong manh là gì?”

“Tức là rất yếu đuối. Giống như sương giá vào buổi sáng mùa đông vậy ấy.”

“Ra là vậy... yếu đuối... Vậy là không thể kết bạn với con gái sao? Đáng tiếc thật đấy...”

Hikaru thực sự rất thất vọng. Cậu đã cho rằng đó là một ý kiến hay mà.

Asai lặng lẽ nhìn Hikaru.

“Nếu Asa là con trai thì tốt biết mấy.”

Vai của Asai lại khẽ giật nảy lên.

Tuy nhiên, Hikaru ngay lập tức lắc đầu, nhìn lên Asai và mỉm cười.

“Không, Asa là con gái vẫn tốt hơn. Em hiểu rồi! Asa! Em sẽ cố hết sức mình để kết bạn với một bạn trai thấu đáo.”

Asai có vẻ cau kỉnh nhìn đi chỗ khác.

“... Vậy thì tốt. Nếu Hikaru chơi với con trai mà không phải với con gái thì sẽ không làm cho Aoi phải tức giận nữa.”

Rồi cô nói với giọng cộc cằn.

“Ắt hẳn Aoi đang đứng bồng chồn ở dưới chân cầu thang ấy. Sao Hikaru không xuống đón đi?”

“Ừ, cảm ơn chị, Asa.”

Hikaru lao ra khỏi phòng ngủ với gương mặt xán lạn và chạy xuống cầu thang.

Đúng như những gì Asai nói, bên cạnh cầu thang lấp ló ra một dải ruy băng màu trắng.

“Tiểu thư Aoi!”

Nắm chặt lấy hai tay của Aoi giữa lúc cô đang quẫn bách cố gắng chạy đi, Hikaru nở một nụ cười tươi tắn.

“Hãy đợi em nhé. Một khi em đã có bạn là con trai rồi thì Tiểu thư Aoi sẽ không còn phải nổi giận bở về nữa. Sẽ mãi mãi, mãi mãi thân thiết với em.” Cậu nói.

Mặt đỏ bừng lên, Aoi liếc ngang liếc dọc, miệng hết mở ra rồi đóng lại.

“Ch-chị không biết gì hết.”

Cô đáp, trông có vẻ vừa giận dữ lại vừa bối rối.

Đêm đó, vừa ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm sao, Hikaru vừa nguyện ước.

“Làm ơn hãy cho con có được một người bạn con trai. Vì con quá trung thành với ham muốn của mình nên nếu Người có thể cho con một người bạn thấu đáo thì con sẽ vô cùng vui mừng.”

Thế nhưng, trong lớp lại chẳng có đứa con trai nào giống như

Asai cả.

Có vẻ như để gặp được một người bạn “thấu đáo” được như Asai là một việc hết sức khó khăn.

Mà nếu cần tìm một người “thấu đáo” thì một mình Asai không phải là đủ rồi sao...?

Thế nên cậu bèn thêm vào một điều kiện khác.

“Hoặc là một người dũng cảm cũng được.”

Phải, một người giống như anh hùng cứu giúp tất cả mọi người ấy.

Một người bạn như vậy ắt hẳn cũng sẽ rất tuyệt vời.

Tựa đầu lên chiếc gối mềm mại, cậu có chút háo hức nhắm mắt lại.

Nếu một ngày nào đó, mình thực sự, thực sự có thể có được một người bạn như vậy thì thật tuyệt.

Người đó có lẽ là học sinh lớp khác cũng nên.

Và rồi, giờ giải lao, mình sẽ đến lớp của người bạn đó, lớn tiếng hét lên.

Này, hôm nay tớ để quên sách giáo khoa ở nhà mất rồi. Cậu cho tớ mượn được không?

Lời bạt

Chào các quý vị độc giả, tôi là Nomura Mizuki. Cảm ơn mọi người đã mua tập Một “Aoi” của bộ truyện mới *Khi Hikaru còn trên thế gian này.....* của tôi!

Đúng như trên thông báo viết trong *Tác giả nửa mùa và Biên tập viên có phong cách “Cô gái văn chương”*, nội dung tác phẩm lần này là dựa trên *Truyện cổ Genji*, tuy nhiên, ngoàira tôi còn cài thêm chi tiết của một tác phẩm nổi tiếng khác trong bối cảnh chìm của bộ truyện lần này nữa. Những người nào đã nhận ra thì xin hãy cứ bí mật mỉm cười và tiếp tục theo dõi nhé.

Tôi viết xong *Tác giả nửa mùa* là vào cuối tháng Ba năm ngoái, vậy nên thời gian chuẩn bị để viết bộ truyện mới này có thể nói là quá đủ, thậm chí đến mức thừa thãi, thế nhưng, giữa đống hỗn độn cả việc cá nhân lẫn công việc đang đè nặng lên người, tôi đã đứng trên bờ vực của sự sụp đổ không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng tự nhủ “Không kịp mất, viết để ra được trong tạp chí nguyệt san số tháng Năm là điều không thể!” Cuối cùng cũng có thể phát hành đúng hạn mà không gặp phải vấn đề gì, nhẹ hết cả người!

Nhân vật chính, Koremitsu, trong bản thiết kế ban đầu, là một tên đầu gấu hoàn toàn khỏe mạnh (?) được nuôi dưỡng trong một gia đình hết sức bình thường. Vậy nhưng, do “Đầu gấu xếp thứ hai trong số danh sách những kẻ địch của otaku” nên tôi liền cho cậu ta

trở thành một cậu thiếu niên xui xẻo bị nhầm lẫn thành một tên đầu gấu, sau đó, tôi lại nghĩ “Nếu mình thiết kế nhân vật chính cao ráo và đẹp trai thì sẽ giống với kiểu người sinh ra đã có cuộc sống đầy đủ và viên mãn quá. Mà người có cuộc sống viên mãn lại chính là kẻ địch lớn nhất của otaku”, và rồi, sau nhiều lần cứ thêm vào và bớt đi như vậy, hình tượng Koremitsu của hiện tại ra đời.

Và chính vì vậy nên...

Nhân vật chính của bộ truyện này không phải là đầu gấu!

Hiện tại điều này có vẻ chưa được rõ ràng lắm nhưng dần dần nó sẽ đi về đúng quỹ đạo của mình... chắc là vậy.

Nhân tiện, tôi tự hỏi không biết kể từ vị trí thứ ba trở xuống thì liệu phiếu điều tra trông sẽ ra sao nhỉ?

Tiêu đề series *Khi Hikaru còn trên thế gian này.....* được lấy cảm hứng từ vở kịch *Khi bạn còn trên thế gian* của đoàn kịch Caramel Box. Từ lần đầu tiên nhìn thấy, nó đã là một tiêu đề khiến tôi luôn phải tò mò về nội dung của vở kịch đó. Thật đáng tiếc là các suất công diễn đều đã kết thúc, tuy nhiên, may thay là tôi vẫn có thể tham khảo nội dung vở kịch thông qua cuốn kịch bản. Đó là một câu chuyện tuyệt vời, đi sâu vào lòng người, rất tình cảm, em gái của nhân vật chính cũng có năng khiếu hội họa, trùng khớp với hình tượng của Aoi, người luôn vẽ tranh trong câu lạc bộ Mỹ thuật, quả là một cơ duyên kỳ lạ.

Từ khi bắt đầu cho đến khi tôi hoàn thành tập Một của “Hikaru”, thực sự đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Một trong những điều đó là cuối năm ngoái, công ty với môi trường làm việc và đãi ngộ vô cùng tuyệt vời mà tôi đã làm việc

trong suốt nhiều năm trời và định sẽ tiếp tục công tác tại đó cho đến kỳ nghỉ hưu đã phải đóng cửa do kinh doanh kém hiệu quả.

Tôi đã lên kế hoạch đi tìm việc ngay sau khi viết xong tác phẩm mới nhưng mãi mà không hoàn thành xong bản thảo chót cuối cùng trong khi tháng Tư thì đã đến mất rồi. Tôi ở nhà cả ngày nên tiền điện trả cho các dụng cụ sưởi ấm vào mùa đông trở thành một con số khổng lồ. Sau khi trông thấy một hàng dài các con số lạ lẫm vượt xa khỏi những gì mà mình đã tưởng tượng, tôi đã gần như ngất xỉu.

Cân nặng tăng dần, thể lực thì lại giảm, hoàn toàn không tốt cho sắc đẹp và sức khỏe chút nào. “Mình phải tìm ra một công việc làm thêm càng sớm càng tốt!”, tôi thề với trái tim mình như vậy.

Không biết có phải do tôi đã từng viết về chuyện đi làm thêm trong lời bạt ở một cuốn sách nào đó không mà gần đây có rất nhiều người hỏi tôi rằng “Chỉ làm công việc viết văn thôi không đủ sống sao? Cuộc sống của chị khó khăn đến vậy sao?”

Xin lỗi vì đã làm các bạn lo lắng. Không phải như vậy đâu. Rất may mắn là kể từ khi xuất bản cuốn đầu tiên tại Famitsu Bunko, tôi đã nhận được khá nhiều công việc, đủ để trang trải một cuộc sống ổn định. Tuy nhiên, bởi tôi ghét rắc rối và rất thích ở nhà nên nếu không kiếm một công việc ở bên ngoài thì tôi sẽ đóng mình trong nhà suốt và thời gian ngủ sẽ lên tới hai mươi tiếng một ngày mất... Vậy nên tôi nghĩ có lẽ sẽ tốt hơn nếu mình kiếm một công việc làm thêm.

Khoác trên mình một bộ đồ gọn gàng và rảo bước trên con đường vào sáng sớm cũng dễ chịu hết như việc ngủ vùi trong chăn ấm nệm êm vậy. Vì thế nên tôi sẽ tiếp tục cố gắng tìm việc làm thêm

khác!

“Hikaru” là một câu chuyện về li biệt. Sau khi đọc nó, người ta sẽ cảm thấy buồn thương, nhưng đồng thời cũng sẽ cảm nhận được một thứ xúc cảm dịu dàng và tươi sáng. Tôi hy vọng rằng nó sẽ trở thành một câu chuyện như vậy. Tập thứ hai của “Hikaru” là “Yuugao”. Sau “Yuugao”, tôi sẽ tiếp tục cố gắng với “Waka Murasaki” và “Oborozukiyo”, mong rằng quý độc giả có thể tiếp tục đồng hành với tôi cho đến cuối chặng đường này.

Ngày 30 tháng 4 năm 2011

Nomura Mizuki

Lời họa sĩ

TAKEOKA MIHO

Sau Cô gái văn chương, tôi tại được có cơ hội hợp tác với chị Nomura một lần nữa.

Rất mong nhận được sự giúp đỡ của chị~~~!

Giai đoạn thiết kế nhân vật lần này quả thực là vô cùng khó khăn...

Tất cả các nhân vật tôi cứ vẽ đến lần thứ ba, thứ tư là tại biến thành một nhân vật khác mất tiêu.

Koremitsu là nhân vật mà tôi ít phải vẽ tại nhất, bởi vậy nên cứ vẽ đến cậu ta là y rằng tâm tình của tôi sẽ được xoa dịu hẳn...

Gương mặt này thay vì đầu gấu thì trông giống mặt nạ Kabuki hơn ấy nhỉ.

Table of Contents

Nomura Mizuki

Takeoka Miho

Tập 1: Aoi

Chương 1: Cậu đã chết rồi cơ mà?

Chương 2: Vị Hoàng tử ấy dường như rất say mê phái nữ...

Chương 3: Người ta gọi tôi là chuyên gia tình ái nhưng...

Chương 4: Con người sau khi chết sẽ đi về nơi đâu?

Chương 5: Lời nói dối và tấm lòng chân thật của cô gái ấy

Chương 6: Nếu như ngôi sao đó mỉm cười

Chương kết: Lúc ấy, trên Trái đất, tớ gặp được cậu

Khi tuổi thơ sắp qua, điều mà chúng ta nguyện ước là...

Lời bạt

Lời họa sĩ